

BEGREPPSHAVERIET

JAG SATT PÅ ETT KAFÉ I VÅRAS. Det var i Skogås utanför Stockholm. Lance var på radhusbarnkalas hos en dagiskamrat. Jag sa att jag skulle komma tillbaka vid fyra och cyklade in till skogen där bakom husen. Vi hade tagit med min mountainbike med barnsadeln på pendeltåget och cyklade den sista biten fram till kalaset. Hade med mig Ricohn förstås och hittade motiv nästan på en gång, som den vita bågen i blomsterängen, som bänken fastkedjad vid en tall mitt i skogen. Ett liggande träd vars grenar hade format ett staket, en slags naturlig gränsdragning. Det var dessa symboliska bilder som jag fann vart jag än kom.

Jag försökte cykla där, men alla rötter låg ovanpå marken som var övervägande rödbrun till färgen. Det fanns en gångbro mitt i skogen där vattnet skulle rinna under, men det var mest torrt överallt. Jag hittade en trädkoja byggd av en SJ-pall och lite annat hittegoods, svårt att bedöma hur mycket sådana platser används. Den var inte kamouflerad vilket de brukar vara. Det skulle kunna vara ett tecken på att den inte används så ofta för tillfället.

Det hängde en kondom på ett kortväxt träd. Den var gul. Jag försökte ta en bild på den, men det kändes för konstgjort på något sätt. Det som gjorde att jag ändå försökte, vilket för övrigt också var en anledning att det var lite för mycket, var att det stod en trädstam cirka tio meter bort. Trädstammen var kanske en och fyrtio lång, och det verkade som om trädet hade ramlat av där, och att stammen hade slitits ner. Det såg ut som en stor skogsstakuk vilket förstärktes förstås med den hängande gula kondomen. Det gick att få dem att bli precis samma storlek med hjälp av kameran, men jag är egentligen inte intresserad av sådana bilder.

Det var ett absurt möte i skogen, som gjort för en bild, men förutsägbart. Det är någon annans bild.

Jag lämnade skogen där, cyklade mot Skogås centrum. Jag kände igen mig. Hittade ett kafé som hade espresso. En dubbel, helt OK, inget speciellt. Jag bad att få låna en penna. Jag satt mig ner och skrev. En text om mig själv i tredje person, om ett maniskt skrivande. Att karaktären skrev på vad som helst, alla möjliga papperslappar, kartongbitar, kvitton, allt. Jag tror att jag föreställde mig Julia Hill, 60 meter upp i det gamla trädet "Luna" i Redwoodskogen. Julia bodde i trädet i över två år i protest mot skövlingen av den gamla skogen. Under tiden hon var där skrev hon en bok om det hela. En journalist klättrade upp 160 meter i trädet för att intervjua henne och göra dokumentärfilmen *Butterfly* om hennes situation. Julia bodde i en koja med presseningar som skydd mot vädret och ett spritkök att laga mat på. Hon hissade upp mat och vatten, hissade ner diverse avfall. Det var många som fick hjälpa henne med resurser.

Hon visade upp kartongbitar som hon höll på att skriva sin bok på, kartongbitar och annat material som redan hade använts. Det var denna bild jag hade i huvudet när jag formulerade texten om min egen karaktär. En samling av massa olika papper med handskriven text på som sedan sammanförs till en bok. Just då verkade det som en fin idé, en gestaltning av skrivandets kraft. Hur orden flödar ut när man väl har öppnat kranen. Det är inte förrän nu det har börjat ske. Jag har upptäckt högarna, alla dessa pappersbitar med min handstil på. Jag kan knappt läsa vad det står. Dessa pappersbitar tillsammans med alla inspelade konversationer och monologer utgör ett enormt textmaterial som måste sammanföras. Det växer och växer och jag hinner inte med. Dagarna flyter ihop. Jag vaknar, öppnar upp dokumentet i datorn. Ingenting har hänt. Men jag har lappar i mina fickor, lappar som bokmärken, den här lappen ramlade ut ur en engelsk ordbok.

BEGREPPSHAVERIET

GRANT WATKINS

undantag förlag

©© Grant Watkins 2009

ISBN 978-91-978027-1-0

Grafisk design VBK

Omslagsfoto Aida Chehrehgosha

Satt i Charter ITC

Tryckt hos Books on Demand, Visby

www.undantagforlag.se

Boken kan beställas från:

Books-on-Demand

tfn. 0498-21 33 60, fax. 0498-21 33 29

www.books-on-demand.com

Till Irene och Lance

JAG KAN INTE SKRIVA VAREND A DAG, det går inte. Jag är oftast utmattad. Helt tom. Ibland är det bara en dag. Ibland går det flera dagar innan jag vågar ta upp pennan eller öppna dokumentet. Det pendlar mellan ett okontrollerat behov av att skriva och en fullständig bojkott. Jag är ingen författare. Jag har ingen som helst distans till mitt arbete. Ingen disciplin. Jag kan inte hitta på något att skriva om. Men ändå skriver jag. Den ena meningen efter den andra.

Jag tar mig genom... Lagret av bostadsrätter... Ut till kanten... Jag kan ta mig till... skolan hela vägen... Genom skogen... Precis vid kanten av... bostäder... Villor... Små villor på ena sidan... Bostadsrätter längre upp... Som en kanal... Av träd och stig... Men som sagt... Som alla andra... Med såna platser... Så är det mest... Så är det en typisk promenadplats... Här är det till och med asfalt på stigen... Det har de fixat... Då blir det inte lerigt när man går här...

Om man tänker på att de här var arbetarbostäder... Till Ericssonbyggnaden så... Kan man tänka sig att folk har tagit den här... Promenaden... I över femtio år... Precis samma... Nu är det inte så många tror jag... Som jobbar på Ericsson men... Den promenad som jag tar... Mitt hus... Den gamla Ericssonbyggnaden... Kan tänka sig att... Det här är... Att man kan förstå att det är... En väletablerad väg...

Det går trappor ner genom skogen... Man kan tänka sig strömmen av människor... Det måste ha varit ungefär som... Från tunnelbanan nu... När folk ska till Ericsson eller... Till skolan... Att det var så i hela...

Skogen här förut... Alla kontorsklädda människor... Som stänger sina dörrar bakom sig samtidigt... Kommer rusande ur sina portar samtidigt... Promenerar med sina attachéväskor... Eller kanske går i sina verkstadskläder... Kanske blåställ... Till fabriken... Med matlådor...

Då hade de det bra... Bostad och jobb... En trevlig promenad... På väg till jobbet... Ett utopiskt tillstånd... Nu är de gamla... Pensionerade... De som började... För längesen... Utopin... Revolutionen... Är ju det omöjliga...

G: Har du nån karta nånstans?

A: Över området?

G: Nej, men, om man kan kolla var man ska åka nånstans. Vägatlas...

A: Nej, det har jag inte. Om man skulle åka, jag vet inte, hur vi ska åka?

Det finns ju Mårdseleforsen, skulle man åka till.

G: Mm.

A: En stor fors som är sådär fyra mil då, kanske. Det är såhär, hängbroar och sånt där. Och så forsar. Finns ett café där, om det är öppet, det vet jag inte. Sen, alltså, det finns ju inte så mycket här.

G: Nej. Men, jag tänkte mest om vi ska, ja, hitta nån sådär riktning, om vi ändå letar efter, lövskog.

A: Mm. Ja, jag vet.

G: Det behöver inte vara så stort heller.

A: Nej.

G: Bara man har nån, nåt mål så kan man stanna, om man hittar nånting.

A: Ja.

G: Och om man inte hittar nånting så gör man, i alla fall ha nåt slags mål.

A: Mm.

G: Att man inte bara åker och åker, och tröttnar sådär.

A: Nej, men man kan göra utflykt dit, till exempel.

G: Mm.

A: Och sen så får man se om man hittar nånting på, eller...

Min mamma dog i en våldsam cancersjukdom. Det började i bröstet och spred sig genom alla organ inklusive hjärnan. Sista gångerna jag hälsade

på henne åt hon bara jordgubbssorbet eller möjligtvis någon måltidser-sättning. Hon var i en dimma av morfin och pratade om saker från en annan tid. Dagarna innan hon dog kom hennes pappa och äldsta syster på besök från Ohio där hon hade växt upp. Då hade hon slutat äta helt. Jag satt i hennes rum och höll i hennes hand den där sista dagen. Huden var varm och hjärtat slog, men hon hade inget kött på benen längre. Hennes liv hade spolats tillbaka. Hon låg utsträckt på sängen. En kropp som familjen kunde titta på, hålla i, vaka över. Hon dog på natten och hennes pappa fyllde år på dagen därpå. Nattvakan väckte mig tidigt på morgonen och sa att min mamma hade gått bort under natten. De sa att jag skulle passa på och hålla i handen medan den fortfarande var varm. De sa att jag var stark och mogen för att jag tog det så väl. Men faktum är att jag kände ingenting. Vad skulle jag känna egentligen?

G: Man kan ju fråga också.

A: Mm.

G: "Finns det några träd här?"

A: Mm. Ja, vi kan kolla, vi kan, kanske be morfar ta med sig en atlas eller nånting. Så kan man. Jag vet inte. Det kanske, det kan ju i å för sig finnas i bilen.

G: Ja. Jag kollar här.

A: I vardagsrummet så finns det lite grejer. I skåpet. Kanske skulle kunna finnas i å för sig i Magnus och Marias hus.

G: Jag hittade en vägkarta.

A: Du gjorde det. Här var det ju också en. Det här skulle vara lite coolt kanske också. Mm, Lappängarna.

G: Mm.

A: Det är jättestora myrar. Ja, vi ska göra utflykt till Rune också.

G: Jo. Bor han här i närheten?

A: Ja. Tar ungefär tio minuter att köra. Han brukar inte vara hemma så ofta. Man får åka hem till honom och kolla i alla fall.

G: Vad gör han då?

A: Vad han gör?

G: Så att han inte är hemma.

A: Han håller alltid på med nånting, jag vet inte. han är pensionerad för länge sen.

G: Jo.

A: Han är väl en sjuttiofem. Han fixar. Hälsar på folk. Åker på skroten och försöker fixa tag på datorer. Han är alldeles själv där med sin dator som han sitter och skriver sin poesi på.

G: Mm.

A: Hittar på skroten och försöker sig på nån, lagar den, på nåt sätt. Men tangentbordet är alldeles sådär svart. Riktigt gammalt liksom. Och skärmen är ju, ja. Han tycker det funkar skitbra. Ja, han har det lite speciellt hemma.

Under uppväxten brukade jag alltid säga till mina kompisar att min pappa bodde i New York. Det verkade häftigt där och det kändes spännande att ha någon koppling dit. Jag sa att han jobbade på ett skivbolag som jag hade sett reklam för på TV.

På TV kunde man förstå när folk ljög, och det gjorde de hela tiden. Man kunde se att polisen var människor och inte kunde litas på. Att lagen bara är till för att utnyttjas mot dem som inte har råd att försvara sig. Man kunde byta kanal, hitta nya sammanhang, nya människor, umgås. Folk snackade skit och skrattade, och allting inte behövde vara sanningen.

Annars är alla upptagna med att bestämma om saker är sanna eller inte. Alla tror att man försöker få dem att tro på något. Eller så försöker de få en att tro på det de tror på. Men på TV är man överens om att det är på låtsas allting. Det är väl samma inom andra medier, men vi hade TV. Det var en konstant. Det var genom TV-världen som jag faktiskt kunde hitta mig själv. Jag kände igen mig i de vuxnas problem, deras konflikter, deras jakt på mening och kärlek. TV var som min egen värld. Det är samma människor hela tiden fast med olika namn, olika program. Allt är fiktion.

A: Just det, vi ska. Vi ska åka till det där lerfallet också.

G: Mm.

A: Det skulle vara kul. Men är det nåt speciellt, är det nån, speciell bild som du, jag menar, ska försöka tänka ut? Nåt ställe?

En vision... Som får en att jobba framåt... Det är det omöjliga... Att uppleva utopi... Eller revolution... Den är alltid på väg. Oändligheten... Paradiset... Det omöjliga... Men nånting händer där när... Människor börjar tro på det... Det är övertygelsen som är... Gränsen... Mellan tron och... Och tillståndet av att inte tro... Att bli övertygad... Att sluta tro... Är en slags tro... En icke-tro...

G: Det luktar fisk.

A: Luktar fisk. Mm... Bra tänkt.

G: Det är rätt så kallt därute.

A: Jag har varit förkyld i tre veckor tror jag.

G: Mm.

A: Det verkar inte gå över.

Som naturen... Man tror att nånting är naturen... Då är man övertygad men... Den här motpolen... Den här ickenaturen som man måste tro på... För att kunna tro att nånting annat är... Naturen... Om man inte tror på naturen... Tror man inte på... Naturens motsats heller... Då kan allting vara natur... Eller ickenatur... Begreppet tappar hela sin betydelse... Blir överflödigt... Slutar existera... Man kan inte referera till naturen... I andra sammanhang...

A: Är det här? Nej, du har tagit från nåt annat...

G: Ja, jag tog från det som fanns.

A: Mm, det är bra. Vad brukar du göra, fyra?

G: Jag gjorde en sån här.

A: En sån.

G: En sån, och två vatten.

Vad är det? Jag hör ingenting, har inga hörlurar på. Det är inte så att man vill prata sådär högt, när man går själv. Det är ingen som märker så jag följer de här orange spåren som de har målat på träden. Ska finnas en ny bro här så att man kan gå över, så att man inte behöver gå runt Norrtäljes ytterstad. Det är det jag ska prova nu. Ser ut som det är ljusspår här, så att man kan gå här på kvällen. Det ska vi undersöka sen.

Ser ut som det är ridspår. Massa hagar, marken är betad. Verkar som nazisterna har varit härute och propagerat, hänger såna klisterlappar runt omkring här. Roslagen. Känns som hemma i Hägersten. Lite reklam-lappar för en bank också.

Campingområde här, en tipi, massa husvagnar. Tant som går med hund, pratar för sig själv också, i mobilen. Det är allt vanligare att man går och pratar för sig själv. Det är inget konstigt längre, ute bland folk. Behöver inte ens hålla i nånting längre. Folk tror att man har snäcka eller nånting.

Här kan man gå igenom, öppet. Leta efter såna där orange sprejade grejer. Inne i en hage nu, inte ens nån stig. Helt fri är jag.

En riktig svamp, vad heter det, röd med vita prickar, svamparnas svamp. Det är svamp överallt, man kanske inte får plocka här. Men det ser inte ut som nån man ska äta ändå. Finns ju regler för det här området, som är reserverat som natur. Ska kolla upp det sen. Vad man får och inte får göra. Det finns en plats där man får elda. Jag ska gå över en sån där fårstege, trappa. Nu går jag in i skogen, på en liten stig.

Konstig skylt, med nåt djur på, ser ut som en utter eller nånting. Flug-svamp heter det. Jag såg en till. De ser ju giftiga ut. En riktig trollskog alltså. Såna där svampar som ser ut som kantareller men inte är det. Här är några... Ja, det är synd att man inte vet nånting om svamp, alltså. Det finns ju mycket svamp, överallt. Alla möjliga svampar. Soppar, det kan man äta. Nu är det en spång man kan gå på. Ser ut som folk har sparkat omkull svamparna. Det kanske är hästar.

Nu hittade jag en bro. De har ju bara fällt massa träd. Så att eltrådarna kan fara fram, obehindrade, i skogen. Ska se vart vi kommer med bron. Den ska ta oss över vattnet. Dit, till andra sidan. ”Den här bron är avsedd för ledningsägarnas personal. Utomstående använder bron på egen risk.” Okidoki. Det kan jag gå med på. De kunde ju rensa lite om-

kring sin brygga, personalen.

Här är några granar som, som står helt öppet. De har såna där döda grenar längs ned för de har ju varit i sällskap tidigare. Nu står de helt öppet. Det var rätt fint i ljuset såhär. Annars brukar det va mörkt härnere, tydligen. Lite som, att komma ut ur garderoben. Ni är blottade, förstås. Vad mycket mygg det var.

Nu kommer jag ut till en stig. Den som jag brukar gå på. Så nu känner jag igen mig väldigt väl. Det är massa svamp här, men vet i fan om det är kantareller. Det är här jag har plockat kantareller förut. Nej, det är en sån där fuskvariant. Det är samma färg, men det är inte kantareller. De är lite ljusare. Vad mycket mygg det var, det var inte kul.

Men det borde finnas nånting här, alltså. Det är blött överallt, och det är svamp överallt. Nu är det så, när man ser kantareller, då vet man. Kanske ska gå lite längre in. Det var väldigt snyggt härinne. Vi är i den här skogen. Oj, där var kantareller. De är ju, helt ruttna ser det ut som. Det där ser ut som en Karl-Johan, faktiskt. Nu är det nån här, i skogen.

Hm, skulle ha en kniv att skära av den där. Man vet att, om nån har varit här, har de täckt över svampen, vilket gör det ännu svårare att hitta. Får ta på sig myggmedel, och gå ut.

Som när vi flyttade omkring. Ett nytt namn för varje stad, samma familj, olika bakgrunder. Precis som sitcoms, samma trappa bakom soffan, ytterdörren till höger, köksdörren till vänster. Ny vinkel från köket, dörr ut mot bakgården eller garaget. Man kan byta skådisar, karaktärerna, men det är alltid detsamma. För mig var det mer verkligt att sitta inne på mitt rum än att komma hem till mina kompisars hem. Just för att det som utspelade sig på TV inte försökt vara som livet. Jag kunde leva mig in i det livet som vi skulle ha haft. Om vi hittade det där huset, skulle vi haft ett vanligt liv, med en vanlig familj.

Riva upp gamla minnen liksom, så att läsaren kan hänga med, förstå karaktärerna. Varför de gör som de gör. Att förstå varför en trettiofemårig man ger sig in i att skriva en bok. Varför mannen ger sig ut i naturen.

Har skrivit mina femtonhundra ord idag som en duktig, ja, vad ska man kalla det? Skrivare. Vad säger man? Författare. Det bara river upp allting, skrivandet. Om det ändå ska vara fiktion. Så länge det är i Sverige, så är det fiktion.

När man skriver, det blir vad det blir. Känns som att man inte riktigt har kontroll över det. Det enda sättet att ha kontroll är att låta bli. Fast det verkar inte spela någon roll det heller. En oskriven bok är ju en bok också. Så får man ju bara göra det. Jag kan inte göra nånting annat, verkar det som. Jag har inget val. Vad har jag för val, egentligen?

A: När jag tänkte på alla de här iscensatta fotografierna.

G: Mm.

A: Då, jag ville göra en sån här grav med massa med gäddor i också. Har du sett, Jim Dine har gjort en grav med sjöstjärnor i...

G: Nej.

A: Som jag tyckte var så djävulskt bra när jag var yngre. Den är också sådär jätteiscensatt, liksom, med alla olika sjögräs och sjöstjärnor så där jätteboudoir. Men jag tror att det är slut med dem här iscen...

Alltså, de här iscensatta med ljus. Det kanske räcker.

G: Mm.

A: Alltså, det blir lite mer, jag gillar verkligen att... Nej, man kände att det kunde bli nånting det. Och imorgon skulle jag vilja prova, imorgon kväll också, jag skulle vilja prova att göra de här stillebenfotona.

G: Mm. Björkallén, ja just det.

A: Mm.

G: Det kan vi också ta där.

A: Man kan också göra med lyktan, liksom, billjuset eller...

G: Ja, just det, på natten.

A: Ja, men på dan kan man åka dit och ta liksom, som vanligt.

G: Ja. Mm.

A: Jag tror att det skulle bli, ja. Men vi åker och tar upp nätet. Sen åker vi iväg.

G: Annars kan man ju göra att man tar såna där B-foton och så blixtrar man för hand, så kan man ta flera, det kan vara rätt snyggt.

A: Det kan man prova. Vi kan ju prova det imorgon kväll.

G: Man kan ställa bara på knappen.

A: Jo, för då.

G: Måla fram bilden med blixten.

A: Då har man bara den där på B, måste man inte, man måste ta flera gånger, liksom.

G: Man får blixtra flera gånger.

A: Tills det har registrerat nånting, eller få tillräckligt med ljus.

G: Ja, man får hålla på och, det vet man inte, man får prova sig fram.

A: Jag tror vi tar lite mer chips nu. Det är första kvällen. Vi kommer fort sätta såhär. (skratt) Ja, men det får vi göra.

G: Det var rätt mycket trafik där ändå, för att vara...

A: Ja, det var en jävla mycket trafik, vet inte vad det är för nånting.
Dans i Åmsele.

G: På en måndag.

A: Mm. Skiftarbete slutar kanske. Vi har ju hela dan imorgon. Jag måste lära mig den här också. Jag laddade ner manualen. Vilket jävla as det är alltså. Oj, jävlar, det var inte meningen.

Den här vägen var ju mycket bättre än den andra. Kanske tjugo gånger bättre. Nu börjar vi närma oss torpet. Ska bli intressant att se om det är nån som är här. De är nästan aldrig det. Eller jag har aldrig sett nån. Det ser ut som det alltid gör. Svampar på stigen. Vilken svamp. En jätte... Jättesvampar. Här är hallon, en till stor sopp. Typ Karl-Johan aktig grej.

Nej, det är bommat. Luktat äpplen, i trädgården. De har ju ramlat ner överallt. Ingen som plockar dem. Plastblommor som hänger i trädet. Fan, va mycket mygg, alltså. Plastblommor, äppelträd, igenbommad röd stuga. Torp.

G: Tänk va dyrt. Jag menar, tidigare hade man ju polaroidfilm för att kolla ungefär hur det skulle bli.

A: Djävulskt dyrt.

G: Ett polaroidmagasin, fem tusen. De har ju såna på skolan, va?
Till Hasselblad.

A: Mm.

G: Polaback.

A: Måste se om den passar.

G: Hur ser den ut därunder? Den är skitstor.

A: Den är jävligt stor.

G: Den här, passar den?

A: Mm, den passar.

G: Va bra då.

A: Det var jävla tur att den passade. Annars hade jag ju. Det hade blivit lite för mycket för ikväll. Först den jävla laddaren alltså, ”Nej, vi ska ha tre fyra olika skruvar. Om två veckor, annars får vi beställa...”

Det är det här med foto också, som är en stor nackdel.

G: Man ska vara väldigt förberedd, alltså.

A: Nej men det här med att det är som en schemalagd, man ska kolla, man ska verkligen planera allting.

G: Batterierna.

A: Batterierna, filmen kan ta slut eller man kan glömma filmen, det är kört. Det är ju i å för sig det dumaste man kan göra, men alltså. Bara att ladda film i den där på det sättet, sen sätta den på ett stativ, sen ska man, det tar några, tio tjugo minuter att ta ett kort med den där.

G: Mm.

A: Sen ska man vänta.

G: Har du bara ett magasin med?

A: Nej två.

G: Då kan man ladda filmen innan.

A: Mm. Jag har, det blir väl tio exponeringar på en sån där då, jag har...

G: Åtta?

A: Nej, det blir tolv på en sån där vanlig tror jag. 6x6. Men jag har, vad blir det, tio rullar dia, det är hundra bilder liksom, sen har jag tio vanligt, så det räcker, liksom.

Jag är ute på okänd mark. Det linjära skrivandet är som en resa själv. Bokstäver som grus bildar ord som stenar som bygger meningar som stigar som bygger paragrafer som områden som ligger på sidorna som på kartan. Sidorna stannar upp i kapitlen. Bara för att börja på ett nytt kapitel. Sidorna, gjorda av papper gjorda av träd avbildar träden som fladdrar förbi utanför fönstret. Tåget stannar vid ett nytt kapitel, en ny karaktär

tillkommer, några stiger av. Det utspelar sig i resandet.

Jag tittar ut för att reflektera inåt. En scenografi spelas upp framför mig på glasrutan. Samtidigt ser jag mig själv i reflektionen. Scenografin säger ingenting i sig själv, det bara visar mig att det är jag som är i rörelse, det säger nånting om mig i olika nivåer av djuphet. Som mina tankar i huvudet, mitt liv, mina planer, nuet, den snara framtiden, det längre perspektivet.

A: Alltså, diorna ska jag scanna in med diascanner, digitalt. Svante sa att det var ju, alltså ska man ha riktigt, riktigt bra liksom kontraster och krispighet i bilderna, i färgerna, så ska man ha dia. Men det är svårare. Men det är därför han sa också, om det är digitalt, inte med den där kanske, men med en D-80 att kvistar och sånt där, om man gör en förstoring, om man gör ett landskapsfoto med kvistar och grenar så blir de stegformade, liksom. Det blir de inte *här*, men.

G: Nej, just det.

A: Så har jag ju Velvia, det är ganska stort tryck i den, det är väldigt stor färgmättnad så det blir sådär "Pfytt". (skratt) Va porrigt, jag gick upp i det några sekunder. Jag bara såg det framför mig, jag bara... Höstlöven...

G: Det är roligt, för alla frågor om det, "Hur är det med..? Nej, det var inte så mycket löv..."

A: Mm.

*Cyklade förbi
utan att hälsa. Ja, hon
kände inte mig.*

JAG KOM UT TILL ÅKRARNA, stötte på en joggare. Jag var tvungen att hälsa. Jag var ganska oförberedd. Det är alltid nån som ser en eller hör en. Man är aldrig ensam. Det är lite som i stan. Det är alltid nån som ser vad man håller på med. Det är därför jag trivs med att vara vaken på natten, när de flesta sover. Man ser att det är släckt i lägenheterna, och det är mörkt. Det är lättare att se de andra människorna. Man ser att det är lugnt. Vid stora helger blir det också lugnt. Jag kommer lite till ro. Kan göra mina grejer, vad det nu är. Jag skulle ju inte gå så här om jag trodde, om det var folk omkring mig som på stan. Jag gör det för att det känns som om man är ensam. Ibland stannar jag till och kollar faktiskt, ser om det är nån här. För det var nån, jag hörde nånting i skogen förut. Då var jag tyst och gick därifrån.

Jag skulle vilja gena över åkern. Det brukar inte gå, det brukar vara grejer i åkern. Jag tror det ska gå nu, så kan man gå längs kanten där borta. Det borde va lugnt. Det kan va känsligt sånt där. Känns ju väldigt skönt att gå runt hela, hela alltet.

Det finns ju brädor överallt. Eller så är det ved. Nej, fan det är brädor. Ved eller brädor. Kan va svårt att se skillnaden. Det här är ved. Här är massa virke. Den här åkern kommer att vara helt lerig, alltså. Frågan är om det är så klokt. Kan gå längs kanten. De har ju plogat upp, det var inte så farligt. Ett månlandskap. Öppna landskap, alltså. Det är inte lika pittoreskt när det är plogat, som när det är sädesfält. Eller är det det. ”Jo, man kan plocka en sån här klump lera och bränna den i ugnen. De är ju så häftiga.” Gör en liten miniplog så kan man ploga sina lerklumpar hemma och sen gjuta små åkrar.

Där var några röda äpplen, se om man kan nå. Kan äta sen. Äpple och svamp kan man leva på. Och en lerkaka. Kanske bättre fiske nu, fånga nåt gott. Tappa nåt drag. Måste åka in till stan och köpa krokar och drag. Åka ut till landet och överleva i naturen. Det där med nät verkar bra. Här är det nån som har satt en plogpinne i saltgrejen. I motljuset.

A: "Before revolving the back." Vad betyder det?

G: Vad ska man göra då? Är det inte att man ska snurra, på baksidan?

Jag blir medveten om tiden. Jag ser det framför mig i landskapet. Ett träd är en minut, ett fält en timme, berget en hel dag, kanske flera dagar. Helheten en livstid. Jag är bara på visit, inte ens det. Bara en reflektion i fönstret. Framför landskapet.

Jag försöker läsa träden. Björkarnas stammar är vita som snö, som papper. En skog som en hel bok som man skulle kunna fördjupa sig i, om man tog sig tid. Tåget stannar på en station.

Det finns ett slut, det vet vi. Det är dit vi ska, men det ska ske i en viss takt. Vi vill inte vara framme än. Kroppen måste hänga med. Jag går till bistrovagnen och beställer en öl. En ny scen utspelar sig. Karaktärerna visar upp sig i rummet, historier överlappar varandra, berättelsen håller takten.

G: Mm. "You just revolved the back." Är det för att det ska bli..?

A: Stående eller liggande.

G: Egentligen kunde det vara 7x7?

A: Ja, det skulle det kunna vara.

G: Om, men filmen är ju inte 7, den är 6.

A: Ja, 120 bara. Det var lite smart det där.

Liselotte och jag flyttade omkring i Dallas i två år innan vi gifte oss i Sverige och flyttade till Stockholm. När vi kom hit upplevde jag äntligen en plats som verkade annorlunda, som var annorlunda. Det är först på senare tid som jag har förstått att skillnaden bara var att Sverige låg tjugo, trettio år efter.

G: Det är verkligen liksom förberett.

A: Jag har pratat om det så mycket nu.

G: Man får jaga löven.

A: Mm.

G: Måste finnas någonstans. Här har det varit kallare. Sista veckan.

A: Jag hade ju tät kontakt med mormor och morfar ett tag och hörde om löven.

G: Mm.

A: Bara det är ett verk egentligen. Det är ju som att prata om vädret. Mormor var ju orolig för löven, igår när jag ringde.

G: Kanske finns nån koppling där mellan hockeylaget...

A: De vann ju sist, ju. Fan, va skönt. De fick ju storstryk när jag var och kollade på dem mot AIK. Det är verkligen många som är jävligt fulla när man går och kollar på hockey. De är inte så himla skärpta. De är inte så himla fokuserade på hockeyn.

G: Nej. Sist var jag där själv, det var någonstans.

A: Var du där själv?

G: Ja.

A: På hockey?

G: Mm.

A: Hade du fått biljetter eller vadå?

G: Ja.

A: Mm. Var det Djurgården eller vad var det?

G: Jag kommer knappt ihåg. Det var nog Djurgården.

A: Du fick inte med dig nån?

G: Nej, då bytte jag två biljetter mot en, som var lite närmare.

A: Konstigt.

G: Mm.

A: Konstigt att man kommer ihåg sånt framför allt.

G: Det är väldigt konstigt att vara där själv, liksom. Då gick jag och drack öl i pauserna, i sportbaren.

A: Men, jag har ju gått själv men jag har sett Löven, men alltså, det är inte, då hejar jag verkligen på dem. Du går dit, och du hejar inte på nån egentligen.

Här ska vi gräva en grop och begrava skiten från dasset. Lyckades skita ganska mycket förra gången. Så det är väl tacksamt om man dumpar det. Ser ut som torpet. Ingen här, igenbommat. Röda stugor, stora äpplen i trädet. Det var mycket lättare.

Hoppas att ingen uggla är i stugan den här gången. Eller nånting annat. Inga möss. Kolla i fällan, ingenting där. Lite vatten var det i alla fall. Tomt i kylan nästan. Kaffebönor.

*Bara potatis
och burkar. Måste åka
till stan och handla.*

JAG HAR ALDRIG VARIT HÄR ENSAM, så här länge. Jag har kommit hit ensam. Kliva in i rummet, i det här rummet. En liten sup.

Bönor, linser, quinoa och ris. Det är det här, igen, liksom, mellan det privata och det offentliga. På nåt sätt så är jag ute i naturen, där ingen annan är, men ändå så har jag tagit med mig, er. Ni, som, ni som, läser de här orden. Så är det ju oavsett. Jag har inte kommit hit för att vara här själv. Och det är ju... Då är det ju egentligen inte så konstigt, allting.

A: Så var det för mig när jag var på *baseboll*. Jag hade ingen aning.

Alltså, det är ganska svåra regler ändå. Men det var mer allt runtomkring, det var jävligt häftigt alltså. Vad har Dallas för *baseboll*, har de *basebollag*?

G: Ja, de har Rangers, tror jag. Texas Rangers.

A: Okej, men där är ju *football* störst, va?

G: Ja, Dallas Cowboys.

A: De är ju grymma.

G: Ja.

A: Fan vilka killar det är som spelar det där. Såg du att Marion Jones hade erkänt *doping*?

G: Nej.

A: Att hon var *dopad* när hon tog de där fem medaljerna i Sydney 2000.

Hon hade tagit nån sorts *anabola* som inte hade kunnat spåras där. De har ju trott det väldigt länge, hennes tränare och hennes pojkvän, dåvarande pojkvän, han *kulstötaren*, och så sen åkte hennes senare pojkvän fast sen också. Men hon har aldrig åkt fast i nåt *dopingtest*,

men sen gick hon ut nu.

G: Mm. Mm. Va konstigt.

A: Det är fan tragiskt, alltså.

G: Ja. Ja, det är tragiskt faktiskt.

A: Jag menar, speciellt när man är så dominant sådär, för jag menar, undra, för att, var inte Carl Lewis, han erkände väl också att han hade dopat sig? Jag väntar bara på den här Michael Johnson, alltså han tror jag inte... Jag hoppas verkligen inte det. Han är sådär, idol.

G: Det är så patetiskt. Man kämpar hela livet för bara den grejen, och sen... Erkänner senare att man har dopat sig, och sen tar de bort det.

A: Mm.

G: Då har det gått tjugo år av ens liv till ingenting.

A: Mm. Nej, jag fattar inte. Jag kan förstå att de dopar sig på nåt sätt för att det är så jävla sjukt. Alltså, det är så extremt på millim... På hundra-delar och tusendelar och allting sånt där. Men, jag tror att hon skulle kunna... Alltså, hon var ju så pass överlägsen då också, men det kanske var på grund av att hon var dopad.

G: Mm.

A: Jag vet inte, samtidigt som det är, alltså, det blir en jävla liksom, förnedring för dem, men, under de åren när de var så bra också så har de ju tjänat massa med pengar för att de var bäst.

G: Ja.

A: Som de kunde lägga undan eller kunnat fått ett status liksom.

G: Mm.

A: För jag menar de kan aldrig, vad heter han Mühlegg, han, skidåkaren som var dopad, kommer du ihåg han?

G: Nej.

A: Han tränade för Spanien tror jag det var, han kom från Tyskland. Det var han som körde slut på Elofsson, han som, han var jätteduktig skidåkare, som var favorit för VM eller OS och sådär. Men då kom den här Mühlegg och körde, han var så jävla. Han körde så jävla hårt så att han körde slut på alla. Så de kollapsade typ, eller klarade inte att komma i mål nästan. Han var ju överlägsen, men sen hade han ju dopat sig, eller vad. Men han åkte ju fast. Sen försvann han bara, jag undrar var han är nu, liksom. Han skulle man ju börja hänga med.

Måste öppna upp allting alltså. Gäststugan, förrådet. Ta en sväng in till stan, med cykeln, om man får nå luft i däcken, måste hitta pumpen. Det finns ju bensin, det luktar bensin. Skulle ha ett nät, att fånga fisk med. Det är ingen luft i däcken. *I gotta get in shape.*

A: Men jag undrar hur de klarar sig sen, liksom.

G: Mm.

A: För att det spelar ingen roll vad man har, om man har gjort en sån grej, så måste det vara svårt å få nåns förtroende.

G: Men, han har väl också kämpat, ärligt, i alla fall ett tag, han har i alla fall...

A: Han har kämpat säkert ärligt nio tiondelar av sitt liv, eller sin sportkarriär, och sen för att nå det sista så har han liksom gjort nånting. Så det är klart att han har kämpat för det. Han hade aldrig kunna, alltså man kan ändå inte åka ifrån dem om man inte är tränad nåt bra. Men, just det där sista. Jävla.

Så fort man kommer ut på landet, så måste man fundera på vad man ska leva på. Jag menar, inne i stan så tänker man på vad man ska äta för nånting. På ett annat sätt. Inte som att man ska leva, bara vad man är sugen på.

*Nu är det mörkt, och
det är myggor överallt.
"Godnatt," sjunger de.*

DET VAR TVESTJÄRTAR I TERMOSLOCKET. Ett sånt där lock som har en knapp som man trycker ner för att hålla. Jag hade sköljt ur allting och värmt upp termosens med varmt vatten. Sen hällde jag i kaffet och satte på locket. Locket var stängt. När jag sen skulle hälla upp kaffe och tryckte ner knappen så kom det ut en tvestjärt, och sen en till och jag såg flera därinne. De ville komma ut för att det var så varmt, och så lite luft. Det kröp tvestjärtar ur termoslocket och jag knäppte iväg dem, med fingrarna ut på köksgolvet. Skruvade loss locket och hällde kaffe i min kopp. Kaffet höll inte värmen riktigt lika bra. Och jag kollade noga när jag hällde upp kaffet i koppen, för att se till att det inte hamnade några tvestjärtar i min kopp. Jag är inte riktigt redo för att ta in kryp i munnen. Inte idag, där går gränsen just nu.

När jag var liten, fick jag höra att jag var känslig. Jag vet inte vad det betyder. Men jag växte upp, hela tiden med en känsla av att jag hade gjort allting förut. Skolan var som en enda lång närvaroplikt för att, jag kände igen allting. Kände igen, allting verkade logiskt. Som att jag hade, det var ingenting som hjärnan fick, kämpa med. Utan det var, bara ta den ena saken efter den andra. ”Ja just det, det här. Ja, just det.” Så upplevde jag det hela tiden med alla ämnen. Ungefär som när, man inte träffat någon på länge och så, har man glömt bort lite vad man har hört, att de håller på med. Fast man, har ändå hört förut, ”Ja, just det. Ni flyttade dit, ja. Ja, ja, just det, du jobbar där nu, ja. Det kommer jag ihåg. Det har jag hört.”

Den här känslan har ju, resulterat i, att det är svårt att hitta utmaningar. Om man ska försöka vara, som alla andra, det är för enkelt på något sätt. Att bara, studera gå vidare till en karriär. Bara hitta sin post, på något företag. Jag förstår att jag har det så. Då förstår jag att andra inte har, haft det, som jag har haft, under uppväxten. Det är inte alla som, tyckte att de redan har gått i skolan, tidigare.

Och sedan har jag ingen förklaring, varför det är så. Om det är, ett tidigare liv, eller, kontakt med andra dimensioner. Om jag, upplever allting, i någon slags, dejavú tillstånd. Vad det gäller, de tankegångar man kan lära sig, jag menar. När jag läser, texter av, tänkare liksom, som det kallas, eller filosofer. De har skrivit ner saker, som jag redan har tänkt. Att det känns så självklart allting. Att bara, ”Ja, ja, men, är det ingen som kommer med nånting, verkligen annorlunda?” Och sådana känslor att, det är helt meningslöst allting. Den där ensamheten att ha någonting, som man är helt ensam om. Som, man har ingen gemenskap med någon. Man har alltid, helt andra förutsättningar. Alla vill hålla en tillbaka.

G: Man kan inte dopa sig i konst. Eller, kan man det? Eller finns det nåt sätt att fuska? På det sättet? Det kan man inte, liksom.

A: Nej. Jo, man skulle kunna sno nånting, liksom.

G: Fast det är väl...

A: Fast det uppenbarar sig, alltså det går inte på samma sätt. Det är inte utifrån en själv då.

G: Men det är ändå tillåtet.

A: Ja, jo, det är det ju. Nej, jag tänkte mer om det är ren liksom att nån gör nånting, och så tar man det. Fast det skulle aldrig funka liksom, det är ju... Det skulle kunna funka också, det skulle kunna vara konst.

G: Ja. Fast konsten är väl mer att sno grejen.

A: Ja.

G: Eller, jag vet inte om det går att göra konst av vad som helst som blir...

A: Nej, det går inte att fuska, det går ju att...

G: Det känns lite som den här dödskallen med diamanter är nästan dopad. Att det är nästan fusk. Damien Hirsts.

A: Ja, just ja.

G: Det är lite svårt att ta på allvar för det, det är klart att man kan göra en sån om man har hundra miljoner.

A: Mm.

G: Att investera.

A: Jo.

G: Som pengadoping.

A: Mm, det klart.

G: Eller såna andra som är rika.

A: Som kan göra det.

G: Som gör saker.

A: Ja, men sen så vet jag inte om det här med Damien Hirst är så jävla, jävla intressant. Alltså, om det är så himla bra heller.

G: Nej.

A: Det behöver ju inte göras.

G: Är det inte lite på grund av att det, av att det känns fel.

A: Jo, men doping, ja men det är samma sak som, vad heter han, den här, Cattelan. Nej, vad heter han, han som tatuerar på rygg, tatuerar på prostituerades ryggar, eller gjorde streck bara sådär, han betalade dem för det.

G: Nej.

A: Bara för att han kunde, liksom.

G: Ja.

A: Det är samma sak som den här, var det den här dansken som gjorde det, i Afrika, som köpte identiteterna.

G: Mm.

A: Och för det, så fick de varsin gris, så köpte han hela deras identitet, liksom.

G: Mm.

A: Men då är det mer för att, jag vet inte, det är svårt.

G: Nej, jag tänker mig att man tar mera dopinggrejen, liksom. För där testar man ändå gränsen nånstans.

A: Nej, jag tror inte det går att dopa sig, för då kan man ju...

G: Fuska liksom, alltså, det handlar om att fuska, att det finns vissa regler, så kan man fuska utan att man märker det först och sen.

A: Jo, men alltså, att fuska, det beror på, men alltså i konst är det så mycket sånt här att man kanske kan se det inte som ett fusk, men som en genväg om man har bra kontakter.

G: Mm.

A: Men då har man på nåt sätt skaffat sig dem, och det är också ett jobb, liksom.

G: Ja.

A: Då är det inte heller fusk i längden, även om man ibland kan tycka att han kände den rätta personen och så fick han en karriär, men då har han ju jobbat för det också. Nej, men just det där att man, det sista liksom, att prestera högre den sista biten där, det går väl inte att göra egentligen. Alltså, med nåt hjälpmedel.

Ljudet kom utifrån, eller var utanför, ett slags duns. Och jag tänkte, *en bildörr som stängdes*. Vilket betyder att nån hade kommit hit, nånstans. Det är tre stugor här, så det är antingen hit, till stugan, eller så är det till de andra. Och jag började tänka på att det, läget som jag var i, eftersom jag, jag vet ju att jag är här. Och nu vet jag att nån annan är här, men de vet inte att jag är här eftersom det inte finns nån bil.

Bilen är ganska central i, i sommarstugaägandet, och nyttjandet. Det är gjort för att man ska ha bil. Det existerar på grund av att det finns bilar. Men det behövs inte eftersom, eftersom man kan gå hit, cykla och sådär. Stugan är ju här, så det är ju, jag menar. Man behöver inte hålla på och bygga så mycket på dem. Man behöver inte frakta grejer fram och tillbaka egentligen.

Eftersom det inte fanns nån bil, så förstår jag att de utgår ifrån att det inte finns nån här. De tror väl som jag trodde igår att, "Det är ju ingen här, det finns ingen bil här." Det finns inga spår, bara fotspår i gräset, om de är uppmärksamma.

Jag gick upp efter en stund, såg att det var en bil där. Han som bor i stugan bortom den här, han måste gå över den här tomten för att gå till sin stuga. Nu sitter jag här inne i köket, i stugan. Har gjort min frukost, ätit. Jag såg honom genom köksfönstret, utan att han märkte mig. Men jag såg att han kollade på disken som låg där. Det var nån slags livstecken. Nånting att fundera på. Om han inte förstår att det är nån här, det

var lite kastruller, en tallrik, med en gaffel på. Man skulle kunna dra slutsatsen att det var en person här. Det var ju en stekpanna, inte så mycket disk. Lite ensamt kanske med tallriken. Att upptäcka att det är nån här förstå att nån annan ser en. Att nån annan är medveten om ens närvaro. Helt plötsligt förstå att man kan vara iakttagen, att man inte är ensam.

G: Det är tillåtet att dopa sig, det är det som är grejen.

A: Att det är tillåtet?

G: Ja.

A: Mm.

G: Det är ingen som säger, "Ja, men du skulle aldrig ha klarat av den här utställningen om inte du hade tagit tjack."

A: Mm.

G: Bara, "Nej, det skulle jag inte ha gjort."

A: Nej, okej.

G: Alltså man kan säga så.

A: Jo.

G: Det är liksom tillåtet att, dopa sig på det viset.

A: Mm.

G: Det är väl ingen som, man blir inte diskvalificerad i alla fall

A: Nej, det blir man inte, det är ganska många som skulle bli det i sånt fall. Nej, men, jag menar, då skulle man diskvalificera mycket av musik och sånt där. "Du skulle aldrig kunnat skriva de där raderna om du inte var hög som ett hus."

G: Mm.

A: Men vem fan bryr sig, det har ändå blivit såhär bra, liksom, musik.

G: Mm.

A: Nej, nej det går inte att dopa sig, i konst.

Det ska bli intressant att se vad nästa steg är. Om han vågar sig in här eller om han kopplar ihop de andra ledtrådarna, de andra spåren. Eller om det blir så, att jag går ut medan han är ute och så hälsar vi på varandra som om ingenting.

Kanske ska klättra upp i ett träd här och fundera lite, men egentligen

skulle jag gå tillbaka till bilderna. Jag går här i spåren där hästarna brukar gå. Men det måste vara nånting som, nej, det kanske är deras stigar, som börjar växa igen lite. De går väl här mellan träden, går sina rundor ser det ut som.

Här var det ett helt gäng med små röksvampar. Ska gå tillbaka till boken sen, kolla vilken typ av röksvamp det är. Jag såg dem i boken igår. Det kanske är riktigt bra såna. Jag har ju dragit mig undan från stugan lite. Här där hästarna går får man lite utkik över området, åt alla håll. Stugorna, husen omkring. Som en kulle mitt i. Om man skulle klättra upp här i trädet skulle man kunna hålla koll på hela byn.

Klippa gräs och tvätta bilen. Kör ut bilen till landet och tvättar den. Klipper gräs, trimmar. Ordning som estetik. Flaggstång. Åka ut på nationaldagen. Resa flaggan. Det ska vara ordning. Bli gammal. Inte orka så mycket. Gör ordning i alla fall. En del av välfärden.

G: Men det är bra. Det är tråkigt om man ska gå tillbaka tio år senare och erkänna nånting.

A: Mm. ”Du vet den där utställning där, fyrans utställning på konst i Vita Havet, jag hade tagit tjack då.” Och bara, ”Vad i helvete, liksom.” Och sen stryka den ifrån CV:n.

G: Ja.

A: Nej. Nej jag vet inte hur det skulle, liksom, jag har aldrig hört att någon har blivit utpekad för nåt, för fusk.

G: (skratt)

A: Jävligt kul om man blev det, faktiskt. Men, du fuskade på den där utställningen. Så får man ta sådär lögnedektor, nånting. Men det där, det är ganska intressant det där, med frågan med att, kan man göra mer om man har mer pengar.

G: Mm.

A: För att, just det där med att, man har vissa idéer som oftast inte, de behöver inte bli så jävla bra. Men om man hade obehindrad liksom ekonomi sådär, eller att man skulle kunna göra vadsomhelst, alltså, sådär. Om man säger att du och jag, eller om man hade hundra miljoner var... Så skulle alla idéer man hade, så skulle man kunna leja

ut till nån och göra. Alltså det skulle, man skulle kunna göra, flera grejer, varje vecka.

G: Ja.

A: Som bara folk gjorde.

G: Mm.

A: Så funkar det väl nu för dem, de riktigt stora, att de har en jävla massa assistenter liksom, och... Men samtidigt så kommer de ju fram, det är ändå idén som är det bärande. Och sen, om man inte orkar, man får ju anpassa sina idéer efter vad man, vad man förmår att göra också.

G: Men, de får inte hundra miljoner var helt plötsligt heller.

A: Nej, de har inte haft det från början.

G: De går inte från liksom större medel till hundra miljoner på en dag.

A: Nej... Nej...

En liten snok. Ett svart streck som rör sig i gräset, helt plötsligt. Inget rakt streck, men ett streck är ett streck. Nånting som uppenbarar sig, som kaninen, eller haren. En liten hare i sånt fall. De är osynliga, tills man kommer nära dem. Då rör de sig väldigt snabbt. Hur man skulle göra själv egentligen om man ligger, sitter gömd nånstans. Skulle man springa iväg bara? Knappast.

Det är nånting man har lärt sig, *inte springa*. Vi kan inte springa, allting annat är snabbare. Ormar och björnar och farliga djur. Allting är snabbare än människan. Människor har lärt sig att stå still, göra andra saker. Andra djur som står still, försöker se stora ut. Men inte vi. Eller det kanske vi gör. Vi viftar, och skriker. Det är inte så att vi sväller upp, böjer ryggen som en katt.

Nu lämnar jag spår. Om nån annan skulle komma hit skulle de förstå att nån har varit här. Det gör inte så mycket.

A: Nej, men, ja just det, alltså, vem var det, kommer du ihåg han som var och föreläste på... Vad heter han Alfredo Jaar, som var i Visby, var du med då?

G: Nej, jag var inte där, men jag minns.

A: Ja, det var han som hade gjort den här Afrika som kommer upp på...

G: Ja.

A: Han hade gjort nån sån här, det hade han väl gjort om Rwanda då också, det här... Han hade gjort, var det en miljon diabilder han hade gjort, va?

G: Jag vet inte.

A: Det var ett ögonpar, en och samma bild. Men alltså, han hade gjort en djävla massa, alltså. Och det var ju väldigt, det är ju faktiskt ganska mäktigt.

G: Mm.

A: Alltså, för det låg på ett, han hade ju byggt ett jätteljusbord och så låg det som en stor hög, liksom. Och så fanns det en sån här lupp man skulle kolla på. Ja, alltså, jag har inte sett det, jag har bara sett det på bild. Men då kan man ju tänka, hur skulle man kunna göra det för att det skull bli samma, samma kraft i *det*.

G: Mm.

A: Skulle det räcka med en diabild som ligger där, egentligen? Alltså, om man skulle *själv* göra det, man skulle inte kunna göra en miljon diabilder. Jag vet inte om det var en miljon, men det var jävligt många i alla fall.

G: Ja.

A: Det kanske var så många som var offer i en viss liksom massaker eller nånting sånt där. Men skulle det kunna bli samma sak?

G: Mm.

A: Eller är mängden viktig där?

G: Eller, mängden blir ju symbolisk för nånting annat.

A: Mm...

G: Då måste man ersätta det med nånting annat.

A: Mm. Så det är en genväg att det är en, om man har resurserna så skulle man, så är det egentligen, nästan båda mer, slagkraftigare och enklare att göra, alltså. Att det blir en stor mängd, liksom.

G: Ja, eller så gör man tvärtom, och liksom, att man tar nånting normalt och visar hur litet en del av det en person skulle vara i det sammanhanget.

Det är ändå väldigt tilltalande med de här färgerna. Det som är fint med naturen. Det är tillfredställande att ge sig ut och gå i skogen, omkring

vatten och så. Man har alltid ett syfte. Jaga, fiska. Få motion. Transportera sig. Odlas, skörda, bygga. Bo, sova. Lite skydd. Lite mat. Plocka svamp. Rasta hunden. Komma bort från alla andra.

Jag skulle kunna skriva en miljon rader och prata och prata och prata, men hela poängen är att fokusera. Jag skulle kunna bara prata om allting jag har gjort, om vad det är jag har gjort, men hela idén är att fokusera. Måste bara komma ihåg bilderna, allting hamnar tillbaka på bilderna, det är det jag ska göra. Se om jag kan organisera med hjälp av bilderna. Jag kan ju komma hit till landet och skriva massa saker, men det kan va svårt att sätta ihop. Jag har en idé om vad det handlar om. Jag tror att det skulle vara lätt att komma av spåret om jag bara skulle göra saker och skriva och prata. Jag måste verkligen fokusera eller bara hitta bilderna, inte bara skriva en miljon ord. Det som kan ta tid är att sätta ihop pusslet, alla småbitar. Jag vill inte fastna i en berättelse. Problemet är att jag inte kommer att ha tid, men jag kommer ju tillbaka. Men att skriva om allting, det måste vara där i orden nu. Jag kan inte gå tillbaka och göra om det. Det är därför jag är här, för jag har inte tid.

A: Ja. Men det här med till exempel bilder, ja eller foton till exempel.

Att de är ganska stora, om man tänker sig att man ska, de flesta vill ju blåsa upp dem ganska mycket. Vad är det, alltså, att det finns en stor skillnad i... Ibland undrar jag hur, hur mycket det gör för, liksom, själva konstverket om det blir stort. Eller, om man bara, tänk om man bara skulle säga, tio-femton, alltså bara en vanlig råkopiaframkallning, så kör det så. Det skulle inte bli lika slagkraftigt.

G: Nej, men oftast så finns det en teknisk skicklighet som är viktig.

A: Ja, att man ser att det är liksom, det här är en jävligt bra tagen bild.

G: Ja.

A: Och den skulle funka jättebra som liten, men nu kan man ju göra den så här stor för att den är bra tagen.

G: Ja, eller att den funkar. Jag menar, vissa saker funkar. De funkar i förhållande till en själv. Alltså, varför funkar det? Det funkar för att jag upplever den på ett visst sätt.

A: Mm.

G: Och ibland förhåller den sig till ens kropp på ett annat sätt än en bild

som man kan hålla i handen. Det finns såna där skillnader, liksom.

A: Mm.

G: Den har en, en annan kraft i ett museiformat, eller. Om det skulle ligga en råkopia hemma på ditt köksbord, jag menar det är...

A: Jo, för att man har upphöjt den till en...

G: Det är inte såhär bara, "Wow!"

A: Nej, när man har upphöjt den där bilden för att den ska vara liksom, ha ett högre syfte på nåt sätt, och då har man ju gjort den större. För att man ger det ju mer värde om man gör det så.

G: Eller...

Nuförtiden, svimmar jag inte, så mycket, så som jag gjorde, när jag var yngre. Numera är det mer en slags, medveten handling, att jag går och lägger mig. Jag får en överväldigande trötthet över mig. Jag söker upp en plats, och somnar till en liten stund. Bara några minuter. Jag har precis vaknat, från en sådan liten stund. Det är som att starta om, att börja om, en ny början. Rensa ut alla tankar.

Det är som att jag, bombarderas av tankar, som flyger omkring mig, och försöker göra nånting av dem. Ibland blir det för mycket och, jag måste bara börja om, jag brukar vakna med en tanke, en punkt, en tråd. Det kristalliserar sig.

Det tog mig väldigt lång tid att förstå, att det inte var alla som svimmade. Det är fortfarande, väldigt normalt för mig. Även om det inte sker okontrollerat, eller inte lika okontrollerat som förut. Jag har svårt att föreställa mig, hur det är för andra, att inte behöva, lägga sig en liten stund.

Det verkar ändå bra, att starta om ibland. Att inte bara bygga på. Att stanna upp och, komma underfund med, vad man håller på med. Det är inte nödvändigt att, följa samma spår hela tiden.

G: Nej, men det jag menar var att, ändå att storlek har en betydelse för hur man relaterar till den, rent kroppsligt. Om du kan omfatta den i din hand, du kan, du bemästrar den med din kropp, för att den är så liten. Medan om det är en stor print som hänger på väggen så möter du den på ett annat sätt.

A: Jo.

G: Den, det mötet är ju ganska viktigt.

A: Jo, jo det är klart. Jo, jag föredrar ju att de är ganska stora, eller att man, alltså det är skönare att kolla på dem, när de är större.

G: Men vissa bilder, jag menar, det kan vara tvärtom också, att man, att en viss bild känns, det kan kännas mer äkta. Liksom hårt. Mer äkta på nåt sätt.

A: Mm.

G: När den är liten.

A: Mm.

G: Om man tänker Cindy Shermans bilder skulle kunna vara jätteintressanta i råkopiaformat.

A: Mm.

G: Om de låg på hennes köksbord.

A: Mm. Jo...

G: "Varför har hon tagit, liksom..? Vad är det här för konstigt kort?" Eftersom man relaterar såna kort till kanske personliga kort, eller...

A: Ja. Jo...

G: Sånt som vem som helst kan ta.

A: Ja.

G: Det blir ju sådär. Det finns så mycket i bilden som är avvikande.

A: Jo, men det finns det ju. Och även typ Nan Goldin och sådär som är lite sådär snapshotaktigt skulle ju funka så. Eller i ett fotoalbum.

G: När man jämför det med andra småbilder som folk har.

A: Ja.

G: Det som man brukar se i det formatet, då finns det en relation där.

A: Ja, och man ser ju, man skulle se en betydlig kvalitetsskillnad mellan dem.

G: Mm.

A: Rakt av, liksom.

G: Kompositionen, och...

A: Ja, och de är ju tagna väldigt professionellt också.

G: Ja.

Det började som ett skämt, eller det blev ett skämt och sen blev det mer allvar. Jag har inget dåligt samvete. Kreativitet måste få bestämma ibland. Det finns olika sätt att lösa saker helt enkelt. Man kan be om lov, man kan sälja saker, och man kan vara kreativ.

Ute i stugan, utanför Norrrälje. Precis vid sjön. Jag har inga skridskor eller pjäxor eller något sådant, så jag nöjde mig med att elda i stugan, fixa mat och ta kort. Irene och Lance tog en promenad på isen. Lance tyckte att det var spännande att gå på is. Att gå på en plats som tidigare var vatten. En upplevelse av fullständig tillfällighet. Nästa dag hade isen ändrat karaktär totalt. Den hade blivit genomskinlig och smälte nästan framför ögonen.

Det hade låtit om isen under dagen, en sådan dag när man borrar isen och kollar tjockleken. Plus minus noll och solsken. Bäst att hålla sig ifrån strandkanten. En hel del folk på sjön. Det är inte så vanligt att folk kommer så nära inpå stugan. Landvägen är krånglig och oinbjudande. Sjövägen är öppen förstås men man kör inte in sin båt till någon annans brygga för att det ser mysigt ut.

När folk åker skridskor kommer de helt plötsligt nära, smygande. Skrapet av stålet mot isen och snacket. Hur härligt det är att vara. Den friska luften, och solen skiner, vilket bra väder, tystnaden. Och sedan, ”Här borde man ha en stuga, det verkar ju härligt. Så nära stan också. De har egen strand.”

Det är just denna upplevelse de vill åt. Åka runt och titta på naturen, träden, känna solen i ansiktet, den kalla vinden. Och faran. Risken att åka genom isen, den potentiella hypotermi. Det hela blir än mer spännande och njutbart. Och så kaffe på det, förstås. Smörgåsar i fryspåsar, eller kanske i en liten plastlåda eller specialbehållare som man kan köpa i friluftsbutiken.

De skulle kunna åka ut till något stort flygfält och åka inlines året runt. De är hur stora som helst. Åka jättelångt på stora gråa ytor i natu-

ren, bland massa träd och sånt. Man kan säkert åka pendeltåg och gå en fin promenad genom skogen, stanna vid kanten och göra ordning i prylarna. Åka några varv, sätta sig och fika i solen och lyssna på vinden. Det är väl inte samma sak förstås, man behöver inte dubbar och hela räddningstjänsten för att åka runt på asfalt. Det finns ingen risk att man ska hamna i iskallt vatten och behöva hämtas av en helikopter.

G: Men jag tänker på Bill Viola, jag menar, det är gjort för att vara stort också.

A: Ja.

G: Det är aldrig tänkt att det ska vara på en TV.

A: Nej.

G: Det kommer liksom som en följd av museers existens, att det finns stora ställen där man kan göra de här maffiga installationerna.

A: Ja...

G: Och han jobbar utifrån de stora rummen.

A: Mm. Jo, det blir ju mäktigt.

G: Det skulle inte vara så intressant att ha dem på DVD.

A: Nej.

G: Kolla på sin dator.

A: Nej. Nej, men det är därför att det också är mer, det är mycket mer måleri på nåt sätt också.

G: Mm. Eller, ja, det har säkert kopplingar till de här expressionisterna, som tog stora väggar i beslag, på museerna.

A: Mm. Ja, vi såg ju honom, jag vet inte var det, om det var på MOMA eller nåt sånt där ställe, vi var där. Det var jävligt mäktigt, faktiskt. Han hade ett helt rum där. Det var ju mäktigt i Visby också, när han körde i den där ruinen.

G: Mm.

A: Undrar hur det har blivit. De har, de har inga utställningar nu, va?

G: På BAC?

A: Ja.

G: Jag vet inte.

A: Fast de har ju verkligen tagit dit riktigt jävla stora liksom, men William Kentridge, såg du den, var du där?

G: Nej.

A: Den var ju, jag undrar om den, det kanske var när jag var och hälsa på
nån gång. När vi hade flyttat, till Stockholm. Den var riktigt bra.

G: Vad var det för nåt?

A: Vad det var för nåt?

G: Mm.

A: Det var delar utav, den här som han visade på Moderna nu också, det
var, ja mycket såhär skisser, han, kaffekoppar och tekannor som flyger
iväg som raketer.

G: Mm.

A: Och sen hade han gjort den här med, den här projektionen med myror,
i sin ateljé.

G: Ja, just det.

A: Den är jävligt fin tycker jag. Den hade han en jättestor projektion, som
bildar ett mönster. Ja, det hade han gjort med sockerlösning eller vad
det var. Kommer du ihåg den där låten vi skrev. Den var bra.

G: Ja.

A: Fan...

G: Vi spelade aldrig in den.

A: Nej, det gjorde vi inte.

G: Vi repade ju knappt den.

A: Nej.

G: Vi kanske spelade den nån gång, eller så gjorde vi inte det.

A: Jag vet inte. Det var lite kaos. Det var några härliga kaos,
kaosinspelningar i den där, ute hos dem.

G: Ja...

A: Det lilla rummet. Fan, vad det lät, alltså. (skratt)

Fredrik lyste med sin ficklampa nere i vattnet en augustikväll. Han skulle
kolla efter kräftor. Att lysa upp ett område, titta på det uppifrån. Både
snyggt och fascinerande. En värld som man inte brukar se. Ett nytt sätt
att titta på en viss plats. Jag har ju tittat ner där från bryggan i dagsljus,
men det är helt annorlunda på natten. Kräftorna är inte där på dagen,
men i mörkrets trygghet kommer de fram. De är i sin egen miljö tills man

tänder lampan, då är det en själv som bestämmer. *Let there be light, and there was light.* Det blir min värld helt plötsligt.

Bestämmer mig för att resa hit igen för att ta bilder med ficklampa. Som den artificiella belysningen jag själv lever i. Man får resa långt för att ta sig till ett ställe som inte är upplyst, eller har spår av belysning. Det finns platser som aldrig ser mörker. Så fort skymningen kommer så tänds det en lampa någonstans.

I den mörkaste augusti blir stjärnhimlen som den mörka, blanka isen. Den omsluter världen som en kupol och hjälper till att svalka av jorden efter sommaren. Ger en föraning om vinterns kyla och mörker. Löven är kvar, hösten står och väntar på upprop, augustihimlen förbereder kroppen för det som ska komma. Precis som man vet att augustihimlen är tillfällig, och att höstens färger kommer och går, så vet man att även vintern kommer att ha sitt slut. Även om den verkar oändlig såsom rymden.

Det här med helikoptrar. Isen skulle inte hålla så länge till. Det var på gränsen idag. Gänget som hade plumsat för något år sedan. Helikoptern plockade upp dem, märkligt är att ge sig ut på utflykt där alla är utrustade med livräddningsgrejer. De kunde inte rädsla sig själva med sina dubbar, åkte i en efter en, några dagar. En märklig sysselsättning med livet som insats. Adrenalinkickar kommer bara när det har hänt något dåligt. Det är inte farligt förrän det är för sent. Helst vill man inte att det ska hända något.

Som att åka färja eller flygplan där man vet att det finns livvästar till alla och nödutgångar som man ska lära sig i fall det havererar. Man köper det för att man inte tror att det ska hända en själv. Spänningen ligger där under ytan hela tiden, som det iskalla vattnet. I alla olyckor kommer helikoptrar och försöker hjälpa till.

Man har mobilen i fall att man råkar ut för något och så förväntar man sig att en helikopter ska komma och plocka upp en. Bosätter sig i skärgården, på en kobbe. Får man ont i bröstet kommer de och släpper

ner en man och en bår och lastar på en och kör in en till samhället och laggar kroppen. Om det inte är något fel på en kan man köpa en helikopter i Norrtälje, tjugo minuter, åka upp och titta ner. Om man är flykting så kommer de jagandes med helikopter, floff floff floff floff uppe i luften, den starkaste ficklampan man har skådat. Som dagsljus där man står, allting syns omkring en tills man kommer undan, tillbaka in i mörkret. Efter ett tag tänker man inte på att det är polisen som jagar en. Det är en själva som jagar mörkret, men ljuset förföljer en.

Jag vill vara någonstans mittemellan helikoptern och kräftan. Jag vill belysa området, men samtidigt vara i det. Jag vill styra ljuset, fånga det. Det var sådan is ute, att om man inte var försiktig kunde man ramla igenom. Tänkte på helikoptern och ficklampan. Helikoptern. Ficklampan. Hur det skulle vara att ta en bild av sjön på natten med den artificiella belysningen. Om man hade en helikopter kunde man belysa sjön uppifrån. Det måste bli väldigt speciella bilder av naturen med ett sådant ljus. Det är bara att ringa 112 och säga, "Nån har ramlat i."

Jag kunde inte släppa tanken. Kunde inte förstå varför jag inte skulle ringa och beställa helikoptern. Om de ändå kan tänka sig att åka ut och leta, så spelar det väl ingen roll om de hittar någon eller inte. Hittar de någon är de antingen döda eller måste in till akutvård. Det kostar ännu mer. Måste vara billigare att åka en sväng med lampan och ta en titt på sjön en stund, än att faktiskt rädda någon eller plocka upp en kropp någonstans. Sannolikheten att de ska hitta någon i mörkret är kanske inte så stor ändå, de åker säkert ut med små odds från starten.

Jag förstod att det var genomförbart, och enkelt, inte mer komplicerat än ett försäkringsbedrägeri. Bara fylla i ett papper på polisstationen, skicka en blankett till hemförsäkringsbolaget med lite kvitton, och sedan väntar man på stålarna. Behöver bara komma på ett namn, personuppgifter att uppge till räddningstjänsten så att det verkar hundra procentigt. Antar att de har en skyldighet att åka ut även om man vill vara anonym,

men man vill ju inte väcka misstankar redan från början.

A: Jag har inte tid.

G: Har inte tid med kaffe?

A: En på jobbet, en sådär, eller alltså, på det där gruppboendet.

G: Ja.

A: Som hela tiden säger, ”Ja, jag har inte tid, har inte tid.” Liksom, man har ganska mycket tid. Han har aldrig tid. ”Vill du ha?” Ja men, man kan råka fråga han sådär, ”Har du, vill du ha kaffe?” ”Jag har inte tid, inte nu, jag har inte tid.” Vatten, jag är dålig på att dricka vatten.

G: Plastpåsar.

A: Ja.

G: Hur blir det med det?

A: Det blir.

G: Har du plastpåsar?

A: Ja. Hundrafemtio, tvåhundra stycken.

G: Mm.

A: Alltså sopsäck, svarta sopsäckar bara.

G: Mm.

A: Snöre?

G: Mm.

A: Man skulle binda dem på stubbarna däruppe. Och kanske prova dem däruppe i den där slänten också.

G: Mm.

A: På nåt sätt. Vad står det där?

G: ”Älgtorn.”

A: Älgtorn, ja.

G: Tio på morgonen.

A: Mm.

G: Har du en penna nånstans?

*Nu känner jag att
jag har tappat humöret.
Jag drar mig undan.*

FÖRSÖKER KOMMA BORT. Vill inte förklara. Tog första bästa buss.

”När kommer du hem?”

”Jag vet inte. När det är mörkt.”

Köpte en flaska vin vid ändhållplatsen. Ekologiskt, italienskt, rött, skruvkork. Tar spårvagnen norrut till ändhållplatsen. Tar en annan däri-från. En gammal. Vet inte vart man hamnar. Spelar ingen roll. Jag har långkalsongerna på. Jag har kameran, Edirolen, en macka, en flaska vatten, en flaska rött och cigaretter så jag klarar mig ett tag. Jag har några kontanter och gott om pengar på kontot. I fall att. Det viktiga är att åka utåt. Bort från centrum. Där ska man spendera. Där får man inget gjort.

Jag försöker minnas, men det går inte. Mitt minne är i naturen. Men hur kan det vara så? Samtidigt som jag förstår att jag måste komma ut till skogen för att komma åt mina minnen, så undrar jag hur mitt minne kan vara någonstans där jag inte har varit. Min hjärna vill förklara för mig att mitt minne inte är i naturen, att det bara är lättare för mig att fokusera, att jag kan slappna av. Men jag håller mig kvar vid tanken på att mitt minne är som en energi. Att det svävar utanför min kropp, och att när jag går i naturen så befinner jag mig i närvaron av mina minnen. Jag går omkring i ett osynligt nätverk av minnesvägor som jag är mottaglig för.

När vi kom hem till min moster, efter olyckan, kom jag in i den kristna världen. Hela idén om Gud, hur han kunde spela en roll i människors liv, och det här med tro kändes självklart för mig med tanke på det som hände innan. Jag hade redan upplevt en värld utanför det som jag kunde se.

Det fanns redan någonting mer än det här. Allt snack om Gud var som, ett medförstånd. Som jag, jag trodde att det var överenskommet att man inte sa, exakt vad det var. Att man pratade om Gud, i tre delar med sonen som kom till jorden. Och den heliga anden som, är någonting, och så fadern som bestämde. Det bekräftade bara vad jag hade upplevt. När jag var yngre. Det här med Jesus, det var precis det. Att det hade kommit någon hit, varit bland oss, åkt upp i himmelen igen. Det kände jag igen. Jag tog åt mig Bibeln och det kristna budskapet. Det fanns en förståelse.

Jag förstod inte dubbelheten, förnekelsen av sig själv. Man ska låtsas, bara låtsas allting. Det blir såklart meningslöst. Varför satsa, tycka att skolan är viktig och arbete och hela det vuxna livet, helt falskt? Växa upp och supa ner sig. Bete sig konstigt mot sina barn. Jag kunde önska att det aldrig hade hänt. Vi kunde ha haft ett normalt liv. Samtidigt, skulle jag inte vilja ändra på någonting.

Tror det var *filmen* som gjorde att min pappa blev destruktiv, bitter. Någonting med pengarna, han tyckte vi skulle få pengar. Vi hade bara, vår story.

A: Sen.

G: Mm. Hur ska vi lägga upp, dan då?

A: Jag vet inte, vad känner du för, vill du åka och fiska? Nu, eller?

G: Hm, ja, det beror på vad vi ska göra annars. Eller liksom, bara vi inte sumpar nånting annat. Det är bara att, det är kanske, vi måste ju ha mat också.

A: Mm. Men man skulle...

G: Det beror på vilka kort vi ska ta, och sånt.

A: Jag tänkte man skulle kunna göra de där plastpåsar på stubben där idag, i alla fall. Det skulle man egentligen kunna åka och göra ganska snart.

G: Mm. De, uppe vid björkarna?

A: Ja, precis. Det har varit ganska mycket nu.

G: Ja, men det är ju bra.

A: Men, det skulle jag kunna tänka mig, det skulle man kunna göra, alltså. Först nästan, va? Och så kan man fiska. Alltså, egentligen är det bästa fisketillfälle, det spelar inte så stor roll, men det brukar vara vid fem, fyra-fem tiden.

G: Ja.

A: På eftermiddan. Men det spelar ingen roll, tror jag. Vi kan gå ut. Vi kan ju gå ut, vi kan ju åka upp och göra det där, det gör man snabbt, liksom.

G: Ja.

A: Och sen åker vi ut och fiskar.

G: Ja.

A: Får vi ingenting då, så kan vi åka iväg till det här stället där borta, där. Jag tänkte ta den där, alltså den där myren med döda björkarna på.

G: Ja.

A: Det är inte någe långt att åka dit.

G: Jag menar, om man inte ska ta några solnedgångsbilder, då kan man ju fiska då.

A: Mm. Men vi kanske skulle ta, vad heter det. Åka och, alltså jobba tills klockan, nånting, fyra nånting sånt där.

G: Mm.

A: Ta lite kort. Sen så, ha hela kvällen vigd åt att vi fiskar och bara käkar och sådär.

G: Ja.

A: För det är ganska fint att vara ute därvid solnedgången också. Så om vi åker ut vid fyra-fem.

G: Mm.

A: Och så gå. Ja, men gå här. Så kan man gå efter stranden där vi var, på höjden igår, fast nere vid vattnet där.

G: Ja, just det.

A: Och fiska. Det kan vara rätt schysst.

G: Ja. man kan ta med sig...

A: Vi kan ta med oss mat.

G: Kamerorna också.

A: Ja, precis, det kan vi göra. Ja, men det blir bra.

Jag vet inte om det är någonting som vill ut, genom mig, eller om det kan finnas en mening som ligger utanför mig själv. Jag skulle aldrig kalla mig själv för medium. Är det slumpen som gjorde att jag upplever saker bortom mitt eget förstånd? Är jag speciellt mottaglig? Om jag ska jämföra med de bibliska skrifterna skulle jag anta att jag var utvald. Men Bibeln är ju en samling av skrifter. Orden skrivna under inspiration, direkt kommunikation från Gud, genom männen överförd till skrift. Som medium helt enkelt. Då skulle dessa författare vara utvalda av den högre makten, eller kanske någon annan livsform eller intelligens. Eller kanske bara kvarvarande energier, minnen, känslor, upplevelser. Kvarlevor fångade i materia, i naturen, hos människor.

Andreas

**Jobbar till 19.
Ringer sen.**

Val Tillbaka

Jag var nästan framme. Tänkte våldsgästa. Batterierna tog slut när jag försökte ringa. Gick in i ICA-butiken på torget. Det är ju bra att ha någonting med sig. Schysst att knacka på och fråga vad det blir för mat. Jag tar lite naturchips. Hittar en hel varmrökt sik, halva priset, sötvattensfångad. Som taget. Lite gräddfil till. Italienskt rödvin är kanske inte det ultimata, men det får ju duga. Tror inte de klagar. Det var kanske fyra hundra meter kvar. Jag satte på mobilen och så kom sms:et. Jaha, han jobbar. Nitton. Klockan är bara halv fem. Två och en halv timme. Vet inte ens vart han jobbar. Kanske i närheten, kanske i stan, kanske på landet någonstans. Kan inte åka hem nu. Ska jag hänga med hans tjej så länge? Vi är ju kompisar också, det skulle inte vara konstigt egentligen. Men det är ju honom som jag har tänkt träffa. Fint att dyka upp med en flaska vin

och lite mat när killen är iväg och jobbar. Vi hinner bli lite berusade tills det att han kommer hem.

Nej, jag går och tar en öl på torget. Pizzeria, fullständiga rättigheter. Taget. Det är som Carmen med pizza. Fast mycket mindre. Mindre Söder. Men samma halvlitersflaskor. Samma priser. Man behöver inte beställa pizza. Täcker man hela fönstren med orden fullständiga rättigheter så förstår ju jag att det är en äkta svensk pub. En äkta svensk pub är ingen pub alls. Det är ett hak med mat från en annan kultur med fullständiga rättigheter. Där man använder bananer i maten, med curry på, eller friterade. Pizzeria, indisk, kinesisk, texmex. Vad som helst. Fullständiga rättigheter är bara ett långt ord för pub. En pub är en engelsk bar med barmat. Det verkar inte som det går att göra billig svensk mat och ha FULLSTÄNDIGA RÄTTIG. samtidigt. Det kanske är avhämtningsmöjligheten som gör det lönsamt.

Det är jag som sitter ensam med en öl, en annan man som sitter ensam med sin öl tvärsöver, en gråhårig pappa som äter pizza med sin sladdis-son där banancurrydoften kommer ifrån. Sedan hör jag ett sludrande bakom mig, ett väderbitet par som testar lyckan på spelmaskinerna. Och sedan är det ett sällskap på fyra som tar upp två bord till höger om ingången. De sitter som tonårskillar sitter i tunnelbanan. Sprider ut sig och pratar på avstånd. Jag förstår att de inte behöver bestämma träff här. De behöver inte komma hit tillsammans. Det bara blir. De sitter vid sitt bord. Sina bord. Där de brukar sitta.

Jag känner att det här är *kinakrogen*. Undrar om det var en kinakrog eller om det bara hette så i boken. Allt annat stämmer. Eller så inbillar jag mig bara.

Vet inte hur många öl det behövs för att driva två och en halv timme. Det kändes som lite för lång tid att hänga bara, och dricka öl. Och att börja dricka öl och sen gå över till rödvin är nog inte så lyckat. De verkar ha svårt att hålla sams bakom mig. Eller så är det bara språket som komprimeras av alkoholen.

”Håll käften. Håll käften, sa jag.”

Verkar kärleksfullt ändå. De har kul, umgås. Kvalitetstid, tillsammans.

”Jävlar anamma.”

Dags att lösa in vinsten. Blir en allmän angelägenhet.

Helt plötsligt inser jag vad det är som har lockat mig hit. *Boken*. Men det visste jag. Men boken blev film också. Karaktärerna sitter här. Lever vidare. Deras liv har skildrats. En stund i deras liv har blivit till en bok, och nu film. Men livet går vidare. De har inte blivit rikare. De har inte kommit till nya insikter, kanske inte behöver det. Det är insikt nog att vakna upp med huvudvärk.

Är det min far jag försöker närma mig? Alkoholen, bitterheten, inspirationen. Jag känner att jag förstår de här människorna, men förstod jag min far egentligen? Jag inbillar mig alltihopa. Projicerar. Min fars liv skildrades i *filmen*. Han blev bitter. Men människorna här blev skildrade så som de är, som drickare. Kändisskapet har inte rubbat deras livsstil.

Det verkar vara bordsservering. Flott. Behöver inte ens gå fram till disken. Ska det vara en Vesuvio? Eller kanske en Falcon? Som sagt, precis som Carmen. Man bara sätter sig och de ser till att man dricker öl oavbrutet. Dricker halvlitersvis. Praktiskt att hålla koll på drickandet via så bestämda mått. En halv liter öl. Ska det vara en fyra eller sexa? Den här eurodiskopopmusiken är i alla fall mycket bättre än popmusikradio eller classichitsradio. Ska man behöva lyssna på samma låtar hela livet? Samma inspelningar?

G: Det där tornet skulle vi kunna göra nu, också.

A: Mm.

G: Det är ändå fortfarande.

A: Vi kan ju göra det, egentligen kan vi göra det först, då.

G: Ja.

A: För att, det där däruppe, det är ju, där har det redan blivit ljus, så det

är inte lika viktigt. Alltså det känns inte som det behöver vara, liksom.
 G: Nej, där tycker jag att det hade varit en rätt schysst tanke, att man, skulle sätta på påsen och sen, komma tillbaka, liksom.

A: Att man ska göra det?

G: Ja, man kanske, om vi kunde sätta på påsarna idag nån gång.

A: Ja.

G: Och sen.

A: Och sen åka dit på morgonen.

G: Åka dit på morgonen, kanske.

A: Ja.

G: Om man vill ha det där dagg...

A: Ja.

G: Det kan vara rätt snyggt, liksom att... Där kan du ju få det här liksom, *snygga kortet*.

A: Mm.

G: Det är snyggt med vattendroppar på svart plast.

A: Mm.

G: Och sen är det ju lite skumt.

A: Precis.

"Kan jag få en till?" säger jag bara. Det här kan jag vänja mig vid. Han går och hämtar. Jag fortsätter skriva. Jag känner av den första ölen. Åt aldrig mackan som jag hade med mig i väskan. Måste vara det.

De flesta har dragit. Paret som spelade, gänget till vänster om utgången. Den ensamma gubben med ölen har ersatts av en annan. Han läser en kvällstidning. Far och son har ersatts av en finskbrytande, porrsurfande snusare och en mörklockig polisaspirant som helst vill dricka Heineken men får ta en Carlsberg istället. Det är ju samma färg på flaskan ändå.

Undrar om han skrev boken på plats eller om han gick hem och skrev. Satt han och drack med dem eller satt han som jag och snyltade.

Den ensamma gubben med kvällstidningen pratar i sin mobil med handen över munnen. Så att man inte ska läsa läpparna. Klockan har slagit sex. De sätter på TV:n bakom mig för att kolla på trav.

Gubben försöker övertala sitt byte att flytta in med honom. Han erbjuder en lyxig trea. Han har hyfsad pension och femhundrasjuttiofemtusen på banken. Han tycker att de ska åka till Nice tillsammans och ha det trevligt. Hälsar till hennes dotter.

Paret trevar sig fram. Han verkar känna sig hemma här. Ropar ut till *chefen*, "Kan vi få två till här?" Det verkar vara första gången de träffas personligen. De känner säkert varandra från nätet, har bara dejtats frånskilda. Hon visste att bilden på honom var tagen på semester. Charter. Kanarieöarna. Ja, man ska ju köpa hus på hösten när allt är grått och trist. Han var solbränd på kortet. Bar överkropp. Det var ett tag sedan. Hullet har han fått tillbaka. Grå blek hud går över till rosaröd.

Det går bra det här, tänker han. "Kan jag få en till." Han har en och en halv liter under bältet. Hon är mitt i sin andra trettiotre centiliter. Hon var inte riktigt så som han hade fantiserat om. Hon hade fått allt större uppmärksamhet på sistone. Han hade haft uppe bilden på henne från chatten samtidigt som han hade varit inne på porrsajten. Det hade gått bra. Med satsen i handen bestämde han sig för att bestämma träff. Det är bra att träffas ute först, på neutral mark. Skiter det sig kan man bara dra.

Hon börjar bli så som han hade tänkt sig, som han hade tänkt på henne. Förutom att hon pratar mycket mer. Det kommer han inte ihåg. De flesta tjejer förstår inte hur avtändande det är att hålla på och prata så mycket. Det är som att man ska prata tills det börjar rinna saft ur dem. Och då ska de släppa in en. När de har fått prata ordentligt. Han beställer en till. Det är så han pallar med allt snack. Två liter öl. En halv liter till. Hon har knappt fått i sig en halv liter. Jag har druckit en. Jag tror att det går bra för honom. Vet inte hur det funkar. Hon tänker väl som han. *Bara han är snäll. Han får dricka så mycket han vill. Han är kanske nervös. Det är nästan lite gulligt. Han kanske inte får upp det sedan efter all öl, men jag ska vara snäll. Det blir fler tillfällen. Det är ju så. Lite får man tåla. Det är ju så tråkigt att vara ensam. Bara han är snäll mot mig.*

Gubben tjarar vidare. Han har väl räknat ut hur bra det kan bli om de flyttar ihop. Så praktiskt. Alla övertalar varandra och alla är lika desperata. Vissa är aldrig nöjda, vissa tar första bästa.

Klockan närmar sig sju. Det verkar som Casanova har fastnat på toaletten. Gubben blir alltmer desperat i sina försök att övertala gumman att bli hans sambo. Mitt glas står tomt på bordet. Tror inte att jag ska be chefen om en till. TV:n har slagits av, nu är det dansmusik istället. Tjejen sitter ensam. Tröstar sig med sin öl. Hade inte tänkt dricka så mycket ändå. Förstår att det är sista chansen att dra sig ur. Hon håller upp öl ifrån hans flaska istället. Kan inte ge upp nu.

A: Men, då tycker jag att vi åker och, åker iväg och se om vi hittar några schyssta naturbilder.

G: Ja.

A: Helt enkelt. Och, så sen åker man dit, nån gång. Alltså, vi tar bara med oss några påsar, och sen så åker man dit och sätter dit dem.

G: Mm.

A: Och så åker man dit tidigt som fan på morgonen nån dag.

G: Mm.

A: Kanske.

G: Vi tar. Vi kan ta med oss allting. Alla, om vi får plats. I fall att vi hittar nånstans, nån annanstans också.

A: Mm.

G: Kanske man hittar nån stor...

A: Mm.

G: Så... Vi måste ha snöre, bara.

A: Mm. Men det kan man nog hitta.

G: För det är lite som, det jag tyckte var, jag tyckte det var snyggt med ensilage, förut.

A: Ja, det är ju råsnoggt.

G: Det finns liksom en koppling där nånstans.

A: Ja.

G: Att, det skulle kunna vara nånting som folk gjorde nu.

A: Mm.

G: Att sätta plastpåsar på... Sådär.

A: Mm.

G: Och sen, får man associationer till, hur andra gör med...

A: Mm. Jag har tänkt mycket på den där bilden, den är... Lapp, eller samerna har ju ett signalsystem på vintern här när det är, när det är renar i ett visst område.

G: Ja.

A: Då hänger de svarta sopsäckar på de här käpparna, eller, snöröjnings käpparna.

G: Mm. Plogpinnar?

A: Ja, precis. Som fladdrar liksom sådär.

G: Mm.

A: Men. Ja, men det som, jag tycker det är schysst att det är väldigt tillgjort det där med att man sätter påsar på de där, svarta.

G: Mm.

A: Vi ska ta med yxa bara.

G: Mm.

A: Jag måste kapa lite, framför där. För att det ändå känns som att det skulle vara schysst om det var ganska rent.

G: Mm...

A: Fram till de där. Och sen så...

G: Sen är det myren.

A: Mm. Det är efter den där vägen vi körde sist, fast lite längre in.

G: Där vid leran.

A: Va?

G: Leran. Ler...

A: Ja, det är innan. Lerfallet kan vi åka till också. Det tar vi, också.

G: Mm... Det finns nåt sånt där djupt, skog. Som är lite mörkare. Det kan man också göra, nånting med billjusen.

Jag lämnar Lance på dagis. Måste åka pendeltåg dit. Från en förort till en annan. Förskolan ligger vid Magelungen, en sjö vid Farsta Strand, en trävilla med sluttande tomt ner mot vattnet. I trädgården är man omsluten av naturens skönhet, stora skyddande ekar, kullar och stenar, buskar och träd, utsikt ner mot vassen och den glittrande sjön. På fredagar går de

på utflykt ner till sjöns kant och äter sin lilla matsäck. Det är tyst därute i kanten av samhället.

På väg från dagiset tar jag en promenad genom ett skogsparti. Jag stannar till vid ett träd som ligger högt upp på en bergsknalle. Dess krona vrider sig i olika riktningar. Den har en kraftfull kärna som har hittat en balans, orkar bära de stora grenarna som sen sprider ut sig åt alla håll. Jag associerar till bonsaiträd. Jag föreställer mig att rotsystemet måste likna kronan, att den slingrar sig ner omkring berget, hittar sprickor att få grepp i, sprider ut rötterna långt utanför kärnan.

Jag tänker på det meditativa i att betrakta ett sånt verk. Tänker på teckning, roten till bildkonsten. Hur man genom kolet lär känna trädets former på ett pappersark. Hur teckningens utförande får en att känna sig närmare naturen, och hur naturens former är så behagliga. Jag tänker på kroppen, den nakna kroppen. Att teckna kroki. Att ge sig ut på en resa med kolet och pappret. Överföra kroppens landskap på pappret, överge sig själv. Bli ett med motivet och låta den uppstå på pappret framför en.

G: Men grejen är att man kan inte bestämma över sin tid om man är hemma med barn.

A: Nej.

G: Det är barnet som bestämmer.

A: Ja, jo. Ja, men alltså.

G: Man är nånting annat liksom. Man anpassar sig. Man bestämmer ju inte sin tid om man börjar jobba med skolgjejer när barnet har somnat.

A: Nej.

G: Men det är helt fel.

A: Nej.

G: Hur kan jag bestämma min tid bara för att jag pluggar?

A: Nej, men man kan ju inte det. Alltså det är ju...

G: Det är precis som ett jobb.

A: Men det är också det här med att man är hemma med sitt barn.

Man tänker sig att, "Fan, men nu kan man ju, ja." Om man skulle kunna tänka sig att man kanske kan jobba liksom när de har gått och lagt sig.

G: Mm.

A: Men hur ofta, hur upplagd är man för det då?

G: Mm.

A: Man är både trött, och sen har man varit understimulerad under hela dan. Eller understimulerad, men man har varit stimulerad på ett annat sätt. Man har inte varit stimul...

G: Man är understimulerad.

A: Ja.

G: Du kan säga det. Det är lugnt.

A: Jo. Nej, men alltså, jag menar understimulerad, men alltså.

G: Man är ju det. Men, jag är ju understimulerad i skolan i princip, men...

A: Ja.

G: Då är jag superunderstimulerad.

A: Ja.

G: Hemma.

A: Jo, nej men.

G: Så att det märks.

A: Jo, okej.

G: Så att jag är en hemsk person alltså.

A: När du är hemma?

G: Ja

A: Mm. Ja, jo, men...

G: Jag är stressad.

A: Jo.

G: Och blir jobbig liksom.

A: Mm. Jo, men det känner jag igen det. Men, man är inte bra, man är inte en bra person när man är under den pressen alltså.

G: Nej.

I en period när jag var, i en väldigt stark troende period. Jag ville komma vidare in i, in i det. Man kommer bara till en slags, populärnivå, i kyrkan. Med religionen och Bibeln, i kyrkan och sådant där. Man kan fördjupa sig, men det är inte det, som sker i kyrkan. Man ställer sig bara där på bänken och, kollar på, spektaklet. Som att kolla på ett program på TV, olika avsnitt varje vecka. Så ska man lägga sina pengar där, som en TV-licens. Och sedan, sedan går man hem. Det är inte mycket mer än så alltså.

Det var några jag kände som, hade gått djupare in i bibelstudierna. Det fanns andra saker, man kommer mer in i, filosofi. Andra nivåer, av troende. En annan nivå av, förstånd. Det är en sådan nivå, ja, det är så vi kom in på, att tala i tungor. Och där är det lite så, som det här att man, man går in i vissa banor, i sitt liv. Man kommer djupare om man, man följer någonting annat. Där hamnar man utanför, för det är väl inte allmänt, accepterat. Det funkar ju inte i, samhället. Vi kan göra research och, upptäcka sådana, riter och traditioner i, alla möjliga kulturer. Att man kommer in i trancetillstånd, talar i tungor, på nåt sätt.

Jag hade en sådan period, sådana intensiva, stunder. Jag kanske var tolv eller, tretton eller någonting sådant där. Det kändes spännande så klart, meningsfullt och, djupt och så. Det blir ju en baksmälla. Man märker att man, håller på, att komma längre bort, från alla andra. Men det var, det var någonting som jag, lämnade bakom mig där ändå.

Jag gick i en kyrka, som pingstkyrka här i Sverige. Gick ibland med en kompis och, där kändes det väldigt spännande, själva mässan, eller vad man ska kalla det. Söndagsgrejen, var inte alls, som att sitta och kolla på TV. Det var ju att, vara delaktig. Att sjunga tillsammans, folk pratade i tungor, kom in i trance. Det handlade om att uppnå det här, en känsla.

Det är någonting som man kan se, som liknar andra kulturer. Det här, en grupp, som samlas, sjunga, uppnå en annan nivå. Ta fram, någonting annat, en stund. Att vara i det, och sedan bära med sig det, när man går därifrån. Att veta att man har det inom sig. Att man har en plats, där det är OK att göra det. Men allt det här, börjar bli väldigt komplicerat, i mitt huvud.

A: Alltså, det är ändå sådär att man. Men det tycker jag är helt okej. Alltså det är en fråga, att se sitt liv på fullaste allvar. Alltså, det man håller på med, på fullaste allvar också.

G: Mm.

A: Att jag tycker det är jävligt viktigt att kunna få sitta och tänka på de här bilderna just nu, och det är fan det viktigaste just nu.

G: Mm.

A: Och att ta hand om Siri är jävligt viktigt också.

G: Mm.

A: Men. Jag kan inte tänka på nånting annat än att göra det här nu.

G: Mm.

A: Och jag kan inte prata med nån. Jag kan inte, och sitta i nån jävla lekpark och sedan ska man liksom, ”Hej, hur gammal är hon?”

”Ja, hon är ett år.”

”Ja, hur gammal är din då?”

”Ja. Han är två år.”

”Okej.” Va roligt liksom. Och jag känner verkligen sådär att jag drar mig undan. Alltså, jag blir nästan sådär, då kan jag bli stressad.

G: Ja, men...

A: Riktigt stressad.

G: Ja, men det är sjukt ju.

Jag kommer tillbaka till bonsaiträdets, dess funktion i det japanska samhället. Det blir tydligt för mig hur viktigt det är att upprätthålla dessa symboler, att leva med trädens former. I den strama japanska arkitekturen, i deras trädgårdar med krattat grus. Trädet som vårdas, beskärs, formas i sin fyrkantiga kruka ger samma möjlighet till meditation. Formen av de slingriga grenarna liknar träd i bergen, piskad av vindar och väder. I denna stund, samma upplevelse som ett fotografiskt porträtt av ett träd i Sverige. I stället för krukans har vi fotografiets inramning, fyrkanten. Den är platt, och död, men trädets form är det viktiga. Länken till de inre bilderna, de jungianska symbolerna. Den genetiska nostalgien finns där i bilden, i krukans.

A: Alltså liksom sådär att man...

G: Då är man dels understimulerad och på helt fel plats.

A: Ja. Med nån, helt fel människa som säkert är jätte, jättebra på sitt sätt, men som man inte liksom...

G: Tycker hon inte om att gå till skolan nånting?

A: Jo, men nu har jag ju varit lite grann på skolan med henne på slutet.

Säg att jag har försökt att gå dit nån gång sådär, några gånger i veckan.

G: Även om man inte tycker att det är det idealiska, att barnet får hänga med föräldern i alla situationer...

A: Fast hon tycker ju, hon tycker det är kul.

G: Men det är ändå bättre. Att liksom, det är ändå nånting som hon kan förstå.

A: Ja.

G: Att, ”Jaha, pappa vill ju dit. Så jag måste åka dit.”

A: Ja.

G: Men det är, istället för, ”Ja vi är här. Vi leker här för att man ska...”

A: ”För man ska leka...här.”

G: Ja men, och sedan. Så länge du mår bättre så är det bättre. Och de vet ju var de, alltså, man är ju där.

A: Mm. Men jag menar, för Lance, nu när han är så pass gammal också så är det ju, skolan är nånting väldigt såhär, hemma. Hemma för honom. Han har ju varit där mycket.

G: Ja. För honom är det, det passar honom väldigt bra för att han, han vill helst bestämma själv.

A: Mm.

G: Väldigt mycket.

A: Ja.

G: Och där får han, just med att jag släpper honom där...

A: Ja.

G: Så får han ju göra väldigt mycket.

A: Ja

G: Åker vi hem, då är det, han vill ju inte åka hem till att börja med. Och det är också för att han inte får bestämma så mycket där.

A: Ja.

G: ”Nej, du får inte hoppa därifrån. Du får inte göra det. Du får inte göra det.”

A: Mm.

G: Liksom, ”Men kan inte du sluta göra det.”

A: Mm.

G: Men, på skolan, då är det mer liksom att, att vi kommer dit och han bara knackar på dörrar och...

A: Mm.

G: Går in.

A: Mm.

G: Så kommer han ut när han har gjort illa sig eller nånting.

A: Mm.

Alla dessa olika kyrkor, utgår ifrån samma Gud. Samma Jesus och, på nåt sätt, slår ut varandra rent logiskt. De gör det omöjligt att tro. Det hade varit, kanske mer intressant, eller bättre, om man kunde, ha olika sagor, i olika kyrkorna.

Man delade upp, eller man slutade när, man skrev de tio budorden. Då sa man att man inte fick ha fler än en gud. Och sen dess, har det varit, däri ligger en, en brytpunkt, där det blir omöjligt att tro på Gud, där kommer ju Moses och, bestämmer att det är bara en, att alla andra har fel. Man kommer ur det här, tänkandet, att gudar är någonting. Att det kan vara, att det inte behöver vara så. Allah och Gud.

Det är där man skapar, den här enheten som är så mycket större, än alla andra. Att man försöker skapa en sanning, att man bestämmer helt enkelt, att det finns en Gud. Och då gäller det, att tro på det, eller inte. För jag menar om man, till exempel. I min situation att, jag gick i olika kyrkor, som alla dyrkade samma Gud. Men de gjorde det, på helt olika sätt. Men genom att alla gjorde det, på olika sätt, och ändå tror på *samma*, så uppstår en konkurrens. Att man konkurrerar om tolkningsrätten, om vad den här guden är, och hur man ska då bete sig, inför den guden, och hur man ska göra. Men om man kunde kalla den för olika saker, om man inte behövde, samsas, om det inte behövde vara samma gud, då skulle det var en större acceptans. För olika religioner, man skulle kunna, uppleva den spiritualiteten, utan att behöva, tro på sagan.

För jag menar. Jag skulle kunna, vara delaktig i en sådan kyrka där man, upplever ritualerna som känns, som att det finns någonting viktigt i dem. För kroppen och för själen. Ja, för balansen i, i människan. Men jag kan inte göra det, eftersom det handlar om Gud. Samma Gud som, katolikerna använder sig av för att, utöva makt över människor och, samma som baptisterna använder, och samma som, jag menar, alla kristna religioner. Att det ska handla om samma sak, då ingår man i något sådant där, politiskt spel bara. Och utnyttjar den tron till att, beskatta sina, församlingar. Och så uppstår de här, krigen. Jag menar, det är ju. Vad är ett religiöst krig, förutom ett krig om en tolkningsrätt?

Jag menar, man behöver inte ha en, kristen höger. Det är bara möjligt genom att, att man bestämde sig då, för att det bara finns en Gud. Då bestämde man sig för att det, fanns en sanning, som man, kunde kämpa för. Det som händer är ju är att, folk jagar alltid det som är, det rätta. Det ultimata. Det här är den enda riktiga guden, det här är det enda riktiga, naturen, konsten. Jag menar, allting ska vara det ultimata. Att man inte bara kan tillåta, den här, parallella existensen. Att det finns olika saker, alla bidrar. Allt kan upplevas var och en för sig.

G: Och där trivs han ganska bra faktiskt. Men jag tänker såhär att, jag menar, det är bättre att bara göra det man själv behöver göra. Att om man själv behöver, om du behöver gå till skolan och sitta i köket. Eller om du behöver kolla på dina bilder i ateljén så skulle du göra det med Siri, så att hon får lära sig att klara av den situationen.

A: Mm. Ja men, så, så har det ju, jag har ju tagit med henne på möten och sånt där. Och jag tog med henne när jag skulle träffa Svante nu också. Att hon får sitta där i ateljén med oss.

G: Mm.

A: Så får hon...

G: Istället för ha nån bild på vad kvalitetstid är liksom.

A: Nej, nej. Nej, men alltså kvalitetstid är det väl mer eller mindre sådär att man... Alltså jag menar inte att man ska umgås, alltså att man ska ha ju helt fokus på henne. Men alltså, kvalitetstid kan vara också att man har med henne sådär. Tycker jag.

G: Mm.

A: Alltså jag menar mer...

G: Nej, men vad jag menar är att det finns en traditionell bild.

A: Ja. Nej, men jag menar att...

G: Jag menar inte att det är nånting som du har sagt.

A: Ja, nej. Men jag tycker att, kvalitetstid för mig är att jag inkluderar henne i mitt liv, när jag gör vissa saker.

G: Ja.

A: Och ibland kan jag ha mer tid för henne och ibland kan jag inte ha det.

G: Nej.

A: Och sen så, men då får hon följa med ju liksom.

G: Ja.

A: Och då får hon va, hon kanske har tråkigt, fast hon brukar inte ha tråkigt. Alltså man ger henne nån, ja, hon har ju fått den där leksaks påsen, du vet. Med leksaker från dig, till exempel. Hon satt och lekte med det när vi, jag och Svante pratade liksom.

G: Mm.

A: Men Svante höll på med henne och liksom lekte. Hon tyckte det var skitkul, men, och det funkade ju skitbra.

G: Mm.

A: Och det är ju verkligen sånt, som att det, i efterhand så funkade det ju lika bra som att inte ha med henne.

G: Mm.

A: Och istället för att ha den där stressen att man, ”Hur ska jag göra? Ska jag försöka fixa barnvakt för den här halvtimmen jag ska ha möte.” Och det är inte värt det. Det blir mycket mer, jobbigt. Det blir mycket jobbigare för mig. Och ju jobbigare det blir för mig så blir det jobbigare för henne också, för att hon får ta det som är...

G: Mm.

A: Så ju tröttare jag bli ju sämre blir jag liksom, mot henne, jag orkar ju liksom inte.

G: Nej.

A: Jag blir ju liksom, sur.

G: Mm.

A: Alltså, jag orkar inte, alltså med Siri. Jag har ju, sådär vaknat på morgonen ibland och varit så trött så att jag bara, alltså sagt, det första jag har sagt till henne, ”Men håll tyst Siri.”

G: Mm. Mm.

A: Och det finns liksom inte i hennes värld att man ska, ta hänsyn till nån annan.

G: Nej. Jag har ju slängt Lance ur sängen.

A: Ja, men alltså.

Att det finns i konstvärlden att, det som vanliga människor, tycker är konst, kan folk i konstvärlden, avfärda som hantverk eller. Att det inte är konst längre eller, det var konst förut eller, alltså. Det finns ju sådana, det finns ju ett ord bara, som allting ska ingå i. Och, det funkar så länge att,

allting är öppet. Att allting får vara konst, som anser sig vara konst. Om det är, målningar och, dans eller, text eller, relationella verk eller, vad som helst. Det finns ju ändå, vissa ramar, omkring vad konst är även om det är mer öppet i, i sitt begrepp. Eller om det fanns mer acceptans, om begreppet, men det där är hela tiden, ett sådant där, att man har fastnat i, begreppet. Att definiera begreppet, vad konsten är, det är precis samma känsla, som att det här är Gud.

Allah är den enda guden. Men så fort man säger, ”Den här är den enda guden.” Då har man dragit ett streck i sanden, och definierat, vad det är. Och då är man beredd att kämpa för det. Men varför ska man, eller hur kom man fram till det? Att det är det som är, är poängen med, att ha en tro. Hur går det från att vara någonting, en tillgång, till... Ja det blir bara en tillgång för att kriga. I stället för att, att nå, att vara människa.

Jag vaknade upp i Kalmar imorse. Tältsängen är för mjuk, duntäcket för varmt, hunden slickar mig på handen, sedan armen, varenda hudbit som blottas. Hundägarna går iväg 8.00. Jag lämnade Lance på dagis igår. Jag var helt slut efteråt. Det borde inte vara så svårt att komma dit utan att bråka. Man äter frukost, klär på sig, går till bussen, åker bussen, byter till pendeltåget, åker en station, går sista biten till dagiset. Vartenda litet moment ska diskuteras, argumenteras emot, manipuleras. ”Jag vill ha den tröjan. Inte den. Inte de skorna. Kan vi åka tunnelbanan idag?”

A: Jag blev ganska glad när jag såg de här rådjuren.

G: Mm.

A: Jag är fortfarande alldeles till mig. Imorgon blir det...

G: Det är första djuren vi har sett.

A: Mm, jag såg en talgoxe idag också.

G: En talgoxe?

A: Vi har inte sett bävern, heller. Det finns ju bäver här.

G: Mm, jag såg nåt träd häromdan. Eller, när vi var på tåget, eller i bilen.

A: Mm.

G: Åkte förbi nåt vatten, då var det nåt träd som var nedfällt...

A: Mm.

G: Som var såhär alldeles färskt, därnere liksom.

A: Mm.

G: Och det såg ut som, det är väl ingen som har sågat den. Det måste ju ha varit bäver.

A: Ja. De har ju tagit, här ute på holmen här, vi ska gå dit imorgon. De har tagit jättemycket träd.

G: Mm.

A: De fällde ju, det där, där vi hade, båten däruppe, fällde två stora björkar på deras tomt. På vintern.

G: (skratt)

A: De var inte så glada. Jättebjörkar. De hade bara fällt dem liksom, och sen hade de lämnat dem. De hade inte gjort nånting.

G: Mälaren är alldeles för stor, det där vattnet som jag såg också.

A: Ja.

G: Det finns inte en chans att man kan bygga en damm där.

A: Nej, nej. Nej, det är bara en otrolig liksom drivkraft att göra nånting.

G: Man måste fila tänderna.

A: Mm.

Spiritualiteten finns ju såklart inom mig, och andra. Men, alltså, det känns ju som att, det handlar om, det som är djupt inom mig. Hur ska jag kunna, låta någon annan, bestämma över det? Jag kan ju vara delaktig. Och vi kan hjälpas åt att nå det tillsammans men, så fort någon försöker bestämma över min, mitt inre väsen, *varför?* Det är ju, det är ett överträdande. Men jag vet inte, krig är kanske ett, bara ett sätt att uppleva, den spiritualiteten. Det är kanske för att förhöja, om man bara ser det enkelt. Det kanske är bara ett förhöjande av, den spirituella upplevelsen.

”Jag vill sitta längst bak.”

”Men det finns plats här.”

”Jag vill sitta längst bak.”

”Men det är fullt därbak.”

”Men jag ville sitta där.”

”Sätt dig här nu.”

”Ska du hämta mig på eftermiddan?”

”Nej, mamma ska.”

”Men jag vill att du ska hämta mig idag.”

”Men mamma ska hämta idag.”

”När kan du lämna och hämta mig hela dan?”

”Stå still i rulltrappan. Håll i. Kan du gå här med mig? Du får inte springa ifrån mig sådär. Nu får du gå här med mig. Kan du vara lite tystare nu?”

”Jag vill sitta längst fram.”

”Vi sätter oss där det finns plats.”

”Jag vill sitta längst fram.”

”Här kan vi sitta.”

”Nej där. Nej, jag vill stå.”

”Sitt här nu.”

”Jag ser inte bra här.”

”Men vi slipper stå i alla fall. Det är väl bra.”

”Jag ser ingenting, jag vill se ut.”

”Nu går vi av.”

”Jag vill sitta på axlarna.”

”Nej, du kan gå nu.”

”Jag har ont i benen.”

”Jaha, vilket ben då?”

”Det här.”

”Då är det bra att röra på det.”

”Jag vill sitta på axlarna.”

”Kom nu, vi ska bara gå till dagis nu. Kan vi inte bara gå här på trottoaren så kommer vi fram? Nej, inte klättra nu.”

”Jag vill gå på den här stigen.”

”Ja, ja. Ta av dig skorna nu.”

”Du får hjälpa mig.”

”Det där kan du göra själv.”

”Nej, jag vill inte.”

”Kom igen nu.”

”Dumma jacka.”

”Försiktigt så du inte förstör den. Kan du sluta slänga dina grejer överallt så kan vi gå upp. Då kan du leka med dina kompisar.”

”När ska mamma hämta mig? Kan vi ha pizza ikväll?”

”Ha en bra dag nu, hej då.”

”Hej då pappa.”

Kvart över åtta och jag var redan helt slut. Jag borde inte ens ha vaknat egentligen. Kvart över åtta, det här funkar inte. Jag måste komma härifrån. Jag hade tänkt mig att vara i stugan, jobba på boken, men det går inte nu. Jävla skit. Nu håller jag på och åker till dagis, fram och tillbaka. Det förstör hela min dag. Jag kommer inte få någonting gjort idag. Jag bestämmer mig för att åka till Kalmar. Av alla ställen.

Jag drar hem och packar mina saker. Går till skolan och fixar lite, säger till Irene att jag sticker iväg några dagar. Går förbi tobaken och hämtar några böcker som jag har beställt från nätet.

Oscar har sagt att jag är välkommen. *Får se hur länge det varar* tänker jag. Ja, jag får åka dit, där kan jag vara i mitt arbete några dagar. Utan bråk. Det är så många som verkar gilla att bråka med mig. Jag kanske inte vill umgås med alla, men det är inte min grej att lägga mig i allt vad andra gör. Däremot verkar det som om jag gör saker som andra känner sig manade att lägga sig i. Vilket krångligt och otrevligt sätt att få bekräftelse. Alla kämpar väl för att få makt över sitt liv. Det verkar onödigt att bli ovänner och kräva saker från andra. Jag går inte på det.

A: Okej, se vad det är för väder när man vaknar.

G: Mm.

A: Sen, är det dåligt väder så kan man ju, sova lite längre. Hitta på nånting annat.

G: Ja, man kanske skulle fiska lite på morgonen också.

A: Ja. Vi kanske skulle göra det imorgon.

G: Mm.

A: Fiska. Gå och kasta lite.

G: Mm. Men om man tar lite dagkort och sånt där och sen.

A: Ja.

G: Eller vad det nu är, om det är frost, eller.

A: Mm. Jag har ingenting direkt, som jag tänkte att man skulle göra i morgon, direkt, på morgonen.

G: Nej.

A: Så man kan ju, vi kan väl, ta det lite lugnt, och fiska lite.

G: Mm.

A: Vad är det, det är tisdag idag, onsdag.

G: Nånting.

A: Mm. Men du, imorgon skulle vi, det är två bilder som jag vet att jag skulle vilja ta, det är den här, de där sopsäckarna på de där grejerna.

G: Mm.

A: Och sen så, att vi skulle åka och ta det... Den där är ju också schysst tycker jag. Och så sen att vi skulle ta, det där älgtornet, då.

G: Ja.

A: Det är samma som, det är lite mer som det här liksom.

G: Ja.

A: Och sen måste man nästan bestämma sig på nåt sätt vilken väg man vill gå och sådär.

G: Mm.

A: För att kunna köra det fullt ut, liksom.

Mycket vinter, snö och berg. Det är så om man åker upp till vintern, däruppe. Här är det inte så mycket vinter. Sportanläggningar, vinteranläggningar, skidanläggningar. Snödrivor, järnvägar och staket. Vart man än går så är det staket, alltså. Man skulle öppna alla staket. Ramat in naturen, metallen, med tråden. Först ritar man på papper, bestämmer vart staket ska gå. Sen ritar man med taggråd, el-tråd eller trästaket.

Genom fönster, man förstår att det är någonting. Det är något filter, man ser igenom någonting. Att man inte är i det. Man tittar på det, sen finns det andra. Man känner närheten. Det handlar om närheten, då. Det handlar om, gå omkring och vara på platser. Det finns någonting viktigt med det. Jag menar, så känner man. Det där letandet efter någonting, letandet finns i saknaden av människor, olika platser. Att man stannar upp och tittar. Att man kan leta. *Vad är det här?* Letar överallt. *Ja, det är spår.* Av människor. Spåren man åker på. Som knyter ihop, alla dessa punkter, av tingen, och platserna. En plats blir en plats, när man stannar upp. Annars är det bara, en del av allting annat.

A: Den där är också fin tycker jag.

G: Mm. Här tyckte jag det var väldigt snyggt, med tröjan.

A: Mm.

G: Lite mer såna här veck och grejer.

A: Mm.

G: När jag tog kortet, så...

A: Alltså, egentligen. Så skulle man kunna ha, mm. Egentligen är det ganska intressant med flera kort som är... här. Alltså, som en serie.

G: Mm. Det ser så kul ut, med den där kameran, och allting.

A: Mm. Det tog jag på dig. Det ser ganska kul ut också med öl...

G: Mm.

A: Och en kompaktkamera. Det är, en som sitter med en mellanformatare, och såhär skogsklädd. Du är också skogsklädd. Men du har en kompakt och en öl.

G: Snyggt med de här två korten, mot varandra.

A: Mm. Mm.

G: "Who the fuck are you?" Lite sådär, kliver rakt in i bilden...

A: Ja...

G: Och tar kort.

A: Det blir ändå snygg komposition där.

G: Ja.

A: Det funkar liksom jävligt bra.

G: Ja.

A: Det är det som är lite roligt med den här, att man har tagit den från precis samma ställe också

G: Ja.

A: Att det blir sådär att, vad som händer...

G: Ja.

A: Är själva grejen liksom.

G: Det är nästan som bevakningskameror.

A: Ja.

G: Eller du vet, sådär, när det blir sådär, som...

Någonting man skulle kunna ta bort, ett störande liten, litet korn i ögat. Det kanske är viktigt, att förhöja medvetandet, av närvaron, liksom fönstret.

G: Det är nästan så att man inte tänker på det. Men det är ganska snyggt.

A: Det där med ljuset?

G: Ja.

A: Ja. Vad är det? När det blir mer ljus, hur ser det ut då?

G: Om man tänker såhär.

A: Ja.

Kan inte gå till en plats, som är orörd. Om man skulle gå till, åka till, Niagarafallen och ta bort. Bara plocka bort, hela turistindustrin, som är omkring där. Återskapa det, som det var förut. Så man kunde åka dit, se det som det var förut, när det bara var vattenfall. Ta bort alla parkeringsplatser. Det hade varit nåt, men det är inte det man gör.

A: Den där är fin, tycker jag.

G: Mm. Det finns inga stjärnor på det här, programmet.

A: Det där är för ljus. Den där är också lite sådär speciell att den där lyser upp så mycket.

G: Ja.

A: Alltså, det är väldigt diffust, men det är lite, det gör nånting, liksom.

Släppa ut en viss mängd smog, så att det blir en viss effekt, för solnedgångarna. Vi kan uppleva samma sak, alla ska uppleva samma sak, om och om igen, fast bättre. Och bättre. Inte att alla ska uppleva olika saker och, berätta för varandra. Alla ska få samma möjligheter, att uppleva allt.

A: Den där var också fin.

G: Den där är ju schysst, alltså.

A: Mm.

G: Jag kände, det är liksom ljus, hela, i hela botten.

A: Mm. Absolut.

G: Så blir det inte riktigt mörkt någonstans heller. Alltså, det är mörkt här, men...

A: Mm. Där är himlen väldigt, alltså den är väldigt komplex alltså. Jag gillar det där också. Den är jävligt. Alltså, den här är ganska mystisk på nåt sätt.

G: Mm.

A: Gå vidare lite, kolla vad som händer sen. Det där blir inte samma sak. Den där är snygg, men det är liksom... Det är lite... Det där är helljus, va? Det där är i å för sig snyggt också. Men det blir en annan grej.

*Om man säger, "Nej,
jag vill att det ska vara."
Folk blir tokiga.*

FÖRUT VAR DET SÅ ATT, man tänkte på att, världen var olika platser. Folk gjorde olika saker. Om man åkte till olika ställen, så var det annorlunda. Det känns inte, som man upplevde det, som någonting allmänt dåligt, att folk hade det olika ställt, eller olika typ av liv.

Om jag skulle köpa ett hus, skulle jag vilja, att det fick förfalla, i fred. Låta marken få växa till sig, låta skogen ta tillbaka, det den hade förut. Jag skulle vilja ockupera mark, låta saker växa tillbaka. Det får man säkert inte. Man får bygga. Man får bruka. Man ska vårda. Tydligen.

A: Om man tänker på, vad man har haft för grundidé på nåt sätt.

G: Mm.

A: För det här är nästan ungefär som en, det här är ju, på nåt sätt, den här, det här med, himmelsbilderna. Lite grann.

G: Mm.

A: Men samtidigt som en kuliss eller nånting sånt där. Men det här blir, den är lite såhär, ja, den är väldig mycket mer mystiskt.

G: Mm. Men det är lite såhär, det skulle kunna ha varit, nåt slags konstigt fenomen.

A: Ja. Ja, men det är så jävla schysst med, med just att det är en bil, ljuset här.

G: Mm.

A: För här blir det inte, upplyst med blixtnär. Utan, det är verkligen spotat här.

G: Mm.

A: Eller som släpljus in, och det blir ingenting bakom heller.

G: Nej, Men det, det är liksom nästan som det här är det som lyser.

A: Ja.

G: Eller det som lyser upp det som är omkring...

A: Ja.

G: Lite grann.

A: Mm.

G: Jag tänker såhär, man försöker, att man ska försöka knyta an nån tanke liksom. Eller att man försöker fånga fenomen som händer...

A: Ja.

G: På olika platser.

A: Mm.

G: Det skulle lika gärna...

A: Kunna va...

G: Det är nästan som den här sägnen om, jamen, *the burning bush*, nånting, du vet, från Bibeln.

A: Från Bibeln, ja.

G: Nåt sånt där, som att.

A: Ja.

G: Nånting konstigt som uppstår vid vissa tillfällen.

Låta skogen växa. Låta djurlivet, växa fritt. Folk gillar öppna landskap. Men, öppna landskap, hur många vändor, traktorerna åker över, ett landskap på ett år. Miljöbilar hit och dit. ”Man ska inte ta bilen till jobbet, man ska åka kollektivt.” Folk tror verkligen på sånt. Det är klart. Det är grejen i stan. Det handlar om massa andra saker. Mindre trafik blir det mindre trafikolyckor, mindre föroreningar i områden, där det är mycket människor.

Jo, alltså åkrar. Alltså traktorerna. Alltså, vi. I stan så har vi vägar, och på landsbygden finns det vägar överallt. Så bilarna åker på samma ställen. Alltså, i banor. Så åker man omkring. Och öppna landskap. ”Naturen är så vacker.” Öppna landskapet, är platser där traktorn har gått. Fram och tillbaka. Om och om igen. Täckt flera hektar med mark. Kört fram och tillbaka. Som att klippa gräset, en motor som drivs, tills den har täckt, varenda centimeter mark. Och det gör man. Flera, flera gånger per år. Man ska harva, och ploga, och, gödsla, bespruta, skörda, ja, varje år.

Det är massa omgångar. Det är mycket diesel som går åt då. Tänk hela landet. Hela landet bara kryllar av motorer. Som bara åker fram och tillbaka, över det där öppna landskapet. Som skapar det här landskapet. Som man sätter så mycket värde på. Och alla gräsmattor. Alla ytor. Alla plana ytor i samhället. Bara kryllar av maskiner. Som går på diesel, olja, eller bensin. Det är inte bara, alla bilar som står i köer. Det krävs ju energi, för att hålla tillbaka naturen. För att hålla kontroll över naturen.

A: Men hur skulle du, till exempel? Om man skulle ta den här, tre långa, stubbarna, de är väldigt konstiga de där.

G: Mm.

A: Att de är tagna så högt upp.

G: Mm.

A: Alltså det känns som att de har växt efter de har blivit kapade.

G: Ja.

A: På nåt sätt.

G: Men just att de är, typ såhär.

A: Ja.

G: Lika långa som ben.

A: Ja, jag undrar om de har blivit tagna på vintern.

G: Ja.

A: Alltså, vid snön.

G: Mm.

A: Alltså, hur som helst, det är jävligt konstigt. Men hur skulle det kunna funka med, med en, när man griper in, man griper in mer med ett objekt sådär? Om man sätter plastpåsar och snör runt dem på dem där.

G: Mm.

A: Hur skulle det funka liksom med, med andra bilder. För nån, nånting som skulle vara, alltså en tanke, nån sorts tanke att man skulle kunna kombinera dem och att det blir bra.

G: Mm.

A: På nåt sätt.

G: Mm.

A: Att det inte, att det kan vara lite lös-riktade bilder, men alltså att de är, olika symbolik allihopa.

G: Mm.

A: Och att vissa är, det där är också ett ingrepp.

G: Ja.

A: Men det där är mer diffust på nåt sätt.

G: Ja, men det blir också diffust när man inte vet om det är ett ingrepp eller inte.

A: Ja.

G: Att det är liksom, att när det hänger där.

A: Mm.

G: När det inte är riktigt säkert.

A: Nej.

G: Vad ingreppet är eller. Eller om, om man bara har fångat nånting. Eller om, man har gjort nånting.

A: Mm.

G: Att det är på gränsen till att det skulle kunna ha varit, så.

A: Ja.

G: Att det är fortfarande lite mystik.

A: Mm.

G: Att det finns liksom ingen klar, anledning, att ha varit där, nånting.

A: Nej.

G: Det finns ingen anledning, ”Ja, men han har ju upplyst den där busken.” Men, det finns ingen logik i det.

A: Nej.

G: Så det är fortfarande en fråga.

A: Mm.

G: På nåt sätt.

A: Mm.

G: ”Ja, så där blir det med billjus.” Jag menar, det säger ju ingenting. Alltså om man löser den tekniska frågan.

A: Nej.

G: ”Jaha, det. Ja, han har satt plastpåsar på...”

A: Ja, det är inte så viktigt om de, alltså...

G: Det är inte...

A: Det är inte...

G: Nej.

A: Det är inte viktigt att, det spelar ingen roll. ”Ja, det har jag gjort.”
Men, jag har gjort det.

G: Mm.

A: Alltså, vad är det mer.

G: Det är inte *det* det handlar om på nåt sätt.

A: Nej.

G: Det handlar om nånting annat. Precis som att, när det är ett kort med
en människa i så blir det, nånting tillfört, naturens egenskap liksom.
Så att man upplever det utan kamera.

A: Mm.

G: På nåt sätt.

A: Ja.

Vi flyttade hem till min moster. Det var första gången vi skulle bo i Irving. Allting började om. Min mamma var den yngsta av tre systrar, och utan min pappa blev hon lillasyster igen. Hon var aldrig densamma efter olyckan. Hennes sorg uttryckte sig som depression, tomhet. Det hjälpte inte att hennes syster utnyttjade den maktlöshet som växte fram. Jag märkte inte det först, men det var som att det blev ett patriarkat med min moster i fadersrollen. Min pappa och två syskon ersattes av en moster och två kusiner. Jag hamnade på sidan om allting, utanför. Jag var det lilla miraklet som hade överlevt.

Min moster hade förlorat sin första make i en bilolycka när min kusin bara var ett och ett halvt. Omständigheterna omkring det hela var vaga för mig. Det var någonting man inte pratade om helt enkelt. Det enda jag vet är att det var en folka, en bubbla, och att det var i bergen i Ohio. Det fanns hemligheter i familjen förstod jag, hörde viskningar ibland under uppväxten. Ibland har jag inbillat mig att jag har ett halvsyskon. Någonting med näsan, en känsla, utseendet. Det känns som att jag har förstått ibland, men det är mycket som blir osagt i en familj.

G: Det luktar som att det skulle kunna vara...

A: Färdigt, va. Jag känner sellerin här. Morötterna är färdiga, då borde allting vara färdigt tycker jag.

G: Ja. Det tycker jag.

A: Om det finns nån logik i det, men det känns som att de brukar ta lång tid. Eller liksom.

G: Mm.

*Vi låtsas inte
om det, men vi är världens
yttersta uttryck.*

VI SER LANDSKAPET UTANFÖR. Kanske pratar vi om det vi ser. Vi möts i det sociala ramverket, konversationen. Kanske vi öppnar oss inför varandra genom pratet om landskapet. Det vi har gemensamt, det vi kan se samtidigt, det som är större än oss själva. Landskapet, vädret, naturens krafter.

Det blir lätt att ryckas med i vädrets oväsen, precis som i den här vagnen. Om man inte passar sig försvinner man i alla konversationer, man sugas in, löses upp, går vilse. Dimman är tyst, men regnet gör sig hört. På taket, på löven, på marken. Bildar pölar och bildar nya ljud. Landar i sig självt. Snön skapar en tystnad, dämpar ljud, faller tyst. Regnet bringar mörker, snön lyser upp.

En tjock tjej mitt emot mig läser en bok. Depression står det på framsidan, vita bokstäver på lila bakgrund. Jag tittar åt höger, Kognitiv terapi – skrivande som läkande process, rosa sidor, ser ut som en fackbok. Läser de samma bok? Nej, den andra har vanlig brödtext. Bokpapper. De glansiga papperna är till för dem som ska hjälpa till med något. De matta sidorna är till för dem som söker förstånd.

Det är för mycket intryck på tunnelbanan. Hjärnan får alldeles för mycket att sortera. Alla bilder och ord och tankar. Allt snack, och hosta, harklande, ringsignaler. Hur lär man sig att bara vara? En suck räcker inte långt.

Det var min moster som introducerade kristendomen i familjen. Jag blev insugen, involverad, indoktrinerad, inskolad. Mina kusiner gick i en pri-

vat kristen skola, och jag följde efter. Mostern jobbade i receptionen, vid kopieringsmaskinen, telefonen och receptionsdisken. På söndagar var det kyrkoverksamhet. På fredagseftermiddagar fick vi elever gå ut till gymnasalen och sätta upp stolar till söndagsmässan. Gymnasalen var en allbyggnad. Golvet var av lackat trä med linjer i olika färger som delade upp den i olika plan, basketplan. I olika storlekar, olika riktningar. I foajén fanns det en dricksvattenfontän och en läskautomat. Där var golvet i mattrott kakel. Alla skolor som jag har gått på har haft läskautomater. Här sålde de Coca-Cola i de originella små flaskorna, inget annat. Man fick öppna en lucka och dra ut flaskorna ur den kalla maskinen. När man hade druckit upp fanns det träbackar till tomflaskorna på golvet bredvid maskinen.

Det fanns en stor scen i salen där vi spelade upp pjäser vid olika tillfällen. Det var under den scenen som alla stolar förvarades på stora vagnar. Vi fick släpa ut dem och ställa dem i ordning på fredagseftermiddagar och sedan ställa in dem på måndagsmorgnar i samband med gym-palektionerna. I samma sal brukade vi träffas vissa kvällar i scoutverksamheten. Jag minns inte att jag satt i den salen så många söndagar. Vi hade söndagsskola i skolbyggnaden, i något av klassrummen. Det var en liten röd skola med en klass per årskurs. Vi hade bibelstudier, och bland annat fick vi memorera partier av den stora boken och citera det. Vi tävlade också i att slå upp verser i Bibeln. Fröken sa en vers och man skulle bläddra fram den snabbast och räcka upp handen. Jag var väldigt bra på det, om inte bäst. Vi hade lärt oss alla böcker och kunde rabbla upp dem i ordning som alfabetet. *Genesis, Exodus, Leviticus, Deutoronomi...*

Min moster träffade en man på skolan, en musiklärare. De bestämde sig för att gifta sig och flytta till hans hemstad i Oklahoma. En liten stad med sjutusen invånare mitt i leröknen. En sådan sydstatsöken med allt från fattigdom till oljerikedom. Det fanns en Main Street med allt som ingår. Hans familj ägde en bank där han skulle jobba, och senare även hon.

Hela hans familj jobbade där och tjänade på böndernas och oljeägarnas pengar. Alla andras pengar. Det fanns ingenting så långt ögat kunde se förutom fält av bomull, hård röd lera, elände. Vi flyttade inte med, men det blev en ny start för oss, en chans för mamma att ta tag i sitt eget liv igen. Så vi packade våra väskor vi med.

A: Kan man dopa sig i andra yrken, då?

G: Nej...

A: En snickare som går på tjack som kan jobba dubbelt så mycket som en annan.

G: Mm.

A: Tjäna dubbelt så mycket pengar. Är det fusk?

G: Nej, men där fuskar man på andra sätt. Man slarvar och sånt där.

A: Jo, det är klart.

G: Annars, kanske man, som med konst, att man går sängvägen, det är liksom...

A: Är det fusk, då?

G: En del anser det, jag tycker inte det i å för sig. Jag tycker det är bara, om det är möjligt så är det möjligt.

A: Men, det är väl samma sak som att ha bra kontakter.

G: På det sättet att det anses lite som fusk.

A: Nej, är det nån som gör det nuförtiden?

G: Jag vet inte.

A: Det vet jag inte om jag, det tycker jag inte är fusk.

G: Nej, jag tycker inte det, men man kan tycka vad man vill om doping också.

A: Jo. Jo, fast det skulle nog uppfattas som fusk i, på ett vanligt jobb, kanske.

G: Ja.

A: Alltså, för att, om man skulle knulla sig till en chefspost.

G: Mm.

A: Så skulle det kanske, då skulle det ju anses som det. Skulle man kanske ligga med en gallerist för att ställa ut, så vet jag inte. Jag tror inte att det skulle nå, det känns som det skulle va, det skulle ändå behöva vara

väldigt bra för att man skulle göra, för att ställa ut.

G: Ja.

A: Det kan inte vara...

G: Nej.

A: Hur dåligt som helst, och sen är man jävligt bra i sängen, och så får man ändå ställa ut.

G: Nej, det skulle vara att man knullade kritikern som gör att...

A: Ja, som haussar en.

G: Ja, som folk köper ens konst och att, att det byggs upp en uppfattning om ens grejer, att det är bra fast det är liksom, och ingen säger emot. Och att det är på grund av att man ligger med kritikern.

A: Mm.

G: L O Ericsson, eller nåt sånt.

A: Ja, du. Kanske. Jag har aldrig tänkt i de banorna för att, för att det ska gå bra liksom. Inte kritiker i alla fall.

G: Nej.

A: Men det är i för sig dem man skulle gå på. Eller sätta på. Men jag vet inte om det finns så många vägar att gå så att man får det lättare, jag vet inte. Det känns ju fortfarande som att det är att folk gillar liksom antingen om det är folkligt, eller om det är i konstvärlden som man blir uppskattad. Då blir det ju som en effekt utav det, alltså. Det är som om man får ett stort stipendium, så blir det väldigt, väldigt mycket lättare att få ett annat stipendium.

G: Ja, men man tävlar på så olika villkor, och så. Det är det som är grejen med doping, att man, man gör bara en, alltså det är väldigt tydligt vad man tävlar i.

A: Mm.

G: Det finns ingen teori omkring det heller.

A: Nej. Nej men just att man...

G: Jag tror att det har varit så tidigare liksom i den här diskussionen, om man snor grejer från andra, hur mycket får man sno, det finns ju fortfarande såna diskussioner.

A: Mm.

G: Vilket man tror har försvunnit, men. Det var nån sån här grej på Bonniers, häromveckan bara.

A: Okej, vad var det för nånting, då.

G: Ja men, det var ett sånt där seminarium.

A: Jaha, det var seminarium.

G: Diskussion

A: Ja.

G: Med en panel eller nånting.

A: Mm. Okej.

*Henry sa alltid,
"Man måste röra på sig,
för att klara sig."*

SEDAN VAR DET MAMMA OCH JAG. Jag brukade läsa kartan, vi hade mål. Jag satte mig inte i bilen om jag inte visste vart vi skulle. Jag tror mamma valde platser slumpmässigt, men nu fick hon peka på kartan istället för att bara köra omkring som tidigare. Hon hittade ett namn som verkade fint och så åkte vi dit. Vi kanske inte stannade, men då valde hon en ny plats. Hon var alltid lika hoppfull om att det skulle bli vårt nya hem, men när vi började närma oss en stad brukade hon tappa intresset. Jag insåg att vi aldrig skulle vara hemma någonstans. Jag såg i hennes blick att det inte fanns en plats för oss. Det var redan upptaget. Alla städer såg likadana ut, var likadana, färdigstöpta. Vi skulle åka hela livet och aldrig hitta hem. Det enda som var hemma var minnen, ensamheten. Det hade man med sig vart man än kom.

Mamma gifte aldrig om sig eller träffade ens någon ny man vad jag vet. Vi flyttade tillbaks till Irving när jag skulle börja i åttonde klassen. Det var sista året på junior high. Hon lovade att vi skulle bo kvar, hittade ett jobb hos ett företag som tillverkade hälsningskort. Ett kontorsjobb. Jag trivdes ganska bra, umgicks med andra som skejtade. Vi gick vidare till samma high school, men det var inte så många som gick klart, så vi splittrades upp under åren. Flera blev utslängda från sina hem av sina föräldrar. Standarrepliken var, "Så länge du bor här, så får du göra som jag säger." Jag flyttade ut tillsammans med Liselotte när jag hoppade av

sista året, på eget initiativ. Jobbade som kock istället. Läste Thoreaus *Walden* i en specialklass i engelska för särskilt begåvade, och jag bestämde mig för att överleva och inte mer. Jag lämnade in en målning som uppgift och dök aldrig upp igen.

A: Ja, men det finns det ju, utanför konstvärlden så finns det tydliga regler också.

G: Mm.

A: Men det är bara det att det inte gäller liksom i, de reglerna har inte kommit in, alltså. Man får sno kanske två sekunder eller vad det är, sen får man inte sno nåt mera. Allting över det är liksom upphovsrättsskyddat.

G: Mm.

A: Så alltså, så står man över lagen, och det är ingen som åker fast heller. Jag vet inte vilka som, som till exempel, Palle Torsson, han åkte väl aldrig fast för, han fick väl aldrig böter eller nånting sånt där för det han gjorde, med Pippi?

G: Nej, men han fick förstöra allt.

A: Han fick förstöra allt, ja?

G: Han fick aldrig visa det, det visades aldrig, det existerar inte i princip.

A: Nej men jag menar man har ju ändå sett det i en tidning och sånt där. Det har ju publicerats.

G: Som en idé.

A: Ja.

G: Men inte, det är inga som har sett det.

A: Nej, men det är ändå det han är mest känd för. Och så egentligen så spelar det inte så stor roll. För att det är en idé, liksom. Som...

G: Ja, och sen slutade han att göra konst...

A: Ja men, han gör ju konst nu.

G: På grund av det.

A: Gör han inte konst nu då?

G: Nej.

A: Okej. Ja, det är ett ganska högt pris att betala då.

G: Ja. Han vill inte vara med längre om det ska vara så.

A: Nej.

G: Han fick känna på vart gränsen gick.

A: (skratt) Jo. Men, det är ett sånt där verk som det känns som man har sett, fast man inte har gjort det.

G: Ja.

*I alla fall, så
känns det så. Man är inte
alltid på rätt spår.*

ALLTING BÖRJADE MED LJUSET, resandet, mötet, och utsikten. Ljuset, skiner på en viss plats, vid en viss tid. Och sen, förflyttas det. Det handlar om, att vara där ljuset är. Och ibland, för att få tag på det, man vill ha, så får man ta sig till en plats, där ljuset finns.

G: Men jag skulle vilja göra det verket.

A: Göra det igen?

G: Ja.

A: Mm. Men det, det kan du väl göra.

G: Ja.

A: Du behöver inte, och du behöver inte hans, framförallt inte hans tillåtelse.

G: Nej. (skratt)

A: För att, det tycker han ju bara är roligt liksom. Jag menar, du kommer att åka på samma jävla nit.

G: Och då åker han på det.

A: Ja, och han tycker säkert att det är roligt, om det får leva, då lever det vidare lite grann alla fall. Det borde du fan...

G: Men, jag bryr mig inte om vad han tycker, jag tror inte han...

A: Nej alltså, är han konsekvent i sin idé så, så kan det bara vara bra liksom.

G: Nej, han skulle inte tycka, nånting galet om den.

A: Nej. Du kanske skulle göra det.

G: Han blir bara hedrad, liksom.

A: Va?

G: Men jag vill se det, för jag tänkte, men det finns ju, eller jag visste inte att det var...

A: Förstört.

G: Förstört, att det inte existerar liksom.

A: Men vadå, har inte han kvar nånting? Det måste han ha, han måste ha kvar bilderna, jag menar...

G: Ja, enligt, alltså.

A: Enligt honom själv, kanske.

G: Han har inte erkänt det.

A: Nej, men det är klart.

G: Men enligt honom så har de tagit allt. Och förstört det. Typ, så att det inte finns.

A: Mm.

Det är inte alltid att vintern kommer till en. Ibland måste man själv, åka till den. Ibland är det någon, någonting som lockar en. In, in till skogen, in till det okända. En tät miljö. Och ibland, tittar man bara ut, ut över landskapet, och försvinner in i tankarna. Ens egna tankar. När man går in i skogen, följer man spår, eller avviker från spår. Upptäcker det som finns där, på platsen. Det handlar om närvarande.

A: Fast det där, alltså, att göra såna grejer, det känns som att det är, det, alltså, att ge sig på Pippi liksom, som är en nationalklenod också.

G: Mm.

A: Då blir det ju sådär, då blir det väldigt känsligt, men annars som de flesta håller ju på liksom med att sno, alltså på samma sätt.

G: Mm. Det där, det handlar om publicitet och, hade det inte kommit ut i en tidning sådär och... Men det ju handlar om att, de äger ju pippirättigheterna, de äger ju rätten att framställa henne på ett visst sätt.

A: Mm.

G: Och i det systemet så, så är det, så har de den rätten nånstans.

A: Mm. Men jag undrar hur stort, alltså, jag har inte tänkt på det som att det är ett stort problem.

G: Nej, det gör man inte, men det är också att det som man har hört talats om är inte så, alltså, alla gör det, men det är inte alla som får mycket uppmärksamhet.

A: Nej.

G: Det är sådär, du kan sno fler än två sekunder, så länge, ja, du håller dig innanför konstvärlden och ingen bryr sig om vad du gör.

I resandet, så ser man bara ut. På landskapet som passerar. Man är ju också på spår. Det är ju inte alltid möjligt, att avvika från spåren. Tittar man framåt, så förstår man att man åker framåt. Tittar man åt sidan, så är det just landskapet, som flyter förbi utanför, och man kan betrakta den. Man ser ju tiden, går framåt. Det rör sig. Man är mitt emellan två platser. Det finns platser, åt höger och vänster, och rakt fram, när man tittar rakt utåt. Åt sidan, man tittar ut, över ett landskap av tid. Där förgrunden, åker snabbt förbi, och bakgrunden passerar långsamt.

G: Jag kollar inte på TV liksom.

A: Nej.

G: Ja, men jag kollar ju film varje dag nästan. Nej, men jag kollar på rätt mycket. Bara kollar igenom allt.

A: Ja. (skratt) Jag har slutat, jag laddar inte hem lika mycket nu faktiskt.

G: Nej.

A: Jag har tagit hem så mycket, jag har inte kollat på allt jag tagit hem, alltså.

G: Nej. Jag har nog kollat på det mesta jag tagit hem. jag har inte mycket jag inte har tittat på.

A: Men då har du säkert sett hundra filmer minst.

G: Hundra filmer?

A: Ja, men under ett år eller nånting sånt där.

G: Jaja.

A: Ja, eller trehundra filmer, kanske.

G: Mm.

A: Vad gör du? Det gör du på kvällen när du ska, eller när du går och lägger dig liksom?

G: Vad sa du?

A: När hinner du kolla igenom alla?
G: Nej men, på kvällen, eller på dan, eller... Om jag tar hem många, så helt plötsligt, då kan jag ibland kolla på dan.
A: Ja, då har du ett jobb att sköta på nåt sätt. alltså, jag menar att kolla igenom...
G: Ja.
A: Ja, men när du, slänger du dem också sen?
G: Ja, eller så bränner jag dem på...
A: Ja.
G: Skiva.
A: Jag var ju helt cuckoo ett tag där med musik, alltså. Speciellt när det ligger såna där mappar, sådär *Iron Maiden 17 cd-skivor*.
G: Ja, sån där *discographies* av...
A: Ja, hela jävla skiten.
G: Man får hela...
A: När fan ska man lyssna genom det?
G: Jag tänkte såhär, "Men jag ska ha nånting från Nasum."
A: Ja, och så står det en...
G: "Alla skivor".
A: Ja.
G: Allt.
A: Alla B-sidor, allting liksom.
G: "Ja, men jag tar den."
A: Ja, det gör man ju. Det gjorde jag med, vad heter det...
G: "Ska lyssna genom det."
A: Ja, med såna där artister som man inte ens, jag tänkte att jag ville höra lite grann utav dem. Men, så finns det en discography och så finns hela skiten liksom.
G: Ja, Children of Bodom.
A: Ja. (skratt)
G: Det var rätt bra faktiskt, och sen, ja. Men sen...
A: Jag skulle ju, men jag tänkte, "Men King Diamond ska jag kolla upp, nån skiva med honom."
G: Mm.
A: Så fanns det också sån där knavalisa. Sjutton CD eller nånting. Ja, men

det är nån som lägger ut, ja, hon brukar lägga ut massor. Så laddar man ner hela skiten, och så har jag inte lyssnat på nånting.

G: Nej.

A: För det blir för mycket på nåt sätt.

G: Jo, man vet inte vart man ska börja heller, vilken skiva.

A: Nej.

G: Det blir så mycket att hålla reda på.

A: Mm.

Man tittar framåt. Det är som att åka mitt emellan. Man smiter emellan. Man rullar framåt, genom landskapet. Man undviker landskapet. De här platserna där, solen skiner, söker man upp, och stannar till. Det är platser där man kan vara, och vill vara. Det är platser där man, kanske vill bejaka sig själv. Stannar till och äter, eller vilar, njuter. Oftast söker man sig uppåt, för att ha utsikt. Om man söker sig uppåt, så brukar man finna ljuset också. Det kan vara mycket mörkare, i skogen. I skogens skydd. Skogen är som en egen värld, där man får anpassa sig. Man får anpassa sig till skogens villkor.

A: Nej men, jag kan, jag kan ogilla det hos mig själv att det blir lite sjukligt, alltså, att jag får nån slags, såhär samlarinstinkt.

G: Ja.

A: Och att det är mer att ha liksom än, jag kan tänka såhär, ”Men det här kan vara bra att ha sen.” Men när fan ska jag lyssna på den? Om tjugo år, kanske eller nånting sånt där.

G: Ja.

A: Det känns så himla, då känns det verkligen som att jag utnyttjar systemet på nåt sätt, för nånting som jag inte ens, jag konsumerar det inte ens.

G: Nej.

A: Men jag menar.

G: Men jag tror att det är många, eller de flesta är väl så. Med nerladdning, man bara samlar.

A: Jo.

G: För att det är nånting man inte kunde göra förut.

A: Jo, det är klart. Och hur länge sen var det inte att man köpte en skiva på riktigt.

G: Ja.

A: Det var ju jävligt längesen. Och det blir man ju snålare med hela tiden.

Det finns ju inga affärer, bara vid hållplatserna. Det finns inga hus, knappt. När jag går in i skogen, så vet jag hur långt det är tillbaka. Tillbaka till vägen där jag började, där jag kom. Jag vet hur lång tid det skulle ta mig, att gå tillbaka till bilen. Och köra tillbaka, samma väg som jag kom. Men att hoppa av från tåget, jag har ingen relation, till den här platsen. Jag tittar ut, i det okända. Jag är mitt i det. Men jag är så långt borta, från att förstå det. Jag är precis utanför. Jag är här. Men jag kan bara, jag kan bara titta. Ta in det, visuellt.

A: För hon kändes ju, som länge när jag såg grejer som hon hade gjort, att det var väldigt mycket, ja men *bild* liksom. Alltså frågeställningar, men i bild, och ganska, ja, jag menar, bra liksom. Men, så blev jag lite förvånad när hon fick det. Men, samtidigt så förstår jag att, alltså, hon måste ha nån, hon måste ha nån agenda i sitt arbete, som gör, att hon är lämpad för det där.

G: Ja, javisst. Jag menar, annars behöver man ingen ateljé heller. Jag menar liksom. De flesta jobbar med nånting.

A: Jo.

G: Det är inte så många, tror jag, som är, som Andjeas, eller, det är väl några såna, ja men, ”Det här är min ateljé.”

A: Vad gör, vad gör han för nånting?

G: Nej, jag vet inte. Han jobbar med Geist...

A: Ja.

G: Tidning och sånt där.

A: Mm.

G: Och i såna, som Marysia liksom.

A: Mm.

G: Vad jag vet. Men jag tänker mig liksom, det är inte fullt med folk med varsin laptop, som sitter i...

A: Nej.

G: Trettio kvadrat stora rum.

A: Nej, det är det ju inte.

G: Jobbar ute mot Internet.

A: Nej.

G: Att det är en del som målar, eller jobbar med video eller installationer.

A: Ja.

G: Bilder.

A: Jo, men absolut, så, så ensidigt är det ju inte. Har jag förstått, men.

G: Eller performance och dans och sånt också. Men nånstans ligger en frågeställning i grund och botten tror jag, att liksom, "Vad är det du jobbar med?"

A: Ja.

G: Och då svarar man inte, "Med bild."

A: Nej.

G: Utan, man jobbar ju med nånting annat.

A: Jo, men hur många säger att de jobbar med, ja det kanske finns många som säger att, "Jag målar."

G: Ja.

A: Det kanske det finns det.

När man stannar till, vid vägkanten, så förstår man att, hela framtiden, är förutbestämd. Man följer bara en bana, som redan är uttänkt. Det finns inga originella idéer, det finns bara olika val. Är det det som är friheten? Att kunna välja vilken väg man vill åka på. Att kliva av vägen, nerför vägrenen, genom buskaget, att följa den rösten, som lockar in en i skogen. *Vad kommer jag finna då? Har det varit någon här förut? Kanske det har varit någon. Men har de tänkt samma tankar, när de var här? Var de här av samma anledning som jag är nu? Har det bott någon här? Är det någon som har dumpat, de här grejerna här? Eller är det någonting som har raserat? Kanske är det något barn här, under all denna bråte. Kanske finns det någon begraven här. Vad är det som har dragit mig hit, som har lockat mig hit? Det kanske är precis som vägen. Att det är förutbestämt, att jag ska vara här just nu. Någon har gjort vägen, lagt den. I fall jag skulle vilja åka på den. Varför skulle det vara annorlunda, här i skogen?*

Jag är ju här. Vad är det som har rasat? Är det ett hus, en mur, ett picknickbord? Var det någon här, när det rasade?

A: Jag har varit där alldeles för lite, jag måste gå lite mera på deras grejer nu. För jag har liksom ingen uppfattning, jag har bara blivit sådär skrämmd när jag har varit där.

G: Mm.

A: Alltså, jag tycker det är rätt otäckt, eller otäck stämning sådär. Men jag tycker inte, det känns inte sådär, det känns inte som riktigt rätt forum.

G: Nej.

A: Nej. Men det är bara för att jag inte har satt mig in i det, vad de håller på med, och så.

G: Mm.

A: Jag har mest varit där några gånger när Karl och Andreas och de där höll på. Det var så mycket, och då var det så jävla, det kändes så otroligt elitistiskt.

G: Mm.

A: Men då var det mer, mellan elever, alltså. När man var där själv som elev, och de som, alltså, nån sorts högre rang sådär. Och det kändes som att det var lite, det var inte riktigt, en sund miljö sådär.

G: Nej.

A: Nej, men jag menar, det är fortfarande en otrolig mystik runt det där. Det är väl. Det är verkligheten sådär, tänkande på, vem man skulle kunna tänka sig som skulle kunna få det.

G: Mm.

A: Eller jag menar, alltså, att det finns liksom.

G: Ja.

A: Att det är många som har fått såhär, mycket, mm, uppmärksamhet innan, som får det.

G: Mm.

A: Och att det är därför de har varit, att de har jobbat på bra och varit, liksom, gjort bra saker oftast.

G: Mm.

A: Men, så det finns alltid sådär nån som man tänker ska få det. Ibland kan jag tycka att, jag tror inte att jag är, egentligen. Jag tror att jag skulle

kunna vara förberedd, men jag tror inte just nu, liksom för att få det.

G: Mm.

A: Att det skulle kunna behövas lite, eftersom, ja, nån process mot *det*. Alltså hitta nån säkerhet i det man håller på med. Alltså det är fortfarande nånting som man, eller jag liksom jobbar med hela tiden sådär.

G: Mm.

Men det kommer inga flera bilar just nu. Jag hör ju inga andra ljud. Hur kommer det sig att, man har lagt vägen här? Om den inte skall användas, hur kommer man fram till, att det behövs en väg just här? Hur kommer man fram till, att man behöver spår, just här? Jag tittar ut, genom fönstret, letar efter ledtrådar. Det finns ingenting därute. Bara landskap, oändligt mycket landskap. Och jag befinner mig på spåret, och är jag här bara för att titta på ett landskap, ett oändligt landskap. Är det därför spåret finns här? Eller är det hållplatserna, eller ändhållplatsen?

Det är långt mellan hållplatserna. Och det verkar så oändligt, där utanför. Jag skulle inte klara mig. Jag är beroende, av min kupé, av tåget. Man kan inte gå av var som helst. Man skulle inte klara sig. Man måste komma därifrån, för att kunna klara sig.

A: Då känns det inte så himla, det känns ju ganska långt ifrån de som har varit ganska säkra på sig själva som har fått det. Eller, att man har sett det innan liksom. Som Karl och Andreas som var sådär, som Karl sa nån gång sådär att, ”Ja men, jag är ju bäst i klassen.”

G: Sa han det?

A: Han hade sagt det till nån, sådär, men, ”Jag är ju bäst i klassen.” Alltså när han gick i fyran. Ja, men jag menar, det självförtroendet gör också att man är liksom, inte mer beredd som människa, men beredd för nån slags syfte så.

G: Ja, jag menar. Han ser sig själv där, redan.

A: Ja.

G: Jag tror det är ganska viktigt.

A: Ja. Jo, det är det nog. Ja, men alltså. Det är en förutsättning för att

det ska, men då har man ju förlikat sig med att man håller på med.
Nånting som man tror, att det är intressant för dem.

G: Mm. Ja, för andra.

A: Ja.

G: Över huvudtaget. Så det måste vara intressant till, vad det ska leda till.

A: Ja, ja. Jo, men alltså. Det är verkligen, alltså, jag ifrågasätter verkligen inte kvalitén liksom i folks arbeten som är där, eller nåt sånt.

G: Nej, men du ifrågasätter ditt eget.

A: Jag ifrågasätter min egen liksom, förmåga att liksom ta till mig det som finns där.

G: Mm.

A: Eller, ifrågasätter, alltså. Kanske inte ifrågasätta att jag skulle kunna klara det, att smälta in på det sättet. Men att jag, att jag inte, nu kan jag inte se mig, att jag skulle kunna sitta där i en ateljé.

G: Mm.

A: Att, de bilder, men det är kanske därför att jag har fått fel bild av vad det handlar om också.

G: Mm.

Jag har så mycket ord i huvudet så jag vet inte vad jag ska göra. Måsta hämta Lance från dagis, det vet jag. Är på pendeln igen, på väg dit. Skulle behöva rensa huvudet lite innan jag kommer dit, men resan är inte tillräckligt lång. Mitt tålamod skulle tjäna på några hållplatser till. Eller inga alls. Om några år tar han sig hem själv. Kanske ska komma tillbaka då. Jag orkar inte vara snäll hela tiden. Orkar inte vara någonting annat heller.

A: Alltså, jag har bara sett, sånt som jag inte känner igen. Alltså, jag känner inte igen mig, mer tror jag för att jag har fått för mig att det är väldigt akademiskt. Jag känner mig inte, bekväm i den sitsen liksom. Och att det är väldigt mycket, du vet. Att, men det ligger böcker på skrivbordet, sådär om Foucault och massa med sånt där. Som är väldigt väsentligt och viktigt liksom för mycket utav konsthistorien och konst, konst överhuvudtaget. Men alltså, som man inte har, jag, har fortfarande inte fått nåt grepp om det.

G: Mm.

A: Och jag sitter inte och läser, såna böcker, och då kan jag inte, ja, på det sättet så skulle jag, känna mig lite utanför tror jag.

G: Mm.

A: Fast, då har jag säkert en fel uppfattning om att alla är så, som är där.

G: Ja, det tror jag.

A: För jag har ett, jag har ju, jag har nån uppfattning ändå att det är en sån där intellektuell, konstnärselit som sitter, som är där.

G: Mm.

A: Att man ska kunna vissa namn, att man ska kunna liksom referera till, olika liksom.

G: Fast de sitter där med varsitt, konstnärskap, ju.

A: Jo, men att de har det i ryggen, liksom det där.

G: Ja.

A: Att de vet vad man snackar om. Att man, som det är, som Wallenstein snackar om eller Felix snackar om, sådär. att man tar det för givet att man vet vad han snackar om, olika termer och sånt där. Och sånt känner jag inte alls liksom, att jag har, har kunskap i.

G: Mm.

A: Och det är väl nånting som man kanske kan, förkovra sig i, under tiden. Men, nu har det inte funnits tid för det, för mig, alltså. Det har inte varit, jag har inte varit i det stadiet utav ett konstnärskap att jag har hållit på med det.

G: Nej.

A: Att man håller mer på med nånting, annat och försöker få nån övertygelse i det man håller på med själv så.

G: Mm.

A: Eller förstår du vad jag menar?

*Det varade i
fem minuter. Fast, tiden
fanns inte längre*

JAG KÄNDE HUR DET STRÅLADE, genom kroppen. När jag gick ut därifrån, så var jag i ett, tillstånd. Alla ambitioner, var borta. Nästan så att alla tankar var borta. Det fanns inga riktigt, sammanhängande, konkreta tankar. Det har gått fyra dagar, och jag har, inte, haft något behov. Eller vilja, eller kontakt. Jag har inte haft något behov eller vilja, att ge mig in i mitt skrivande. Jag har inte haft någon kontakt med, den processen. Med det projektet. Jag känner ett stort avstånd ifrån, de tankarna som har format, projektet. Det tar emot väldigt starkt, att sätta mig och skriva, eller att försöka ge mig in i, den här berättelsen. Det är ungefär som, som när man svimmar av, det är kroppens sätt att, ta sig ur en situation, den bara lägger av.

6.20, ta 161:an till Älvsjö. Byt till pendeltåg mot Bålsta som avgår 6.31 och kommer till Centralen 6.41. Därifrån tar man Arlanda Express 6.50 och kommer fram 7.10. Gå av vid Arlanda Norra, Terminal 5.

Det märkvärdiga är att man kan tycka att saker ska vara på ett visst sätt när allting är i ständig förändring, och alltid har varit. Det är så självklart vissa saker. Jag menar, förut fanns det dinosaurier. Jag fick inte ihop det i mitt huvud när jag var liten. Men det beror på var man börjar.

Jag accepterade inte dinosauriernas tidigare existens innan jag accepterade att vad som helst är möjligt. Det är inte jag som bestämmer vad som finns och inte finns. Jag fick snabbt inse att det inte spelar roll vad

jag accepterar eller upplever utan att det är det kollektiva troendet som bestämmer. Om man har upplevt någonting så är det inte säkert att det accepteras av andra, och då uppstår den kollektiva neurosen. Som när den ena hjärnhalvan inte tror på den andra, fast i större skala, den största skalan man kan tänka sig. Kollektivets inre konflikt. Om man kan plåga sig själv och utsätta sig själv. Saker som anses vara destruktiva. Det är inte så svårt att förstå att folk slåss och krigar, bedrar, och ljuger.

Min mormor tog livet av sig. Hon var tydligen manodepressiv, såsom min mamma. Min moster spenderade ungefär ett år på ett mentalsjukhus ett tag efter att de hade flyttat till Oklahoma. Hon och hennes nya man fick en son. Jag fick en liten kusin. Sist jag såg honom var strax innan vi flyttade till Sverige. Han var cirka tio år. Jag gav honom min röda BMX-cykel som jag hade haft när jag var i hans ålder. Samma cykel som jag använde senare i en konstperformance på talangjakten på min high school.

Runt, runt på scenen. Jag målade upp en bild av scenen som utspelas. Allting handlade om monoton. Vi slutade inte förrän de hade dragit ner ridån. Jag vet inte hur länge vi skulle ha hållit på. Men jag kommer ihåg att publiken applåderade vid ett tillfälle när de trodde att det var slut. Men jag tänkte, *Nej då, det här är inte slut.*

A: Så, när man kommer, alltså för mig är det ganska viktigt att komma över den gränsen, att kunna vara ganska rak och formulera, det här är det jag håller på med.

G: Mm.

A: Och att jag har, jag tror att jag har redskapen, fast jag inte tagit fram, alltså, jag är inte fokuserad. Jag kan inte fokusera på en sak sådär. Eller att det blir väldigt, liksom, ”Ja men, det där är ju bra, och det där är bra.” Fast, och så att jag tappar tråden på nåt sätt ibland.

G: Mm.

A: Men det är väl sånt man, liksom lär sig. Men jag tycker att det är så, jag måste verkligen kämpa med det hela tiden. Att tänka hur, att jag måste liksom definiera, att man ska kunna säga om det är nån som frågar

såhär, ”Vad jobbar du med?” Man behöver inte säga vad man håller på med just nu, ”Men vad har du gjort för nånting?”

G: Mm.

A: Ja, men, ”Jag har gjort liksom...” Jag har hört mig själv säga såhär, ”Allt möjligt.” Men det gör jag ju inte.

G: Nej.

A: Jag håller ju på med såhär, foto. Egentligen, alltså, tyckte jag inte från början. Men det har jag gjort liksom. Foto och video. Nån sorts sån här, ganska mycket, eller väldigt mycket förankrat till nån sorts naturvetenskaplig eller, naturtema.

G: Mm.

A: Så det är inte så komplicerat, men det tar lång tid innan man kommer, kunna säga liksom.

G: Mm.

A: Men vad säger du att du, om nån säger såhär, vad håller du på med? Alltså, om det inte är nu, men alltså.

G: Nej, men jag säger olika varje gång nästan.

A: Ja.

G: Det beror på vem som frågar och, vad jag känner för att säga också. Ja, numera så säger jag att jag jobbar mest med undantagstillstånd.

A: Mm.

G: På olika sätt.

A: Mm.

G: Att jag försöker undersöka, undantaget, i, i samhället eller i, olika situationer. Eller såhär.

A: Men, vad...

G: Att det finns en relation mellan undantaget och normalitet. Att undantaget finns alltid, och att den är, ja, liksom, det, det finns alltid ett utrymme, antingen fysiskt eller psykologiskt eller politiskt, som är utanför.

A: Mm.

G: Som normen inte kan vara utan, liksom.

Jag vill gömma mig i en storstad, eller en storskog. Jag vill gå i ide. Varför vänta tills man blir gammal för att frysa in sin kropp? Man skulle göra

det när man är ung. Som jag är nu. Men det kanske bara är gamla som har råd. Det kan inte vara så kul att väcka massa gamla till liv, med deras åldrade värderingar och deras självgodhet. Aldrig i livet att deras pengar ska försäkra dem evighet. Nej, jag vill gå i ide, och vakna om ett tag. Och sedan vill jag dö.

Jag lämnade över cykeln till min kusin Matthew, med färgstänk och allt. Hans liv var fullbokat med fotboll, piano, fiol, lek, läxor. Bokstavs barn skulle man säga nu för tiden, men jag kommer inte ihåg sådana termer från min uppväxt. Det är lätt att vara uttråkad om man har ett intellekt. Hjärnan kan lära sig saker, kan utföra saker, men den vill också förstå. Jag kommer ihåg att jag tyckte synd om min kusin. Att lämna honom där i den miljön. Hans far hade problem med att uppfostra sonen så som han hade tänkt.

Det var en gång när jag var där på besök med min mamma. Sonen visade sig ha en egen vilja. Jag minns när han skulle tvinga Matt att borsta tänderna på ett visst sätt. Man ska borsta uppåt, neråt, åt sidan, och i runda rörelser. För att försäkra att borstningen gick till på rätt sätt skulle Matts pappa borsta åt honom. Matt vägrade öppna munnen. Jag var kanske tretton år då, så Matt var bara fyra fem eller så. Vi andra som var där fick höra på uppfostran i badrummet. Man måste borsta tänderna på rätt sätt.

Jag ville avbryta det hela, men min mamma sa åt mig att låta bli. Om man skriker på ett barn börjar det gråta. Om man slår ett barn likaså. Det går inte att få tyst på ett barn genom att slå det. Eller, om man lyckas få tyst på ett barn genom att slå det så kan man nog räkna med att barnet har bitit ihop, och omvandlat sin kärlek till hat. Då har man förlorat.

Jag vaknade av att jag hade försovit mig. Jag skulle inte hinna till flyget. *Måste ringa en taxi*, tänkte jag. Jag hade legat vaken en stund och Lance hade tryckt ut mig till kanten av sängen så att jag hade kudden på golvet

i ena hörnet. Då gick vi upp alla tre och klockan var 7.37. Jag skulle ta bussen 7.04 och vara på flygplatsen vid åttatiden, en timme innan planet gick. Jag blev så stressad att jag inte ens räknade ut tiden. Jag förstod bara att det var för sent. Och jag tänkte inte räkna ut det heller. Jag skulle bara ta på mig och gå, på en gång. Vilken katastrof. Jag kan inte, missa, det här, planet.

A: Men, nu måste jag fråga. Undantagstillstånd, vad är det för definition på det? Om man säger såhär att det är undantagstillstånd i...

G: Ja, det är...

A: I Thailand.

G: Ja, då är det ju, ja, då är det ett tillstånd, politiskt, militäriskt, förmodligen. Oftast militär, rycker in.

A: Ja.

G: Om ett, om man säger ett land som har undantagstillstånd, Guantanamo är ju ett undantagstillstånd.

A: Ja.

G: Det är hela vår uppfattning om...

A: Demokrati.

G: Mänskliga rättigheter.

A: Ja.

G: Det har inte så mycket med demokrati att göra.

A: Nej, men mänskliga rättigheter. Okej. Ja, men. Ja, okej. Så det är, när det är nån som tar befälet utan att, nån har nånting att säga till om det mer eller mindre.

G: Ja, det är ett undantagstillstånd...

A: Ja.

G: Som finns. Men det finns ju undantag, eller, alltså, ickeplatser och sånt.

A: Som till exempel Gazaremsan, om det är undantagstillstånd där.

G: Ja, men då tänker du jättestort och politiskt, men jag kan ju tänka lika mycket som en, en plats som är inte är värd nånting, mitt i stan, liksom.

A: Ja. Jo, jo. Mm.

G: Som en plats under en bro.

A: Ja.

G: Det är liksom ett undantag.

A: Ja.

G: All mark är värd jättemycket.

A: Mm.

G: För att den har en, ekonomisk, att man kan utveckla nånting där, att man kan, använda den på nåt sätt.

A: Mm.

G: Sen finns det ju, undantag där, där värdet inte existerar, eller den är liksom, såna platser tycker jag är intressanta.

A: Mm.

Jag vaknade med insikten att det var en dröm. Men när jag vaknade var det av en annan dröm. Eller, jag vet inte. Jag har aldrig fått ihop det. Hur jag kunde vakna av två drömmar samtidigt.

Jag var medveten om att jag skulle ge mig in på något läskigt. Jag ville uppleva en riktig Stephen King-miljö, jag ville förstå den. Det var små torvliknande bollar redan i stallet. Jag sparkar till dem, de väger ingenting. Jag går till skogskanten. En riktig skräckskog, en spöskog förstår jag. Men jag måste se, måste uppleva. Det är en tallskog, ingen vegetation på marken, bara det där torvliknande underlaget. Hela marken är som uppbyggd av dessa bollar, täckt av en bädd av tallbar. Rödbruna, mjuka bollar. Svullnader. Stora som fotbollar under ett tovat barrtäckte.

Även fast det är mörkt på vägen uppför backen härinne i skogen så ser jag att det är ljust däruppe. På krönet av backen går en skarp gränslinje av ljus. Jag fascinerar av strecket på marken, ljus och mörker som möts.

När jag kommer upp till den här gränsen ser jag upp i den ljusa himmelen, det är helt vit som moln. Och ljuset, detta molnliknande ljus är överallt på andra sidan. Ner till marken. Jag kan förnimma träd genom dimman, men det är ingen dimma. Det är bara tjockt ljus. Någon icke materia som omfattar allting som färgen vit i sin egentliga mening, utan färg, en jämn reflektion av alla färger samtidigt. Skogen på andra sidan krönet som sluttade neråt var fyllt av en vit ondska. Jag uppfattade det som det otäcka som jag var där för att upptäcka.

Jag vände mig om och sprang nerför backen. Försökte springa, men istället grävde jag ner mig där jag stod. Jag krälade nerför, på alla fyra, men det var så trögt, tungt. Jag fick dra mig ner med armarna, trycka ner med benen, men det var tungt. Som att klättra uppför en brant och det enda man kan få tag i är grästussar som hela tiden lossnar. Allt denna bruna torvmossa lossnade upp i sjok, som en fiberkudde man har tvättat för mycket. En gång världens skönaste mjukaste kudde att lägga sitt huvud på och försvinna in i drömmarnas värld i omvandlad till en påse orediga polyesterklumpar som protesterar mot det obegripliga.

Jag kom äntligen fram till ett plank längs ner vid skogskanten. Jag öppnade dörren och var tillbaka på grusvägen. Det hade hunnit bli mörkt. Jag var helt slut, utmattad. Det hade tagit hela dagen att ta sig ner, och jag anar att jag svimmade vid minst två tillfällen. Jag undrar var den lilla hunden tog vägen, den som hade legat i min säng när jag vaknade på morgonen, som sprang före mig in i skogen. Men jag antar att hunden ligger framför brasan. Den kommer att titta upp på mig när jag kommer in, utan att lyfta huvudet, och nicka. Den förstår. Jag vet inte om hunden skulle visa mig det vita, eller om hunden blev det vita, men jag är inte rädd för den.

G: Så, jag menar inte bara undantagstillstånd liksom, som att...

A: Nej, men jag ville veta vad det var för definition rent, för man hör ju det ganska ofta. Och det är aldrig sådär, det kan ju vara väldigt skilt, skilda, alltså, det kan verkligen vara vid en kris. Eller så hör man det liksom, ja, men nu har jag inget exempel, men man hör det vid olika tillfällen. Och man vet att det finns väldigt stor spännvidd på vad det egentligen betyder.

G: Mm.

A: Eller vid olika tillfällen.

G: Ja, men det är ju ett, jag menar, det är ett språkligt grepp. Eller, ett uttryck och ett språkligt, medel kan man säga också. Jag menar, om det finns ett undantagstillstånd...

A: Mm.

G: Då är det ändå *det* som bestämmer normaliteten, om man kan göra det under undantaget, så har man ändå bestämt att man kan göra det.

A: Mm.

G: Och då har man bestämt i vilka fall man kan göra det.

A: Ja.

G: Så att det, det är en gräns eller, en gräns där man är beredd att gå, under vissa omständigheter.

A: Mm.

G: Och man bestämmer över den gränsen.

A: Mm.

G: Att, det är inte utanför, det är hela tiden innanför.

A: Mm.

G: Även om det ligger latent.

A: Mm.

G: Det kan ligga latent att vi ska skicka en bomb på nån.

A: Mm.

G: Under ett undantagstillstånd.

A: Mm.

G: Liksom krig, till exempel.

A: Mm.

G: Det är ett undantagstillstånd i civil, jag menar, i samhället.

A: Mm. Mm.

G: Ja, men nu gör vi annorlunda än vi gör, men det är ändå det man är beredd på att göra hela tiden. Så det finns inom oss...

A: Mm.

G: Hela tiden.

A: Mm.

Min morfar slog sina döttrar. Och förmodligen sin fru. Jag vet inte varför hon tog livet av sig. Själv mord kan inte reduceras till bara en handling, det är också ett uttryck för ett liv, för människan. Själv mord är livet sammanfattat i en handling. Själv mord är den ultimata synden för att det är den ultimata förståelsen. Det är att ha sista ordet i sitt eget liv. Ett sätt att återvända till självständighet, individen.

Jag kände aldrig min mormor, men jag förstår att hennes liv, såsom mitt eget gick ut på att anpassa sig till alla andras. Jakten på meningen

med livet är endast ett försök att förstå relationen mellan att vara en individ och en del av ett sammanhang. Det uppstår genom språket, ordet, jaget. Hela livet försöker människan frigöra sig från kollektivet utan att lyckas. Även döden är en kollektiv angelägenhet. Själv mordet är det enda äkta valet man kan göra. Att ta en annans liv är ett uttryck, men det är en handling som tillhör kollektivet, en kompromiss. Allting i livet är en kompromiss, förutom självmord.

G: Det är nånting man accepterar. Så att, det är som dödsstraff, eller folk mord, eller vad som helst. Det är en del av oss. Man kan inte så här, säga, "Ja, men det var under vissa omständigheter." Men de omständigheterna, man är ju beredd så fort det blir såna omständigheter.

A: De omständigheterna, ja, det kan ju, det händer ju hela tiden liksom så det kan ju...

G: När bestämmer man att, "Okej, nu är det så här, så nu kan vi göra så här." Ja nånstans så...

A: Men både dödsstraff och, ja men nån slags förintelse, massmord liksom, från ens, från en regering eller från en, nån organiserad liksom, massaker på massa människor.

G: Mm.

A: Det måste vara normalitet egentligen.

G: Ja. Jo. Men det existerar i vår historia...

A: Ja, och det fortsätter ju att upprepas hela tiden också.

G: Och vi verkar inte lära oss ifrån det.

A: Ja.

G: Det är ett tillstånd som vi accepterar, men under, under vissa regler, det finns krigsregler nånstans.

A: Mm.

G: Varför skippar man inte kriget, då. Alltså varför är det..?

A: Mm.

G: Att man drar det så långt. Det är för att båda parter vill oftast...

A: Mm.

G: Kriga, eller så, men det...

A: Jo, men det är en väldigt intressant fråga, alltså, område. Alltså, jag kommer ihåg när de, det var mycket om andra världskriget på nittioalet, slutet på nittioalet tror jag, eller mitten kanske. Du vet det här att, "Det här får aldrig hända igen." Nån gav ut nån skrift om det här med förintel..., alltså förintelsen och andra världskriget och sånt.

G: Mm.

A: Som att, "Det här får aldrig hända igen." Och man skulle upplysa ungdomarna, och det är ju skitbra liksom, och hela tiden utbilda folk att det här händer hela tiden. Samtidigt som Rwanda till exempel hände samtidigt ungefär, och det var ju *ingen* alltså, att det blir såhär att, "Det här får aldrig hända igen." Men det händer ju för fan hela jävla tiden, och på Balkan också, och liksom. Och det kommer ju att hända om och om igen.

G: Mm.

Hon tog ifrån mig min vattenflaska vid säkerhetskontrollen. Sa att man inte fick ta vatten igenom. Jag förstod inte riktigt vad hon menade eller varför, men hade i alla fall förståndet att inte fråga, bara säga ok med stora bokstäver. Hon såg frågande ut mot killen bakom skärmen och han nickade. Hon körde väskan igenom igen. Den här gången utan vattenflaskan. *Nu är min väska död utan vatten, tänkte jag. Hur ska jag kunna klara mig utan vatten?* Hon tog min flaska och la den någonstans.

Vattnet hade jag hållt upp från kranen hemma, helt gratis. Har de tänkt att jag ska köpa en ny flaska med norskt vatten istället tjuugo meter fram? Det går jag inte med på. Jag tänker inte utföra några kroppsliga behov här. Jag tänker inte leva under den här stunden, bara överleva. Väskan kom ut igen från maskinen, lite tyngre än innan. Hon tittade frågandes mot killen bakom skärmen och han nickade mot henne. Sedan log hon mot mig och sa, "Var så god." *Det här är bara rutin. Jag måste ta vattnet. Det finns ingenting att titta efter. Ingen verklighet. Vi tittar med tomma blickar efter föremål. Har du en dator i väskan? Kan du öppna väskan? Var så god. Max 100 ml tandkräm. Mer kan man inte behöva.*

Som liten pojke var jag med om någonting, som, det är inte viktigt vad

det var exakt, du skulle ändå inte tro på det. Det fanns andra, men inte många som lever nu. De som lever har dragit sig undan, nya identiteter, nya liv. Splittrats upp för att skapa en egen version av livet. Jag har berättat så många versioner av min bakgrund att jag inte ens försöker bestämma vilken som är sann.

Min bakgrund är som jag upplever den, i stunden. Texas är en stor delstat, man kan flytta omkring i den ganska länge innan man måste ta sig därifrån. I början flyttade hela familjen omkring tillsammans. Jag och mina syskon och våra föräldrar flyttade tillsammans till nya städer. Vi fick välja namn själva. Det var kul i början, som en lek. Vi höll till i baksätet i bilen och växte in i våra namn, våra föräldrar turades om att köra omkring i tystnad. De hade svårare att komma ihåg sina namn. För oss var de bara mamma och pappa. Mom and dad. Alla småstäder såg likadana ut. Det fanns en Main Street och en town hall och en kyrka och småbutiker.

Vi åt oftast i bilen, de kom med maten och ställde den på en bricka på fönsterrutan. Cheeseburgare, pommestater, läsk. Vanilla-lime Cola. De blandade smaker i läskerna efter beställning, som i barerna. På en diner kunde man beställa en *suicide*, häxblandning. Det var kul att se deras reaktion när man beställde det.

Jag flyger ekonomi. Om jag fick välja skulle jag bara flyga. På en bänk. Ingen klass alls. Det går bra på golvet också. Det funkade på färjorna, varför inte på flygplanen? På en färja köper man bara en biljett och säger tack, och de säger tack och bon voyage. Och man får ha med sig hur mycket vatten man orkar bära om man vill. Jag behöver inget säkerhetsbälte ändå. Om planet ska ner i backen på något annat sätt än att landa snyggt på hjulen, då ska jag passa på och ta adjö ögonblickligen. Jag vill inte flyga ekonomi, känner mig out of place i ekonomiavdelningen. Känner mig inte mer hemma i ECONOMY EXTRA eller BUSINESS CLASS heller. Jag skulle gärna stå en trappa ner och diska istället, ja, som på färjan.

Jag tar väskan, vänder mig om och lämnar säkerhetskontrollen.

Helt plötsligt står jag i den största spritbutiken i Sverige, och det är inget Systembolag. Inga gulliga gröna uniformer någonstans. Det står människor utplacerade i gångarna i varandraliknande kläder, men jag lyckas parera dem och hamnar vid bourbonavdelningen. 69:– för en sjuttis. Var är jag någonstans? Jag söker efter en utgång. Måste man köpa sig ut härifrån? Jag ser inga kassor ens. Jag frågar en kvinna som verkar ha fastnat här inne om hon vet hur man kommer ut. Där borta pekar hon. Framåt och sen vänster från där jag kom in. PLEASE PAY HERE, står det. Jag går ditåt och ser att folk lämnar in sina boardingkort till människor bakom kassorna. Drar sina bankkort. Kollar de om man har råd att fortsätta? Jag förstår verkligen ingenting men ser en öppning och går mot den. Lugnt och sansat. Inte springa. Inte bli ett byte för rovdjuren. Jag klarar mig.

A: Och man kan ju se dödsstraff som, egentligen likadant. Alltså om man ser det, man kan se att det är, okej, man kan säga att några är skyldiga och några är oskyldiga.

G: Mm.

A: Och de som inte är skyldiga till nånting, de är offer. Och de andra är, men det är svårt att inte tänka sig att man, alltså, att se dödsdömda som offer, tycker jag.

G: Mm.

A: Alltså, de har ju skördat offer och de är offer själva.

G: Ja.

A: Och innan man liksom, innan man tar tag i en sån grej, eller som dödsstraffet känns ju så extremt liksom, som ett, predikat eller nånting sånt där. För vad som ska ske för en som har gjort det och det och det.

G: Mm.

A: Det är som en fundamental liksom, eller syn på mänskligheten som jag inte förstår att det fortfarande finns kvar.

G: Mm.

A: Och det finns så många, det finns väldigt många länder. Det är egentligen bara USA och Kina, som kanske blir uppmärksammade för att de har det. Eller alltså, speciellt USA eftersom, vi är ju, vi jämför oss med de vi ser jämlikheter, ojämlikheter hela tiden med dem.

G: Mm.

A: Och de flesta ju här i Sverige tycker att det är helt sjukt, samtidigt som vi delar mycket utav, resten utav, de värderingarna.

G: Ja.

A: Och att den största, hos många säkert, den största demokratin fortfarande i världen.

G: Mm.

A: Medan Kina är ju helt annorlunda, det ser man inte som en demokrati överhuvudtaget.

G: Nej, men de har ju nån typ av dödsstraff också tror jag.

A: Jo, det har de ju.

G: Jag tror det går till på ett annat sätt.

A: Det går ju till på ett helt annat, alltså, det går ju till på ett, ganska okontrollerbart, eller.

G: Utan rättgång, kanske.

A: Ja.

G: Från vad jag har förstått.

Själv mordet sker inom kollektivet, men kan inte omfattas av det. När man bestämmer sig för att ta sitt eget liv fylls man av en känsla av frihet. Man har tagit kontroll över sitt liv. Att ingå i kollektivet blir plötsligt ett aktivt val. Varje fraktion av tid ses från ett nytt perspektiv. Att bestämma sig för att ta sitt liv är att börja leva. Människan har gåvan att kunna göra det ultimata valet, men kollektivet står ovanför människan. Människan ska känna en skuld till kollektivet för att vara mänsklig. Man har ett ansvar mot sina anhöriga, men är det inte deras ansvar att försöka förstå den som tar det ultimata beslutet istället för att lägga skuld på den?

Ibland bodde vi på motell, det var ett bra tecken. Bodde vi på motell så fanns det en chans att vi skulle vara kvar ett tag. Annars brukade vi tälta eller sova i bilen, beroende på landskapet. Jag tror inte vi hade några kartor, de bara körde omkring tills det kändes rätt.

Butikerna står uppradade på bägge sidor, men jag tittar snett neråt. Tittar bara upp hastigt för att hålla koll på GATE-skytlarna. Jag är snart framme.

Väntsalen har förvandlats till ett café, vilket vid första anblick gläder mig. Men sen förstår jag att de också vill dra mitt kort, kanske kolla på boardingkortet. Jag vågar knappt sätta mig. Står långt ut i hörnet av GATE-caféet och låter min väska vila sig på en stol. Har ingenting att fästa blicken på. Två tjejer som sitter och betalsurfar i gaten. En affärsgubbe med sin minilaptop med normalstor nätadapter inkopplad i väggen. En blondin med lugg och röd mockajacka. Sen är det massa folk som står i två oformliga köer. De väntar på att äntligen få visa passet och ledas ner i tunneln till den stora aluminiumtuben som väntar.

G: Men det är ju, jag menar alltså dödsstraff är ju egentligen ingenting som, ja, det är ju egentligen ingenting som intresserar mig sådär, men. Men just det där, men den företeelsen och den egenskapen hos oss, samhälle och människor, liksom, tycker jag är rätt intressant. Jag menar, platser också, jag menar varför kan inte jag, det går igen i ens personliga liv hela tiden liksom.

A: Mm.

G: De här begränsningarna som ställs, på ens, hur man lever sitt liv.

A: Mm.

G: Utifrån. Medan, ja, men bara en sån sak som, när jag cyklade mot enkelriktad, och så, ett kvarter eller två.

A: Mm.

G: Och det får man inte göra, men.

A: Nej.

G: Men då åker en polisbil efter mig.

A: Mm.

G: Och jagar ikapp mig. Ja, men det är en sån där...

A: Mm.

G: När man inte får ihop det liksom.

A: Mm.

G: Jag menar, en liten cykel, okej, man får inte göra så, men var överväger man vad som är rätt och fel och...

A: Ja, och var?

G: Jag bedömer situationen som *safe* liksom, men.

A: Mm.

G: Men de bara blåser ner med en stor bil mot enkelriktat, för att jaga ikapp mig, liksom där får de ju bestämma.

A: Mm.

G: Vad som görs eller hur man gör.

A: Mm.

G: Sådär. De skulle jaga upp mig på trottoaren om de behövde.

A: Men tog de dig där alltså, eller?

G: Ja.

A: Vart då nånstans?

G: Ja, men det var för längesen.

A: Ja.

G: Men det var på Upplandsgatan.

A: Mm.

G: Och numera är det inte enkelriktat just där, så nu är det andra...

A: Mm. Jag blev ju tillsagd utanför skolan när man cyklar förbi bageriet där.

G: Jaha.

A: Utav nån jävla pensionärspar som skrek efter mig.

G: Ja, ja men, det är väl, det är en annan grej, det är folk.

A: Jo, jo, men alltså jag tänkte...

G: Såna där anpassnings...

A: Jo, men jag tänkte att hur kan man, jag tänkte bara att, hur kan man bry sig om såna saker?

G: Nej, precis.

A: Alltså, det är inte att jämföra med en polis liksom, men alltså det är såhär, men hur kan folk lägga ner så mycket energi på sånt?

G: Nej, men det är för att folk, alltså det är, människor har lärt sig, uppehåller rätten själv. Ja men, som den där gubben som du pratade om.

A: Ja, utanför Konsum där, ja. "Du kan inte cykla på den där", liksom.

G: Det är ett sånt samhälle man har byggt upp.

A: Ja.

G: Man har människor som lyder regler utan att tänka på nånting annat.

A: Mm.

G: De kanske tyckte att du inte märkte att det var enkelriktat.

Att de ville göra dig en tjänst och berätta för dig för din egen, att du kanske misstagit dig.

A: Mm. Jo.

G: Där är det bara ett kvarter också, sen blir det ju...

A: Ja, jo precis.

G: Det finns bilar som åker ner.

A: Mm.

Nu har jag tagit ut alla mina pengar från banken. Jag har gått runt i flera dagar med pengarna som jag växlade i Sverige. Sen har jag inte velat ta ut sedlar från någon automat med tanken på bankens avgifter för uttag av kontanter utomlands. Och det går inte att handla med kortet här som hemma. Även om det gick känner jag inte för att lämna elektroniska spår överallt. Jag upptäckte att min bank finns här också, gick in och tog ut alla pengar helt enkelt. Och har nu en bunt med sedlar att ta hand om. Eller en bunt sedlar som ska ta hand om mig ett tag. Det blir ett annat sätt att mäta tiden. Med dessa sedlar. Hur länge kan man överleva på att byta dessa sedlar mot livets nödvändigheter? Jag borde kanske hitta en bostad av något slag. Byta en del av bunten mot ett ställe där jag får vara ostörd. Ett halvt år borde jag kunna få. Och ändå kunna leva. Det skålar vi för.

*Vrider och vänder,
tar fram en inbyggd logik,
uttrycker sig själv.*

FÖRUTOM ATT JAG ÄR I STAN... Och behöver kissa... Vilket är... Ett stort besvär... Så märker jag att jag har... Fastnat i estetik... Ett estetiskt dilemma... Man fastnar i hur det ska se ut... Det kan vara en tillgång ibland... Det leder en in i vissa spår... Som man inte... Skulle komma in på annars... Det här estetiska tänkandet... Genomsyrar alla val... Och att det... Tar mig till olika platser... Som jag annars inte skulle ta mig till... Som nu... Jag är kissnödig... Måste jag ta mig till... Ett område där jag tycker... Att det är okej att kissa... Helt öppet... Det finns inte nån tanke på sånt i stan... Det har de inte gjort så enkelt... Man är inte beredd att... Lägga ut pengar för att kissa... Hur ska man göra då?... Det kostar ju... Att gå in på ett café... Konsumera nånting... Eller betala fem spänn... För att spola toa...

Staden är vår... Konstruktion... Vi som medborgare... Det vi har tillsammans... Det som vi betalar för... Så tycker de att... *Det finns ju offentliga toaletter överallt...* Och då menar de caféerna och barer... Och restauranger... Inga toaletter till bara... En kissnödig person... Inte många... Det är långt däremellan...

Försöker hitta ett nytt namn i mitt eget. Det måste finnas ett bra namn därinne någonstans. Vrida och vända och hitta en ny identitet. Ingenting känns värt att göra förutom att få ner dessa ord. Och ibland är inte ens det tillräckligt intressant för att orka med. Det är som att man ska öppna en kran, och så ska alla ord rinna ut längs sidorna, blöta ner hela ark. Men det funkar inte så. Man måste, eller jag måste gå till källan och dra upp orden ur mörkret, hinkvis. Tar man upp för mycket åt gången torkar källan ut och

man blir frustrerad. Men tar man en hink i taget blir det aldrig tomt. Jag kan inte säga att jag lyder mina egna råd, men det kanske man inte ska göra egentligen. Man har nästan alltid fel. Ni känner torkan. Jag vet.

G: Nej, men det är såna här saker som sker, på det personliga planet, som är tecken på det här, undantaget. Liksom, hela tiden, och, i mitt eget liv så märker jag att jag överlever på att jag hittar liksom, alterativa sätt att klara mig. Jag kan leva nästan normalt genom att leva på det där viset, att jag accepterar den, att det finns också ett undantag i konstnären.

A: Mm.

G: Att man, ja, normalt så ska du inte tjäna pengar.

A: Mm.

G: Men det finns ju ändå sätt att komma förbi det, för det finns liksom ett litet spår längs med samhället.

A: Mm.

G: Som är öppet, där ingen riktigt orkar eller vågar, eller tror på.

A: Mm.

G: Men det, det finns liksom.

A: Mm.

G: Där man kan klara sig, på ett helt annat sätt kanske.

A: Mm.

G: Och så länge man bara litar på det så, så funkar det. Men om man försöker liksom, om jag försöker anpassa mig till alla andra så är jag helt *lost*.

A: Mm.

G: Men så länge jag håller mig på min egen kant så funkar det.

A: Mm.

G: Eller som en sån, det finns ju, det finns ett jobb till en prickskytt.

A: Mm.

G: Nånstans.

A: Mm.

G: Fast det, det finns inte på papper, liksom.

A: Nej.

G: Alla vet om det, men det är, ingenting man kan bekräfta.

A: Nej. Nej.

Nu har jag tagit mig till... Ett lite grönnare... Område... Precis på Söder... Träd... Olika växter... Och berg... Utsikt över vattnet... Den ständiga... Hållplatsen... Utsiktsplatsen... Nu ska jag kissa... Titta ut över vattnet...

Det är en hel procedur att ta sig ut ur boet. Påklädningsritualen. Stäng av alla lampor. Låsa dörren, två varv med nyckeln. Det finns en grind vid utgången som måste öppnas med två varv av en annan nyckel. Den är tung som satan, men har ett litet osynligt hjul som hjälper gångjärnen när man väl sätter den i rullning. Den är tung att stänga sista biten och smärtan sticker genom handleden upp i nacken. Låsa den med två varv.

Allting är en rutin. Jag tror inte på ritualen, men det är så man ska göra. Jag skulle lika gärna kunna lämna allting öppet men jag går igenom denna performance för de andras skull. Det är ingen som ser på, men mina spår avslöjar mig.

Jag går över gatan till bensinmacken. Tar ett sexpack öl från kylan och går fram till disken. Jag vill ha rulltobak, papper och filter. Jag har inte helt bestämt vilket språk jag ska tala när jag börjar be om ett paket DRUM. Jag blir tvungen att peka och han tar rätt paket. Jag talar engelska. Jag ber om filter med flera uttalanden efter varandra. Sedan är det pappret. Jag tror att jag uttalar det på franska. Problemet är att den här bensinmacken är hur sunkig som helst men mer välsorterad än en välsorterad tobaksaffär i Stockholm. Kanske inte lika många cigarrer. Men det ligger säkert fyrtio olika rullpapper på bänken som jag ska välja mellan och hur ska jag kunna ta ett beslut? Jag försöker få biträdet att välja men han ser lika frågande ut som jag. Jag vänder upp handflatorna, jag ger upp. Han tar fram ett paket och jag frågar om den är bra, men han bara slår in allting. Jag lämnar över en sedel till honom.

Mitt första inköp i Kassel. Känner mig helt ur gängorna, vinglar tillbaka över gatan utan att bli påkörd, utan att möta någon annans blick. Går igenom hela upplåsnings- och låsningsproceduren med grinden, låser upp dörren till boet och känner mig ganska nöjd.

A: Men, det är ju samma sak med att hur man, när man får barn och sådär, hur man ska leva sitt liv eller. Att, ja men då ska allting vara ordnat och att man ska, flytta ut till, ja men, villa i Täby eller nånting sånt där.

G: Mm.

A: För det är så man ska ha det, det blir alltid ojande varenda gång man säger såhär om nån frågar, ”Ja men, var bor ni då?”

”Vi bor där,” liksom.

”Ja, vad har ni..? Hur fick..? Ja men, när köpte ni den lägenheten?”

”Nej, men vi har inte köpt lägenheten.” Eller, ”Vi hyr av min mormor.”

Om man säger såhär, ”Nej men det är tjugonio kvadrat.”

Och då bara, ”Ja, men det går ju inte.”

G: Nej.

A: Eller går inte, nej men, ”Det måste vara jättejobbigt.” Och det är ingen utav oss har ju, men det är ingenting som, som är ett stort problem.

Det är ingenting man ligger sömnlös över.

G: Nej.

A: Och det funkar ju liksom, om man tänker på vad som är bra, hur man ska funka som förälder så är det hur bra barnet har det. Och hon bryr sig ingenting om det. Och sen så kan man ju förstå, sen så kan det bli det här också att man måste ha det bra som, med varandra också.

G: Mm.

A: Och då kanske man behöver lite mer *space*. Men alltså, än så länge går det ju jättebra, och vi har inga problem att vara i, i samma rum.

G: Mm.

A: Men för många är det ju bara att, eller mer eller mindre att man har fått för sig att, nej man ska ha en större lägenhet. Och man ska ha en liksom ordnad ekonomi. Man ska lägga undan tusen spänn till sitt barn varenda månad på ett sparkonto. Jag menar, följer man den modellen så är det ingen student eller ingen som man mer eller mindre umgås dagligen med som skulle ha ett barn.

G: Nej, men det är för att man är inte, de som man umgås med är ju...

A: Undantag.

G: Inte normen liksom.

A: Mm. Nej, det är de inte.

Jag är precis vid en gångstig... Vad ska man göra?... Man ska försöka gömma sig för andras skull... Det är så mycket sociala normer... De har ju inte gjort det lätt... Man ska inte ha pengar på sig... Man ska betala med kort... Så slipper de bli rånade... Andra ställen... Vill ha kontanter... Tar inte kort... Och inte kan man... Gå på toan... Och betala med kort... Då ska man ha mynt...

Jag hade rustat mig för värsta äventyret. Kanske skulle smygfota några horor. Kanske vandra omkring i staden och prata högt för mig själv. Men äventyret bestod av att köpa öl och tobak. Jag kunde bara ha bestämt mig för det, men som vanligt lämnar jag ödet helt öppet, låser dörrar efter mig för andras skull. Öppnar en öl och ställer de resterande i kylan. Äntligen någonting i den. Den påminner mig med jämna mellanrum om sin existens, sitt missnöje, mumlar för sig själv. Nu får den något att göra. Öppnar det nya paketet tobak, aromatiskt. Konsistensen är konsekvent med hur jag minns den. Lyckas rulla ett fint exemplar. Klappar på alla fickor. Gräver i den ena, sedan den andra. Den ena efter den andra. Ingen tändare.

Alltså, jag blir ju trött. Det går inte att gå tillbaka till macken. Orkar inte låsa upp grinden igen eller låsa dörren, så jag sätter mig och dricker upp min öl. Finns det ingenting i rummet som man kan få eld på? Elspisen. Det går ju. Det finns lite kaffe här också och en mockakanna. Det får vara. Utan kaffet känns det som ett slöseri med el. Jag tänker inte gå in på alla variabler nu. Vart kaffet kommer ifrån och om det verkligen behövs överhuvudtaget. Öl och cigaretter är ju sådant man verkligen kan ifrågasätta i oändlighet. Att handla sådant på en bensinmack kan man hänga upp sig på. Jag tar det som personliga framsteg att inte hänga upp mig på allt sånt. Att lyckas gå dit bara och köpa det jag vill ha utan några större grubblerier är ett tecken på något. Jag borde ha kommit ihåg elden bara.

Jag försöker inte påstå att den här livsberättelsen är särskilt intressant. Men jag försöker förstå varför jag är här. Försöker gå tillbaka genom åren och hitta scenerna, minnena som påverkar nuet. För att jag själv ska förstå. Jag skriver ner det jag minns, får en överblick, en tidshorisont som föreställer mitt liv. Det blir bara lösa fragment, osammanhängande minnen. Alla ting, alla platser, alla människor där minnen har varit samlade finns inte längre. Jag har ingen kontakt med dem. Det finns ingenting i min omgivning som hjälper mig att förstå varför jag är här. Inga ledtrådar, bara jag.

G: Nej, men jag tycker det ingår i det här, om du jobbar på ett ställe, om du liksom accepterar arbetsmoralen och hela den samhällsbilden. Man ska jobba, man ska gå till sitt jobb, man ska göra rätt för sig, sen ska man gå hem, så ska man få sin lön vid slutet av månaden. Då ingår det liksom i det, ”Ja, men nu har jag jobbat här, jag är ju lojal mot mitt arbete, mot samhälle.”

A: Mm.

G: Ja men, då ingår det att ha rätt till en trygghet, om det där arbetsstället skulle, skulle behöva, sparka ett gäng eller om man går i konkurs liksom.

A: Ja.

G: Man blir arbetslös.

A: Ja.

G: Man har liksom, man har gått med på samhällets trista villkor.

A: Ja.

G: Som uppbyggs på arbetarmoralen.

A: Mm.

G: Och då säger jag, ”Ja men jag ställer mig i linje med alla andra och gör som ni säger.”

A: Mm.

G: Då funkar A-kassa liksom.

A: Mm.

G: När det, när fabriken stänger eller nånting händer eller, då kan du fortsätta det livet som är lovat dig eftersom du gick med på, ja men dessa villkor.

A: Ja.

G: Men säg såhär, ”Ja, men du jobbar här då får du så här.”

A: Mm.

G: ”Då får du leva ett sånt här liv.” Ja, och då får man fortsätta leva det livet, ett tag till.

A: Mm.

G: Om man inte skulle ha jobb sen.

A: Mm.

G: Och sen ska man hitta ett annat sånt där jobb, och så ska man...

A: Ja, men det är det som är...

G: Fortsätta på samma spår.

A: Det är just det som är problemet med, det här med, synen på arbete också att, att man ska ha ett fast och stadigt jobb.

G: Mm. Men jag menar, folk, men det är ändå stor skillnad, hur folk lägger upp sina liv. Jag menar, om man har ett jobb och sen, man skaffar lån och man skaffar vanor som utgår ifrån en viss mängd pengar liksom. Att allting är uppbyggt på pengar.

A: Jo. Jo, det är det ju.

G: Och det är väl det. Alltså, folk sådär, ”Ja men jag är trött på... Jag jobbar vikarie.” ”Ja, det är jobbigt, ja. Ja, usch.”

A: Ja.

G: Men det är för att man vill ju ha på ett visst sätt så att man vet hur det ska vara.

A: Mm.

G: Under flera år, man vill ha ett visst liv, en viss livsstil, under lång tid. Man vill vara på ett spår bara, tror jag.

A: Ja.

G: För att de är, de, livet har målats upp på ett sätt så att allting går att räkna ut. Även om det inte blir så.

A: Mm.

G: Oftast. För en del, så har det blivit så, för vissa av ens föräldrar och morföräldrar som på fyrtioalet, som hittade ett yrke.

A: Mm.

G: Och så gick det bra, och de var det hela livet, och sen pensionerar de sig liksom. Sen dör de.

A: Mm.

Vinterhororna har täckbyxor. Det regnar nu så de har paraplyer också. Charmigt. Jag antar att de tar bra betalt för sina tjänster. Jag är inte alltid så bra på det. Det är så otydligt vad jag gör egentligen. Jag antar att de förhandlar innan de börjar göra det de gör. Det gör ju inte jag. Jag gör ju det jag gör när jag gör det jag gör. Det är inte ofta någon erbjuder mig pengar för att göra det jag gör. Pengarna kommer på annat sätt, på något oförklarligt sätt.

*Hela människans
inre får plats i detta
vakuum, nollpunkten.*

NÄR JAG BLUNDAR KÄNNER JAG IGEN MIG. Men bara då. Om jag blundar tillräckligt länge börjar jag få tydliga bilder, sammanhang. Det sprider sig inåt, utåt, i kroppen, ett flöde av bilder och minnen. Det är som om jag hittar en portal av energi där minnena far omkring. Så länge jag har kontakt med portalen så minns jag, allting är klart, jag har ett liv, ett förflutet. När jag förlorar kontakten med mina minnen försvinner de, de är kvar i tunneln av mörker och jag åker vidare i nuets ändlösa spår.

Jag har lyckats ibland på sistone att hålla mig kvar vid mynningen och ändå vara tillräckligt medveten för att kunna skriva ner det som kommer till mig, mina minnesbilder. Det verkar som att det går bättre och bättre eftersom det finns mer antecknat. Som om jag tränar mitt huvud att hitta minnen och översätta dem till ord. Att jag kan vara tillräckligt närvarande för att kunna ha tillgång till de minnen som numera finns antecknade och samtidigt hitta flödet av minnen som svävar fritt. Det får mig att kunna navigera bland alla fragment lite bättre och gör så att jag kan vara öppen för minnena i längre stunder åt gången.

Inköpslista:

*tändare
penna Pilot V-pen M
kamouflagemunkjacka
bred spritpenna
svart sprayfärg
rånarluva
tyg hudfärgat
nål och tråd
anteckningsblock
kamo T-shirt
handledsstöd*

Det här estetiska dilemmat... Att leta, leta, leta... Efter... Just det man har tänkt på... Man kommer till det här med koncept... Vad koncept orsakar... Att man kan gå över lik... För att få igenom sin idé... Man kan försaka en hel del... Spendera en hel arbetsdag på det här... Bara gå och gå och gå...

Det var hård stämning i kamobutiken. De verkar inte begränsa sitt utbud enligt moraliska principer. De säljer det som folk vill ha helt enkelt. Skinheadmodet verkar leva vidare, blandat med diverse nationalistiska tröjor, militärkläder, handvapen som teleskopbattonger och knivar. Jag hittade två kamouflage T-shirts i svartgråa nyanser och gick fram till disken. Det blonda, piercade biträdet talade febrilt i telefonen. Ett välgött före detta mobbningsoffer stod snett till höger bakom disken. Svarta jeans, T-shirt, luvtröja, svart bombarjacka på slappvakt. Till höger framför disken satt en hang-around avslappnat. Såg nästan välkomnande ut. En bulldog satt i en dörröppning till vänster om tjejen, biträdet.

Jag la ner mina två T-shirts på glasdysken, skannade efter rånarluvorna men såg inga. Tjejen drog fram en svart plastpåse och fick in både

T-shirts utan att varken titta på mig eller sluta prata i telefonen. Hon slog in priset i kassan och sa summan. När hon äntligen tittade på mig sa jag, "En mask." Hon vred sig bakåt och en sekund senare låg luvan framför mig. Precis den jag ville ha. Jag väntade på att få betala. Jag tror att hon frågade om jag ville ha den och jag nickade, höjde ögonbrynen. Hon sa en ny summa utan att slå in den. Jag räckte fram två sedlar men det räckte inte. En sedel till med mindre valör och hon såg nöjd ut i en kvartsssekund. Hon tog emot den, och en sekund senare hade jag mynt i handen. Jag stoppade mynten i fickan, luvan i påsen och tog mig därifrån.

Språkproblem får mig ur balans, men det kanske inte märks. Försöker behålla ödmjukhet för att hålla dem lugna. De verkar ha kort tålamod när det gäller folk som inte kan deras språk.

Igår under hela min vakna tid försökte jag komma på vart jag är. Jag blev så utmattad av mina försök att jag somnade om efter en stund och varje gång jag vaknade försökte jag minnas. Jag tänkte att det måste finnas här någonstans någon ledtråd något minne. Försökte gå bakåt i tiden försökte börja från början börja från när jag var liten, försökte associera brainstorma men helt utan resultat.

Jag är på tåget igen. Ett annat tåg. På väg någon annanstans. Jag har en flygbiljett hem, men jag kommer inte hinna med planet. Vill inte. Jag kan checka in och skriva ut ett boardingkort, men jag har inte bestämt vad som händer sen. Det finns flera tåg. Trivs bättre med tåg. Tänk alla som inte hann med alla flyg som sen har störtat. Lycka blandad med skuld. Vad har skuld för syfte i utvecklingen av det mänskliga släktet? Att man ska undvika att döda varandra, kanske. Men skulden går att komma runt. Med kategorisering. Långsökt? Nej. Långa sökningar är nyttiga. Man kan tugga på dem, som tuggummi som är bra för tänderna. Tugga utan att svälja.

Tåget gungar i tvåhundrafyrtio kilometer i timmen. Vaggar. Jag körde i hundrafemtio med feministen i bakluckan. Hon trivdes bra där, ville ändå bara sova. Släppte ut henne när vi skulle dricka lite kaffe på rastplatsen.

Vet inte vad jag ska göra i stan. Jag får ingenting gjort. Jag kommer inte riktigt in, i vad jag håller på med. Jag skulle strunta i dem, gör min grej ändå. Man måste lura dem hela tiden, hitta på. Dra ut i skogen och leta svamp. Det är klart att det inte finns svamp. Men, jag gör min grej. Så får de tro att man, gör någonting kul. Kan lika gärna vara ensam. Alla har sin egen vision, om vad naturen är.

A: Man kan ju underhålla sitt eget hushåll mycket. Egentligen så skulle man kunna, mer eller mindre. Om man inte rättar sig efter samhällsnormer, så skulle man kunna sitta ute i ett hus och liksom. Om man jagade och fiskade och odlade, så skulle man kunna klara sig väldigt gott på det.

G: Ja, och då finns det utrymme till att byta till sig lite grejer liksom.

A: Absolut.

G: Ja men, ”Jag fick, vi delade på den där älgen och då fick han det här.”

A: Ja.

G: ”Och jag kan, jag kan hjälpa honom med det här.”

A: Men det är som han uppe i Ekodalen som brukar, han är så jävla less på älgkött. Han äter det hela året. Han bytte till sig en älg mot fem dunkar saltad fisk från en lapp liksom.

G: Mm.

A: Så har han, då har han fisk och kött.

G: Ja.

A: Och så köper han kanske. Han köper säkert en jävla massa andra grejer. Men han köper, egentligen skulle han kunna odla sina grönsaker och sen, kanske köpa mjölk, eller byta mjölk med bonden i andra byn liksom.

G: Mm.

A: Så, det är ju, egentligen är det ju inte så himla svårt.

G: Nej.

A: Om man bara är, om man är beredd att liksom, jobba för det.

G: Ja, eller man, jag menar, man kommer aldrig undan jobb, men man väljer, framförallt om man vill, om man höjer upp pengar, på nåt sätt.

A: Mm.

G: Alltså, jag menar att, sätta värde på pengar.

A: Ja.

G: I stället för att sätta sitt eget värde på det man gör, och det andra gör.
Men nånstans så finns det ju...

A: Jo.

G: Om man tycker att, tre tunnor sill är värt, en halv älg liksom.

A: Mm.

G: Så är det det.

A: Ja.

G: Oavsett vad du kan få för sillen nån annanstans, och vad han kan
få för älgen.

A: Mm.

G: Alltså, nånstans så bestämmer man att, att det är okej att nån annan
reglerar värdet...

A: Ja.

G: På allt jag äger, allt jag har, allt jag är på nåt sätt.

Vet inte vad jag ska tycka om hororna som går på gatorna här utanför.
Man kan i alla fall köpa öl och tobak på macken på hörnet. Äta pommes
frites på grillen mittemot. Jag förstår inte vad någon säger och orkar inte
engagera mig i deras språk vilket gör att jag betar mig på ett sätt som
skulle kunna uppfattas som dryg. Men det orkar jag inte bry mig om. Jag
går omkring i min egen värld och det räcker.

Kanske ska åka ut till skogen imorgon och elda lite. Gräva en grop och
lägga mig i den. Det finns ju inget hav i närheten. Inget vatten alls vad jag
känner till. En kanal kanske. Jag tänkte inte ens på att jag skulle sakna
havet. Men jag gick och trodde att jag var på väg mot vattnet och kom på
att det inte fanns, och då kände jag en saknad.

Jag stannade vid en utebar som hade en eldstad, en brasa. Drack en öl
och saknaden försvann. Vem behöver vatten när det finns eld. Det finns
inget mer fascinerande än att se saker försvinna, gå upp i rök, raderas.

*Jag tror kanske att
jag gick ut igår, eller,
nej, jag vet inte.*

JAG VET INTE OM DET SKULLE HJÄLPA OM JAG KUNDE SE UT. *Jag tror inte det. Jag vet att jag har varit ute någon gång sen jag varit här det måste jag ju ha varit. Men det verkar inte ha gjort nåt större intryck på mig. Idag ska jag inte hålla på med det i alla fall. Idag ska jag bara vara. Vara ledig ha semester. Inte bry mig om nåt. Att gå ut är helt uteslutet. Det blir det inte tal om. Nej idag ska jag vila upp mig. Jag ska inte göra ett skit idag.*

Jag är helt slut av alla intryck, alla tankar om vad jag ska göra. Jag har knappt druckit, men jag ger upp för idag. Och medan jag sover går tjejerna därute. Drar in sina kunder i huset bredvid, gör sina sexaffärer, och sen ut på gatan igen. Fram och tillbaka. Jag bryr mig inte så mycket, men jag börjar tycka att de är lite äckliga. Och jag får en känsla av sympati för killarna som går därifrån med händerna i jackfickorna. Synd att de ska behöva känna denna skam. Men det är bara för att det är så offentligt. Staden har sina regler. Sina koder. Sina egna moral, bortom de mänskliga behoven. Staden är ett svin.

Hur kommer man fram till nuet, därifrån? Hur kommer man, därifrån till nuet? Vad finns det för relevans? Det är väl ingen som tror på den filmen egentligen.

När jag låg där, med handen under svansen, tänkte jag på hur de, blev påverkade av *E.T.* Det var en av deras kompisar, vars farsa hade varit i USA, och hade tagit med sig en film därifrån. En VHS-film med *E.T.*

De var hemma hos dem och kollade, hela gänget. De försökte bygga om sina cyklar, så att de skulle se ut på samma sätt, som cyklarna i filmen. Och hur stort inflytande den hade, på deras vardag. Eller hur de tänkte och hur de gjorde, efter det där. Att de hade gråtit till filmen. Men det har väl alla gjort. Och jag har ju hört sånt hela livet förstås. Men jag visste inte vad jag skulle säga.

Nu går jag omkring i Rågsved, i de skogarna som de cyklade i. Jag går där och känner, att det är någonting där, att det finns någonting att berätta om. Men, det kan väl inte vara det, men, det finns någon koppling där. Det måste finnas en länk där någonstans. Min berättelse och *den* berättelsen. Det måste finnas någonting mellan, det livet och *filmen*?

G: Det är som han, en av vaktmästarna, han, den där vithåriga, med glasögon.

A: På gamla skolan?

G: På Gotland.

A: Ja, han.

G: Han, Anders.

A: Anders. Ja. Nej. Anders, nej vad heter han? Den där sura?

G: Inte Lasse.

A: Nej, det var Lasse. Ja, Anders var det, då. Mm.

G: Nej, man han brukade prata om, "Nej men man kan ju, man kan gå ut på åkern efter de har åkt med traktorn och plocka upp potatis."

A: Mm. Ja, för att de, de lämnar ju typ, en tjugondel eller nånting sånt där. Och det är ju, groteska mängder.

G: Ja.

A: Mm.

G: De kan, nej men det klart att de inte får varenda potatis.

A: Ja. Ja, så är det ju.

G: Och sen går, jag menar, det ser man här. Det är bara att gå och plocka, ved.

A: Ja.

G: Det kan man göra hur mycket som helst.

A: Mm.

G: Antingen plocka det som ligger, eller så kan man, gå i nåns skog, med tillåtelse.

Vi kom inte så långt. Jag låg och tänkte, där på bänken, i kalsongerna, att jag skulle, träffa honom, intervjua honom. Det kan bli för, uppenbart på nåt sätt. Det kanske inte funkar.

A: Alltså, det kan ju, ja.

G: De flesta tycker det är bara bra om man går in och gallrar, liksom.

A: Så skulle man kunna gå och ta, alltså allt som är röjt till exempel.

G: Mm.

A: Så, kan man kunna plocka hur mycket som helst.

G: Mm. Som där uppe, det finns ju hur mycket som helst som ligger där. Som är perfekt till, till ett vanligt hem, till en brasa, till kaminer och sånt.

A: Vaddå däruppe, vid stranden eller?

G: Ja, eller däruppe, där de har tagit alla tallar, liksom.

A: Ja, ja. Ja, där finns det ju.

G: Annars kan man ta liksom

A: Ja, de kvistar ju alltid.

G: Kvistar, då tar man alla kvistar.

A: Ja. Men det är klart.

Jag har i alla fall inte dödat någon. Även om jag skulle vilja det, för min egen skull. Jag skulle slippa tänka på, det som jag har lämnat bakom mig. Man ska inte lämna saker bakom sig som jag gjorde. Det plågar mig att de lever. Tanken att hon skulle bli, vara ihop med, vara med någon annan man. Det är för mycket. Jag kommer aldrig att vänja mig vid det, aldrig botas. Bara medicinera mig själv. Jag bryr mig inte. Det kvittar. Smärta är liv. Döden är döden. Först den ena, sen den andra. Fisken och ägget blir till en köttbit som långsamt rutttnar.

G: Så sätter man, skaffar en flispanna.

A: Ja.

G: Det är perfekt.

A: Ja, men här behöver man inte köpa nånting sånt.

G: Nej.

A: Det är, alltså, det är ju bara, ett jätteplus för dem.

G: Ja.

A: Och det är bara att köra liksom, några vänder så, och så har man.

Alltså det skulle kunna vara gratis.

G: Ja, visst. Men det är mycket sånt.

A: Ja.

G: Som liksom, man klarar sig väldigt, väldigt långt innan man behöver, köpa nånting för pengar.

A: Mm.

G: Om man har, förutom, men nu har de ju tagit bort fastighetsskatten.

A: Mm.

G: Annars var det ju det ett krus.

A: Ja.

G: Att, ja, då måste man ändå ta fram liksom, ett antal tusen per år.

A: Mm.

G: Även om nånting är ganska lite, om nånting är värderat till hundra tusen.

De var ute på sina cyklar, i skogen där i Rågsved. De såg några skator som, höll på att försöka, höll på med en ugglan, som var uppe i luften och flög. De försökte rädda den här ugglan. Cyklade med och sulade stenar uppåt, och lyckades faktiskt skrämman bort skatorna. Ugglan fick ett visst avstånd, ett försprång. Så fortsatte de cykla, följde efter. Skatorna höll på att komma ikapp, och så kom de till en gräns. Tunnelbanan. Tunnelbanespåret och staketet och allting. Och fåglarna fortsatte att flyga, utanför räckhåll. De såg när skatorna kom åt ugglan och, fick ner den på marken, för att döda den. De stod där vid staketet, maktlösa. De hade nått gränsen, i fas med en naturlig händelse. Barn som, försöker påverka ett händelseförlopp. Dras in i händelsen mellan fåglarna. Skogen har sin gräns. De möter sin gräns. Systemet representeras av staketet, som skyddar oss från tunnelbanan.

Någonting i den här händelsen, kopplingen. Det är en länk. De upptäcker sina gränser. Man följer en tråd, som klipps av. Upptäckten, av begränsningar. Att leva i den här urbana miljön. De här skogspartierna. Att gå omkring, precis vid de här gränserna. Tågen. Staketet. Infrastrukturen. Det var där.

Idag har jag försökt att hitta ett samband mellan att rökning ger impotens och eldning i skogen, men jag har inte kommit på det. Analogin lyser med sin frånvaro och kastar skuggor över mina ögonlock. Men impotensen får vänta, och skogen är fullt av löv som man kan torka sig med. Jag tar av mig barfota och gräver ner med tårna och får fäste under roten, tar spjärn. Tar av mig tröjan och känner mig sexig. Jag knäpper upp byxorna och tar fram min kuk. Den fascinerar mig. Den tillhör mig, men den är inte min. Jag tar hand om den. Jag masserar fram säden, ställer mig på knäna och ejakulerar på trädroten. Jag lämnar min gåva. Försöker att inte skämmas.

Sperman är bortom min förståelse, men jag inser min uppgift. Det är inte meningen att man ska ha den för sig själv. Man ska dela med sig. Som modern med sin mjölk. Men mjölken är tillfällig. En tidsbegränsad produktion initierad av *miraklet* som sker när spermien tar sig in i ägget. Säg vad man vill om manligt och kvinnligt, men ägget sitter där det sitter. Det är spermien som gör resan dit och tar sig genom hinderbanan, genom vallen. Offerar sig för att bli till en cell. Den jobbar mot någonting större än sig själv. Gör det som krävs för att få någonting gjort. Ägget ramlar ner, sitter och väntar bara.

A: Men det är svårt att kunna, göra aktiviteter i en stad, utan att det kostar pengar.

G: Ja, alltså, de aktiviteterna som staden erbjuder.

A: Ja, som är speciella.

G: Som man anser liksom...

A: Jo.

G: Mycket av det där är ju inte så intressant. Det är som, ja men, teater, opera, det där.

A: Mm.

G: Men liksom, om man lever livet, utan pengar...

A: Mm.

G: Så blir sånt ganska tråkigt, och bara, ett liksom, ganska dåligt, dålig kopia på livet.

A: Att gå på teater och opera?

G: Ja.

A: Ja, jag är så dålig. Jag kan inte, ja. Jag går ju aldrig på teater. Alltså, jag kan tycka att det, jag tycker det är aldrig värt pengarna.

G: Nej men, om man tänker på vad staden erbjuder, som...

A: Jo.

G: Som folk refererar till.

A: Men staden erbjuder mycket det, och framförallt också mycket det här med, att man ska äta sina, sin mat utanför hemmet.

G: Mm.

A: Och att man ska dricka den där ölen på ett uteställe istället för hemma.

G: Mm.

A: Mycket så. Främst på grund av att hela ens sociala miljö har blivit att man träffas ute, mycket.

G: Mm.

A: Att man träffas liksom, ”Ja, men vi ses på Carmen.”

G: Mm.

A: Och så blir det ens vardagsrum för den kvällen liksom. Så är det ju.

Och det är väldigt stor skillnad mot förr, när man växte upp var man aldrig liksom, hade jättemycket fester hemma. Och att man åkte hem till folk och hälsade på och sådär. Och så blir det, alltså jag vet inte.

Det där är ju nåt, det där är, det är nånting man måste ta tag i själv.

Men det blir ju, jag är ju ofta i den fällan att jag vill bestämma att jag vill träffa nån ute.

G: Mm.

Jag blir bara besviken när jag går ut. Det finns inte ett endaste träd som har någon dignitet kvar. Finns inte en enda tanke kvar som är ens egen. Det bara surrar i huvudet med alla möjliga begagnade tankar. Verkligheten är redan virtuell, skala 1:1. Den konceptuella virtuella verkligheten är i alla fall öppen för vissa moraliska skillnader, avvikelser, men den virtuella världen därute är åtstramad. Skillnaden mellan verkligheten och den animerade verkligheten är arbetet. Alla arbetar åt systemet i verkligheten. Det finns inget Världens Största Koncentrationsläger när världen är ett enda koncentrationsläger. Det behövs inga staket längre, ekonomin finns. Så fort jag går utanför dörren är jag en fånge. Det är bara när jag håller mig inomhus som jag känner någon frihet. Men även den är begränsad

tillfällig. Hela den naturliga världen har tuktats åt ordningen. Finns det nåt som är orört så är det just orört. Lämnat ifred för att betraktas beskådas för att kunna vara ett undantag. Men det är lätt att luras av orördhet. Man kan tro att det finns, men om man känner till en plats så är den förlorad. Finns det ett undantag så finns det ett regelverk som styr. Naturskogen har ett namn. Det finns lagar som skyddar den lagar som bestämmer vad som får ske där som bestämmer vad som är naturligt för just den skogen. Man bygger ett staket sätter upp ett stängsel sätter naturen i fångenskap besöka njuta naturens våta ängar rida barbacka.

*Feministen
försökte få
ett fotografi
av fallos men
det ville sig inte.*

*Demokrati
är en ond maskin
skapad
för att få folk
att dela upp sig
vara emot
varandra
tolerera mindre.*

*Demokrati
skapar begrepp
som normalitet
genom majoritet
minoriteter
förlorar
alltid
det är det
det går ut på.*

A: Men, jag menar, hur ofta kommer jag ut till dig och hälsar på? Inte så jävla ofta. Du kommer inte till mig jätteofta heller.

G: Mm.

A: Så det blir ju liksom, man lever ju efter den normen som finns där.

G: Fast, om man, grejen är att. Om man omvärderar, och bestämmer sig att man inte vill ha, man tycker inte det är värt att tjäna så mycket pengar...

A: Nej.

G: Man vill, leva på ett annat sätt. Då hittar man alternativa sätt att umgås också. Och det är...

A: Mm.

G: Det är bra.

A: Absolut.

G: Jag menar, jag har inte pengar, men jag vill ändå ha ett socialt liv.

A: Ja.

G: Då får man träffas på andra villkor.

A: Ja.

G: Man kanske, ja, man gör inte det för att man inte gör det. Jag menar, det är bara att man gör det istället.

A: Jo. Absolut, det är det ju. Men det är väldigt djupt liksom, man lär sig väldigt snabbt, nån sorts såhär, gång hur det ska vara, eller.

G: Då kan man bara göra, alltså, man lär sig det, och man kan göra det, utifrån...

A: Ja.

G: Utifrån en ekonomi. Men om man inte har den ekonomin...

A: Mm.

G: Så går det inte att lära sig det.

A: Nej. Nej, men det är samma sak som att...

G: Du har, du har gjort det för att du har tidigare jobbat varannan helg...

A: Mm.

G: Och haft pengar till, bara sånt.

A: Ja. Jo, det är sant.

G: Plus CSN.

A: Ja.

G: Men jag menar, om inte du hade gjort det, för du har haft en vana, av

det, hela din studietid.

A: Ja, jo det är, så är det ju.

Rummet har förlorat sin betydelse. Jag har gett upp allt hopp om att ha någonting eget. Allt det som man kan uppfatta som sitt är ju ändå i relation till de andra. Hela identiteten är uppbyggd på den relation man har med andra människor och med deras relationer till tingen, begreppen. Min nuvarande situation är i relation till alla andra. Jag är i ett tillstånd av frivillig exil, avskildhet. Jag skulle aldrig kunna påstå att jag är ensam. Illusionen är trivsamt och därmed är rummet trivsamt. Rummet är utbytbar men inte jaget. Jag klarar mig i vilket rum som helst, vilket fängelse som helst. Eller, det finns inga fångelser lagar natur, ingenting. Bara olika rum att slussas igenom vistas i. Språket är det enda fångelset.

A: Men jag märker det, det är jättestor skillnad nu att, till exempel, umgänge med, ja. Eller, det finns inte utrymme för att gå ut och dricka öl. Alltså, det kanske finns en gång per månad, men då är det verkligen sådär att man avsätter, man offrar ganska mycket för det.

G: Mm.

A: Och det känns inte så avslappnat. För man, man tänker ändå såhär att, "Men nu har, jag har råd till två öl, mer än det får jag inte dricka."

G: Mm.

A: Och så är det ändå sådär att, ja men nån kan ringa och säga, "Ja men, vafan, ska du, häng med ut." Och sen, "Vi kan väl träffas och ta en öl eller nånting sånt där." Och oftast så säger man ju nej då. Och då när man säger nej så finns det, inga alternativ. Alltså det finns inte. Då träffas man inte.

G: Nej.

A: Alltså, då blir det bara att det försvinner liksom. Och sen... Eftersom, ja... Jag sa åt morfar såhär, "Du måste verkligen tvätta händerna nu, efter du har hållit i de här musfällorna."

"Jo, men jag tvättade händerna före."

G: (Skratt)

A: "Jo, men du måste göra det efter också." Han hade redan åkt på det där, sorkpest.

G: Ja.

A: Det kan vara farligt, eller farligt, när man håller på med ved och sånt där, alltså som ligger ute.

G: Mm.

A: Så är det som sporer som kommer upp liksom.

G: Mm.

A: Men det finns ju, det är bara att, man får ju medicin nu. Det kanske är svårt och, jag menar. Vet de inte, är de inte vana vid det så kanske det är svårt, att upptäcka det.

G: Mm.

A: Jag tänkte om man åkte in på Stock-, i Stockholm.

G: Ja.

A: Ja men, "Jag har fått sorkpest." Eller, det kan ta ett tag innan man får reda på att man har fått sorkpest.

G: Ja.

A: Jag ska nämna det när jag blir sjuk.

G: "Tror du att det kan vara sorkpest?"

A: Ja, precis, det ska jag fråga, det ska jag fråga varenda gång. Bara, "Fan, jag har haft feber, kan det vara sorkpest?"

Jag skulle kunna gå ut. Vet inte vad det skulle vara bra för. Allting omkring mig har blivit så fyrkantigt är fyrkantigt. Alla räta vinklar alla hörn så effektiva men ändå inte. Lätta att bygga men svåra att använda. Förutom till att byta riktning. Eller skämmas i. Hörnet är nollpunkten. Noll. Punkten. Punkten där det konceptuella uppstår. Begränsningen. Oändligheten. Det går inte att komma längst in, men den finns ju där. Onåbar. Min kropp har inga hörn. Inga raka vinklar. Men den har inte byggts i och för sig. Den har ju växt fram och anpassar sig hela tiden. Kanske om jag är kvar här tillräckligt länge anpassar den sig till rummet. Jag kanske kommer längst in i hörnet. Då kanske jag blir mer ett med rummet. Rummen. Då kanske jag känner igen mig själv i alla dessa väggar som möts. Den ena väggen efter den andra möts i dessa oändliga nollpunkter. Och jag är alltid utanför. Eller innanför. Stryker längs väggarna söker efter förståelse. Det verkar inte finnas nåt svar i väggarna, men det verkar

vara de som bestämmer. Vart man än kommer finns det en rät vinkel som sticker upp, som väntar på en.

Fönster blir större och större ju mer väggar det blir. Illusionen om naturen måste utvidgas. Det är bättre utan fönster utan illusionen. Speglingar i glashusen. Lustiga hus. Frivillig förvirring. Lösa in biljetten. Upplev rummet som större än vad det är. Man kommer ut till slut bara för att börja om. Utan fönster hade man aldrig kunnat fånga människor i städer. Man hade aldrig kunnat förvirra dem så med dessa speglingar. Där de ser sig själva i oändlighet. Genom hela historien har människor grävt sina egna gravar byggt sina egna läger koncentrationsläger. Att gräva sin egen grav hör till livet, kampen, men att bygga hör till symbolikens värld. En värld av symboler har byggts för att människor ska ha en värld att gå omkring i. Allt som byggs är kommunikation, regler. Människan är underordnad sitt mästerverk tjänar den. Bygger man inte den här väggen så får man ingen mat.

A: Nej, men det funkar ju även, det funkar så här också. Om man bara är inställd på det.

G: Mm.

A: Det är liksom bara att man, gör det.

G: Jag tror inte, det gör ingenting om man får ett sånt liv, på nåt sätt.

A: Nej.

G: Om man inte har så mycket annat att göra liksom.

A: Nej.

G: Alltså, när den stora händelsen är, att några gick på vägen.

A: Mm.

G: Det är också sådär...

A: Mm.

G: "Ja, jag ska duscha idag."

A: Ja.

G: Det blir...

A: Jo absolut.

G: Det blir mer det där att man ska tvätta kläder och sånt.

A: Mm. Det kan ju vara, det kan vara lite jobbigt.

G: Alltså lakan, och...

A: Mm. Men jag menar, ja, nej men har man tid, alltså lever man med, med det liksom.

G: Mm.

A: Då blir man ju, effektiv.

G: Mm.

När jag vaknade imorse så fick jag en stark känsla av att jag skulle gå ut. Jag minns inte varför. Vad jag skulle göra? Jag tror inte det var någonting särskilt. Bara att jag skulle komma ut. Jag tog på mig alla kläder stoppade ner några sedlar i fickan och skulle precis gå men hade inte nyckeln på mig och visste inte var det var någonstans. Den enda nyckeln går inte att skaka fram heller. Den är helt tyst. Någon borde verkligen städa upp det här stället. Det luktar illa. Man kan känna det i luften.

A: Monica lever, eller bodde ju, hon och David, bodde i nåt jävla hus, de hade inte ens el.

G: Nej.

A: De hade ju bara, du vet. Ja, det var att sätta på, vatten och vedspis, jag trodde de hade en sån där tank också. Och så sen efter ett visst, när det blev mörkt så blev det jävligt mörkt. Och då var det bara sådär, ja fotogenlampa och sånt där.

G: Mm.

A: Och sen efter ett tag hade de TV där, med bilbatteri.

G: (Skratt)

A: Men det var ju svin, det var ju kallt liksom.

G: Mm.

A: Man måste elda hela natten, och på morgonen är det svinkallt.

G: Mm.

A: Hon var, hon var rätt less på det, efter ett tag, för det var så himla, hon jobbade då också.

G: Mm.

A: Heltid, och då funkar ju inte samma, då vill man kanske komma hem och så bara ta det lugnt.

G: Mm.

A: Men då måste de börja liksom och, eller hon kände så i alla fall.

G: Ja. Men då är livet liksom, nära inpå.
A: Ja.
G: Jag känner en tjej, hon har ju, hon är chef för Botkyrka Konsthall, en gammal bekant, hon bor utanför Järna nånstans.
A: Mm.
G: Utanför, men där ute vid Mörkö, eller nåt sånt där.
A: Mm.
G: En bit ut. Och de hade inget vatten, och ingen el, ingenting.
A: Inget vatten?
G: Nej, de fick hämta, i början.
A: Ja.
G: Men, nu har de tagit in vatten tror jag, jag är inte säker, men, jag har för mig att de, ja, hon fick liksom hämta vatten...
A: Mm.
G: I dunkar, och sånt. Och så har hon bott i, i flera år, med sin, sin kille och, de har nån liten dotter som är som Lance, tror jag.
A: Mm.
G: Nu har de ju, lite modernare, men, de har ju bott så där också i flera år.
A: Ja.
G: Det är ju ganska annorlunda.
A: Mm.
G: Hon hade varit utomlands liksom, sådär. Hon var på nån annan utställning eller nånting sånt där och bara, ”Ja, men du är från Sverige. Du har ju så här och så här.”
A: Mm.
G: ”Nej, jag har ju sämre än ni har...”
A: Mm.
G: Hemma.
A: Mm.
G: ”Jag får hämta vatten.”
A: Mm.
G: Utedass. Det är ganska speciellt, det finns ju folk...
A: Det är lite...
G: Som lever så.
A: Det är lite ett eget val också.

G: Ja, ja. Självklart.

A: Mm. Men, jag tycker inte det skulle vara så, alltså. Det är klart, jag skulle nog, jag skulle nog inte söka efter det, på det viset. Alltså, skulle jag få, skulle jag bli utsatt. Eller utsatt för det, men jag menar. Skulle jag komma i den situationen så skulle jag, tror jag inte att det skulle vara nåt problem.

G: Nej.

A: Men jag skulle liksom inte, jag skulle ändå söka efter nånting som var lite mer bekvämt.

G: Jo, jo det tror jag också.

A: Ja. Jag skulle, jag tycker det är skönt det här med, jag menar att det är *el här* till exempel. Att man kan gå in och så är det varmt.

G: Ja.

A: Så man slipper jobba för det liksom.

G: Ja.

A: Jag vet att, jag kan lägga mig och se på TV.

G: (Skratt)

A: Till exempel, för här är det så himla...

G: Ja, gå runt och sätta på alla element.

A: Ja.

G: Lägga sig framför TV:n och...

A: Ja, men jag kan tycka att det är väldigt befriande.

Fick inte med mig tändstickorna... På väg till min skrivkoja... Här finns det nån... Utsiktsplats... För småfolket ser jag... Som en båt... Här har de spikat... Rakt in i ett träd... Precis som vanligt... Massa spik... Så har de varit här... Och signerat också... Med sina spritpennor... Med all rätt... Rotvälta... Här är det ju... Sådär bergigt... När rötterna ligger helt... Blottade... För allting... Rötterna får... Också bark... När de är utanför... I den här skogen... Ser man både... Fabriken... Kontoren... Tunnelbanan... Åt ett håll... Åt andra hållet ser man bara träd... Berg... Stenar... Löv... Gräs... Mossa... Och sånt... Men det är ändå... lite uteaktiviteter här... Det ser man... Den vanliga barnlekplatsen... Med kojor... Såna där pinnar... Som samlats i formationer... Som tipis och sånt... Små skydd... Det är inte så att det finns... Arkitektoniska förebilder...

För såna byggen... I vårt samhälle... Det är väl nånting som kanske...
Förs vidare i den leken... Precis som i vissa relationer... Sen kommer
man ut här... Helt plötsligt... Så är det... Gul villa... Tunnelbanesta-
tion... Pressbyrå... Byggplatser... Taxikö... En trappa ner också...
En snygg övergång... Till asfaltvägen...

A: För det är väldigt, det är bara ett skal, och utanför det är det ju,
nånting helt annat.

G: Ja.

A: Alltså det är så himla liksom, det är så jävla mycket natur.

G: Ja.

A: Här också, alltså, man blir ju mätt. Alltså, jag tänker på det ganska
mycket när man är ute nu för att, jag har ju slutat. Jag försöker ju
ändå, jag har nån inställning att jag bländas ju fortfarande över det här
med, med det här romantiska liksom över naturen.

G: Ja.

A: Men de som verkligen bor här och liksom, alltså att man ser att man
har så otroligt olika bilder liksom.

G: Ja.

A: Att, här ute, här är det väldigt, liksom viktigt att man har ett bra hus.
Och det ska vara så lätt, effektivt och lättskött som möjligt.

G: Mm.

A: Och att man har, jag menar, att folk skulle leva utan TV här då.

G: Ja.

A: De vill ju ha en soffgrupp också från MIO eller, liksom. Skönt, va.

G: Ja.

A: Den där kan du ta bort.

G: Den är väldigt gammal. Vad är det? Är det saft..?

A: Nej. En flugsmällare, en samisk flugsmällare.

Ibland undrar jag om, om jag fick någonting. Om jag har någonting inom
mig, som är mer än, bara mina minnen. Från min barndom, från min
upplevelse. Om någonting lämnats kvar inom mig. Inte bara det här, som
jag förstår. Jag kan känna ibland att, jag har någon slags gåva, från den

tiden. Men så kan jag också tänka, att jag kanske hade den här gåvan innan, som gjorde att jag fick, att jag var. Som gjorde att det var jag, som fick kontakt. Här, eller där, där vi var. Men här, på jorden. Att jag har någonting inom mig, som gjorde att det var jag. För jag förstår att jag har en viss förmåga. Ja, jag vet inte, hur jag ska förklara men, min intuition är ganska bra. Att jag kan förlita mig på min intuition och, jag kan få starka känslor omkring saker som ska, hända. Jag kan känna, närvaro av andra människor, jag kan förstå saker som. Ja, det känns som om man kommunicerar, någonstans. I sig själv, med andra, att man kan lyssna.

A: Vi måste gå och lägga oss snart. Det blir ingen fotning idag, har jag bestämt.

G: Ja.

A: Vi har både fredag och lördag kväll på oss att göra det.

G: Ja.

A: Jag känner att det...

G: Då får vi inte göra så mycket på dan imorgon.

A: Göra så mycket?

G: Ja, men det är bra om man inte gör så mycket på dan, då. Alltså, om man ska göra, det på kvällen.

A: Nej, men imorgon ska vi...

G: Att man inte ska ta så mycket bilder på dan.

A: Nej, men imorgon ska vi bara åka och göra det där på morgon.

G: Ja.

A: Och sen ska vi ta det, sen tänkte jag att man får ha egen tid liksom.

G: (skratt)

A: Ja, men på dan.

G: Ja.

A: Och så sen så får man köra fullt ut på kvällen.

G: Ja. Vi kanske ska göra nånting helt annat, imorgon, sådär. Nånting som är bara, kul.

A: Ja.

G: Trevligt, liksom.

A: Ja.

G: Efter, efter morgonsolen.

A: Ja, men efter morgonsolen som är, säg att vi lägger en timma på det, eller nånting sånt där, eller vad det blir. Sen kan vi bara koppla bort, och gör nånting annat.

G: Ja.

A: Vi kan väl åka...

G: Vi kan ju sticka nånstans.

A: Vi kan åka på utflykt.

G: Ja.

A: Och så behöver vi inte ens. Vi kan ju, vi kanske inte ens behöver ta med oss kamerorna.

G: Jo.

A: Ja.

G: Vi behöver inte lämna kamerorna, heller. Det är också...

A: Okej.

G: Det *kan* man ju göra, men det känns inte som ett problem heller.

A: Nej. Nej, men alltså. Jag är nöjd om vi kör den där, den bilden på morgonen, där. Och sen så att vi kör det på kvällen sen.

G: Ja.

A: Vi kanske kan åka till...

G: Jag skulle inte ha nånting emot att åka nånstans lite längre bort. Som var sådär, men tio mil eller, fem mil eller.

A: Mm.

G: Om det är schysst.

A: Vi kan åka till...

G: Ja men, en sån där..."Åh, där skulle vara jätteschysst!"

A: Nej men, man kan ju åka nånstans och bara, alltså det är inte sådär, så jätteschysst, alltså. Man kanske kan åka till Mårdseleforsen.

*Ju mer jag skriver,
desto mer känner jag mig
prostituerad.*

JA, DET FINNS INGET STOPP VERKAR DET SOM. Ingenting är heligt, det finns inga undantag för vad som kan ägas. Naturen är en hora alla är horor och politiker är hallickar. Vi vet att de kommer att skicka ut oss i arbete och rövknulla oss när vi kommer hem om vi inte har tjänat tillräckligt. Och de är så snälla och gulliga när de vet att vi kanske ser oss omkring efter en ny hallick och vi går på det varje gång inser aldrig att vi kanske klarar oss utan dem. Men hur skulle vi klara oss utan dem för det går väl inte att överleva i den här världen utan att prostituera sig lite grann. Travis var på helt rätt spår. Måste rensa upp smutsen. Hela staden håller på att skitas ner ja. Skicka hem flickorna och ta hand om hallickar det är det som borde göras. Någon borde verkligen städa upp det här stället. Det luktar illa. Man kan känna det i luften.

Jag borde egentligen skriva idag inte bara driva omkring. Jag har ju tid. Det är nästan min plikt. Någonting ska man göra med sin tid. Det handlar inte om någon lyxtillvaro att driva omkring och sitta på kaféer och barer. Ensam man sitter med en tom assiett och en tom kaffekopp och skriver i en liten bok. Han verkar inte vänta sällskap. Han har hyrt ett bord för priset av en kopp kaffe och nåt mindre ätbart. Han tänker sitta länge och ta upp ett helt bord. Suga ut varenda krona ur bordet. Fånga platsen på sidorna i sin bok.

Jag vet inte om de lever eller inte, eller var de bor om de lever. Det är klart de lever och bor någonstans. Att jag gick i tid. Jag gjorde inget dumt. Det kan lika gärna vara tvärtom. Jag vet inte vilket jag föredrar. Vilket som är mindre värst. Att jag själv lever är plåga nog.

A: De blir riktiga kulturbarn.

G: Mm.

A: Jag har tänkt på det mycket när man går med, alltså. Jag har ju varit på massor med, jag har varit på flera vernissager med Siri. Och på jätte-, ganska många utställningar. Vi har ju varit på Moderna säkert tio gånger.

G: Mm.

A: Men, jag menar, och så, hon var ju jätteliten förut. Och nu är hon ju lite, större. Men hon har ju ändå varit där. Liksom att man, ett sånt rum bara, måste ju präglade, liksom, en på nåt sätt.

G: Mm.

A: Jag har ju, jag var ju aldrig på det när jag var liten.

G: Nej.

A: Jag visste ju inte ens vad det var liksom, alltså.

G: Nej. Nej men, man kommer in i, man, ändå accepterar den här ekonomiska nivån som man är på.

A: Mm.

G: Men ganska, underklass liksom.

A: Mm.

G: På ett sätt.

A: Ja.

G: Rent ekonomiskt så, vi ligger ju under, vi skulle kunna få lite hjälp av soc.

A: Ja.

G: För vi ligger under deras, som...

A: Absolut.

G: Man lever på...

A: Ja.

G: Som vanligt liksom, eller. Men, socialt så är vi överklass, eller i alla fall, övermedelklass eller nånting.

A: Absolut.

G: För man har liksom...

A: Kulturellt kapital.

G: Kulturell klass liksom. Att man kan gå gratis på...

A: Mm.

G: Moderna, så att man kan röra sig i det rummet varenda dag om man känner för det.

A: Mm.

G: Man skulle kunna gå dit, man skulle kunna gå dit, varje dag.

A: Ja, ja.

G: Och sitta och liksom.

A: Och sen sådär som förut i alla fall så sprang jag på jättemycket vernissager och sånt där, i början.

G: Mm.

A: Allt som ramlade, som man blev bjuden på. Det kom ju mail hela tiden.

G: Mm.

A: Jag menar, då kunde man gå och dricka gratis, och ibland fanns det till och med sådär typ, inte mat men sådär snittar och...

G: Ja.

A: Och så bara, liksom som den här, jag menar allt möjligt. Vilket litet än, alltså som den här som ni, du var med på, på Skansen till exempel.

G: Mm.

A: Alltså, en sån, det är en ganska liten grej liksom.

G: Men det är ändå, ändå ingenting som alla har tillgång till.

A: Nej absolut, men alltså, det är väldigt seriöst samtidigt. Men det är alltså ändå samtidigt, alltså det var ju väldigt, det var inte så mycket folk där.

G: Nej.

A: Alltså det var ju, folk runt om dem som hade gjort nånting.

G: Mm.

A: Och så, speciellt inbjudna säkert nån, ja men Skansens vänner, museivänner eller nånting sånt.

G: Ja.

A: Och det är liksom.

G: Lance var ju också där och bara...

A: Ja.

G: Käka kyckling som han inte brukar göra.

A: Ja.

G: Och sånt där, han åt sig mätt liksom.

A: Ja.

G: På nån grej, för att pappa skulle göra nånting.

A: Ja.

G: Och man, står och dricker vin och sånt där.

A: Mm.

G: Så att, det är skillnad, ändå mellan, ja, de andra som är i den ekonomiska klassen.

A: Ja. Men det är ju klart, det tänker man ju på ofta.

I stunder av klarhet såsom nu, ser jag Lance som den lilla oskyldiga pojken med hela livet framför sig. Glad och nyfiken, social och snäll. Samtidigt kan jag känna att han bara råkar vara min son. Visst, jag kan se anletsdrag, familjedrag, men sen är det inget mer. Jag vet inte var han kommer ifrån.

G: Kulturellt, alltså, den där typ av, klassuppdelning tycker jag är ganska intressant. Jag menar, sådär, "Nej men vi har inte råd med *det*, vi har inte råd med *det*. Men, vi har tillgång till allt det här."

A: Mm.

G: Det blir nånting, att vi ändå kan göra, rätt speciella saker, och.

A: Mm.

G: Att han ser, för nånstans, när man, man hittar liksom var man är.

A: Ja.

G: Och att, jag försöker med mitt barn, att han ska veta sin plats.

A: Mm.

G: Att det inte har nånting med ekonomi att göra, det har med nånting annat att göra.

A: Ja.

G: Inte att jag försöker lära honom att utnyttja liksom, det kulturella, men att. Det är oftast mer som att, ja men vi bor här. Och så finns det här området.

A: Mm.

G: Alltså, mer liksom.

A: Mm.

G: Platsspecifikt.

A: Mm.

G: Att man går ut rätt ofta.

A: Mm.

G: Bara till det som finns precis utanför dörren.

A: Ja.

G: Att det här, så att han ska känna sig väldigt trygg, och det här är, *våran* sten liksom, och *våran*...

A: Mm.

G: Park. Tillsammans med de andra förstås.

I andra stunder av klarhet förstår jag att han är en sådan person som jag aldrig kommer att förstå, som ingen kan förstå. Jag kan få känningar, bilder, situationer. Hans framtid, ögonblicksbilder. Hemska klara blixtar av information. Jag vet inte om det kommer från honom, vart sådant kommer ifrån. Det kan inte komma ifrån honom. Han kan inte se det jag ser, det kan inte vara så. Kanske han känner någonting. Någonting som framkallar bilderna. Någonting som framkallas av bilderna. Det är som om någonting har hittat honom och tänker vara hos honom, och jag ser det, klart och tydligt. Och jag vet inte riktigt vad min roll i det hela är. Det är, eller var, mitt enda dilemma.

A: Mm. Men det är jätte-, alltså det är ju, jag kan tänka mig. Jag tycker man ger väldigt, väldigt mycket, om man, alltså med kulturellt kapital.

G: Mm.

A: Så kan man ge väldigt, väldigt mycket. Alltså, att det finns nån sorts, bara det här att man, sitter och läser. Nu så läser inte jag så mycket böcker, men att det finns mycket böcker hemma.

G: Mm.

A: Att det kanske finns konstlitteratur eller nånting sånt där, eller filosofisk litteratur.

G: Mm.

A: Och att se kanske ens mamma eller pappa sitta och läsa sånt.

G: Mm.

A: Det gör ju otroligt mycket. Hon sitter, hon är ju jätteintresserad utav böcker för att hon ser att vi har suttit med böcker. Så hon sitter med böcker, hon kan sitta en timma själv och läsa liksom.

G: Mm.

A: För sig själv, sådär. Och då liksom, då får man så otroligt mycket gratis.

G: Mm.

A: Sen så, sen sådär att man inte kan köpa liksom allting, till henne och sånt, men det går ju ingen nöd på dem.

G: Nej, men man, det är inte så intressant för dem om de inte vet det. För de flesta som, alltså, är inne på att köpa saker, men det är föräldrar som går ut varje helg och handlar och...

A: Ja.

G: Springer i affärer, och som ska locka med McDonalds.

A: Mm.

G: För att barnen ska orka liksom.

A: Vara med dem och handla.

I dessa stunder av klarhet är allting tydligt. Som om det var i svartvit. Men det här är fujicolor, slowmotion, övertydligt. Plågsamt övertydligt. Så att man verkligen förstår, så att man verkligen minns. Och jag vet att jag måste göra något. Bilden är tydlig, den bränner sig fast i minnet. Jag försöker undvika budskapet, det kommer aldrig att försvinna av sig själv. Jag kan bara låta bli, inte göra någonting. Jag kan se min son i ögonen och försöka vara glad och naiv och hoppfull. Jag kan ge honom stöd, trösta honom, uppfostra honom. Men det räcker inte.

A: Ja, men sånt tycker jag, sånt är ju mer eller mindre ännu viktigare än det där andra.

G: Ja, för det där andra är ju, är ju liksom, fel, tycker jag.

A: Jo, men alltså det andra är ju också, det är normen på nåt sätt.

G: Ja.

A: Och det andra är ju undantaget, och den, det där undantaget är väldigt svårt att få.

G: Mm.

A: Alltså, det är ju, det gäller att ens föräldrar är liksom. Har man en, en förälder som inte är så intresserad utav att läsa böcker. Eller att de, de jobbar för att de ska få pengar för att kunna köpa sig nån sorts, status eller nånting sånt där...

G: Mm.

A: Så, det håller ju på, hela livet. Men det där med att man, bara lär sig att få, få bekanta sig med diskussioner, såna diskussioner.

G: Mm.

A: Att, nån sorts, ja men, lite högre filosofiska diskussioner.

G: Mm.

A: Som man aldrig hörde själv som barn sådär. Det var inte sånt man snackade, eller, ens förälder snackade om.

G: Nej.

A: Det var ju mer, det var ju mest, det handlade mest om praktiska saker.

G: Mm.

A: Och det är ju, så är det ju också med, när jag pratar med min morfar så är det mest om praktiska saker. Vi, vi umgås, jag och min pappa umgås genom att, jaga till exempel ihop. Eller att jag följer med honom, och följer hans intresse sådär.

G: Mm.

A: Och morfar är mer så att man kanske, man jobbar ihop. ”Nu, vi ska lägga ut rättgift nu.”

G: Mm.

A: ”Nu ska vi göra *det*.” Alltså, att man umgås på det sättet. Det är inte så att man sitter och diskuterar, sin konst.

G: Nej.

A: Det gör man inte.

G: Nej.

A: För, det är så diffust. Om man inte har en, biljett in till det så är det så diffust, så är det så otroligt svårt att förklara. Det är, det krävs mycket kraft. Då skulle jag sitta med honom en hel dag och berätta hela mitt, min liksom ställning. Alltså hur jag, vad jag håller på med egentligen, för de har ju ingen aning om vad jag håller på med.

G: Nej.

A: Jag har ju visat honom bilderna, med, de här jag tog i somras och försökte förklara. Men alltså, varenda gång det går lite åt sidan från det så blir det diffust, så man fattar liksom ingenting, alltså.

G: Mm.

A: Det förstår jag ju också.

G: Mm.

A: Det är jättekonstigt.

Det går inte att vara anonym om man inte kan tala språket. Jag åkte tillbaka på returbiljetten men jag åkte aldrig tillbaka inte hem. Jag hade fått nys om den här lägenheten genom en bekant. Bara ett halvt år och jag kunde betala hyran på en gång. Jag skulle aldrig fått en långtidskontrakt här men läget är perfekt. Jag känner bara en annan som bor på den här sidan stan och jag känner till hans rutiner tillräckligt väl för att undvika sammanträffanden. Det är inte många jag känner som rör sig i de här kvarteren annars heller. Även om ingen skulle känna igen mig i det här skägget så har jag ändå en viss förmåga att göra mig osynlig i situationer där jag inte vill bli upptäckt. Jag har ofta träffat på människor på gatan, eller i en affär, eller stött på eller suttit emot någon i en tunnelbana, utan att de har sett mig eller märkt min närvaro. Ibland har jag gått fram och uppenbarat mig själv för dem men ofta nöjer jag mig med att vara osynlig och registrera dem genom mitt spegelglas.

Han föddes för tidigt. För tidigt född i stenbockens tecken. Det var någonting som satte igång hans förlösning för tidigt. En hel månad för tidigt. Var det stjärnorna som drog ut honom? Månen som fick vattnet att gå för att födas i denna konstellation? Eller var det en annan kraft som försökte förhindra hans överlevnad.

Jag tröttnade till slut. Att göra besök i naturen. Det är så otillfredsställande. Vart man än går så har det redan varit någon innan. För ett tag sen för länge sen nyss. Man känner att det kommer någon strax efter. Det går inte att bara vara. Jag känner inte för att utforska mina impulser i naturen. Jag vill vara i naturen bara tillsammans liksom. Göra saker tillsammans hitta ett sätt att vara. Inte bara att jag kan komma dit när jag vill och göra vad jag vill och sen bara gå därifrån när jag känner mig nöjd. Jag har inget behov av att hitta på massa lekar prova olika leksaker redskap. Jag vill ha något mer betydelsefullt något mer varande. Men det verkar inte gå. Då kan jag lika gärna vara utan. Jag gillar inte det som naturen har blivit en gräsmatta en park en skog en flod. Allt som är nyttigt användbart för ett eller annat. Jag vill inte utnyttja den längre. Känner mig delaktig bara jag tittar på den. Jag skäms när jag tänker på

alla bilder jag tagit. Har bara utnyttjat den för min egen skull. Har gjort naturen till det objekt som den är. Det är inte så konstigt att naturen har blivit som den har blivit, försöker vara fin försöker vara till lags ställer upp på vad som helst. Jag är lika delaktig skyldig som alla andra som ni.

Naturen gör sina val, fattar sina beslut, men vetenskapen kämpar emot. Poängen gick till vetenskapen den här gången. Han hade aldrig överlevt om naturen fick bestämma, så är det bara. Kanske inte Irene heller. De sa att han behövde syre. Fick ligga kvar på neonatalavdelningen i sin bädd. Klarade inte ens att äta själv. Jag fick trycka in maten genom näsan och ner i magen. Genom en slang förstås. En blå slang som han gärna ryckte loss om han fick. Jag fick trycka ned den igen och tejpa fast den på ansiktet. Någon naturlig tillvaro var det inte. Han skulle inte finnas egentligen.

Jag borde komma i form träna. Kroppen är mest till besvär men jag vet att det kan vara till nytta om man kommer igång och gör saker. Men träning är så mekaniskt. Om jag kunde hitta ett sätt att få kroppen att jobba på något vettigt sätt. men det är inte så mycket man kan hitta på i det här rummet. Önskar att jag hade den där drivkraften som Travis. Att bara gå från sittande liggande till att göra armhävningar situps mitt i rummet. Handen i elden karatesparkar. Jag borde ha gjort lumpen lärt mig att skjuta döda. Jag har ingen disciplin. Jag försökte springa förut men jag hittade ingen mening i det. Att bara ge sig ut som Rocky ut på gatorna tidigt på morgonen. Råa ägg och den där musiken i huvudet. Men han hade ju tränat innan också. Jag har ju suttit ensam i mitt rum hela livet så det är det jag är bra på. Efter skolan mamma jobbar jag sitter hemma kollar på TV. Kanske är någon granne hemma som man kan sparka boll med. Bara en enda väntan men på vad.

g: Där kan man tänka sådär att, men lite likt det arbetet som jag håller på med, som också du. Nånting som finns gemensamt är ju, hur man låter sig påverkas av medias bild av världen.

A: Ja.

G: Att det liksom, jag menar för din pappa, och. För, ja det kanske spelar roll för din pappa i vissa lägen, man läser DN.

A: Han läser aldrig DN, men han läser ju, lokaltidningarna.

G: Ja.

A: Men han läser Aftonbladet Expressen varenda kväll.

G: Men det är en del som läser. Som har koll på världsnyheterna för att, vara allmänbildade liksom.

A: Ja.

G: Veta vad som händer.

A: Mm.

G: Och hänga med, i palestinakonflikten.

A: Ja.

G: Enligt tidningens, berättelse.

A: Mm.

G: Men sen, din morfar, även om han läser det, han känner till det.

A: Ja.

G: Men oftast, han låter det inte påverka honom själv.

A: Nej.

G: Men nånstans så, så tror man. I våra grejer så försöker vi bearbeta ändå, det som finns, där ute.

A: Mm.

G: Ja visst, även om man, måste överleva själv här, så. Hur, vad ska man göra med den här informationen?

A: Mm.

G: Varför får jag, det är inte så att man åker dit och kollar läget, utan man. Jag menar, "Varför vet jag det här?"

A: Mm. Mm.

G: Hur påverkar det här mig?

A: Mm.

G: När jag är här, i skogen.

A: Ja.

G: Medan, kanske om man är här, och har växt upp här, och man inte kommer att komma härifrån...

A: Mm.

G: Så är det klart att man inte bryr sig.

A: Nej.

G: Det finns, eftersom man inte har ett annat sammanhang liksom.

Jag är skitbra på att sitta still. Fast nuförtiden är det så obekvämt att sitta så jag ligger mest. Det känns bättre att springa än att gå men det är så konstigt att springa omkring i staden förorten ekorrhjulet. Skulle springa maraton och började träna inför det men hur man än gör känns det helt galet. Att springa omkring och aldrig komma någon vart det funkade för det var lite mer extremt. Att gå ner till gymmet och stirra rakt fram och ställa in maskinen på en viss hastighet i tjugo trettio femtio minuter och bara hänga med. Hinna med maskinens takt lyfta fötterna dra fram dem höger vänster. Att hinna innan foten kommer för långt bak på bandet. Det är jättetråkigt i hela tjugo minuter men sen blir det något annat det blir skönt det känns som man kan springa hela dagen. Men efter ett tag börjar det kännas i knäna foten axeln kroppen vill inte längre. Det bästa är att man slipper springa genom alla korridorer alla dessa hus stående på rad. Alla ögon de slöa stirrande fönstren. Korsningar hörn trafiken. Man kan springa i skogen också i spår avsedda för ändamålet. Vissa kallas Hälsans stig och vissa har lampor och kallas elljusspår. Så fiffigt så man kan springa av sig. Men det är nästan mer artificiellt i skogen än i staden eller på bandet.

A: Nej det finns inget sammanhang här...

G: Här är man medveten om, ett annat sammanhang, som man, som man verkar i.

A: Ja.

G: Och då kan man kanske ta till sig sammanhang som är utanför, det allmänna...

A: Mm. Men jag menar, det är ju svårt att sitta, det är faktiskt svårt, alltså är det, mycket. Det är mycket i skolan, eller utbildning gör att man kan, man diskuterar såna saker. Här är det svårt att sitta och, och egentligen engagera sig, i, i en, ja men palestina konflikten, till exempel. Alltså, utan att man har nån, för här är man beroende av dem som man är runt omkring en väldigt mycket.

G: Mm.

A: Och, då ska man gå över till grannen och diskutera det. Alltså, då gäller det att alla är på samma, alltså på, på skolan så är det ju oftast. De flesta är ungefär på samma plan, att det finns nåt intresse för att, för att man söker nånting som är speciellt, och man kan applicera på sig själv, och får ut nånting utav det.

G: Mm.

A: Men här så är det ju, andra saker som är, är viktigare. För där...

G: För där har man liksom, men jag tror att om du säger. Om du berättar om de bilderna som du har sett och sånt där, då har de kanske sett dem också.

A: Ja.

G: Men ändå, ungefär som, "Nej men, det här har ingenting med mig att göra. Ja, jag har sett de där bilderna."

A: Mm.

G: "Men, det angår inte mig, och jag kan inte göra nånting. Och jag har ju alldeles för mycket att göra här."

A: Mm.

G: "Jag måste ju ta hand om det här och det här och det här." Att det, det slutar där, för det är inte så att de är, att om man bor här så vet man ingenting.

A: Nej, nej.

G: Alltså, man kan ju, man vet ju utgångspunkten, men, skillnaden är att du låter dig själv påverkas.

A: Mm.

G: På ett annat sätt. Ja, och som jag också.

Jag vet inte om jag skulle kunna springa här i rummet om jag hade ett löpband härinne. Hur skulle jag veta när jag skulle springa eller när jag inte skulle springa. Det skulle nog inte bli av. Jag har inget mål förutom att komma i form men vad är det. Jag vet hur det känns att vara i form och det känns bra men jag hittar ingen drivkraft i tanken om det. Jag kan blunda och framställa känslan i kroppen uppleva den. Kanske om jag ger mig av bara går iväg bara går och går och till slut är man i form igen.

A: Jo men, det är ju också mycket på grund av att man håller på med det

man håller på med. Att man håller på med ett konstnärskap.

G: Mm.

A: Så är det ju, det är så otroligt viktigt att man håller sig öppen. Att man, man slukar ju i sig mycket information. Och även liksom att man tänker, man tänker bilder, man tänker text, man tänker saker hela tiden så.

G: Mm.

A: Vi är ändå på nåt sätt, tränade i det. Så vi, man tar ju tillfälle. Alltså varenda grej som, bara att sitta och läsa en tidning till exempel. Det blir ju väldigt, det kan bli väldigt frustrerande ibland.

G: Ja.

A: För att man, man tänker på, det här skulle man kunna göra. Eller det här eller liksom. Det här är, man känner igen sig hela tiden.

G: Mm.

A: Ungefär som att läsa en, en instruktion, eller alltså en bok om, om *borderline*.

G: Mm.

A: Att man såhär, ja du vet, eller, förstår du hur jag menar? Att man känner igen sig. Alltså det finns såhär, om det är uppunktat såhär, du ska vara så här om du har *borderline*.

G: Mm.

A: Så känner fan, de flesta igen sig, på...

G: Mm.

A: Mer eller mindre på skolan, sådär.

G: Mm.

A: För vi hade nån föreläsning om *borderline*, och alla satt såhär bara efteråt. Så var det, liksom såhär att, "Ja, men har jag *borderline*?" Men det är de klassiska liksom, *borderline*, de klassiska symptomen som, som uppmuntras på nåt sätt, i en konstvärld.

G: Mm.

A: Alltså, sättet att tänka, att man är helt liksom, "Oj liksom, jag går med en ficklampa här och så lyser jag, och så tar vi ett kort."

G: Mm.

A: "Och så blir det ett mikrosamhälle, och sen så blir det nånting mycket större."

G: Mm.

A: Och det är liksom, det tar ju ett tag innan man kommer till den, alltså att, det är en otrolig frigörelse att kunna göra det.

G: Mm.

Jag känner mig lite förvirrad. Jag vaknade upp utan att öppna ögonen utan att känna min kropp. Jag försökte föreställa mig hur rummet såg ut och min hjärna bläddrade fram flera olika alternativ. Jag antar att rummen jag föreställde mig kom från en minnesbank och varje gång jag föreställde mig ett rum så upplevde jag att jag låg i det rummet. Jag liksom provade rummen som kläder tills jag hittade det som passade med vad jag själv kände igen. I ett av rummen låg jag i en större säng och jag var inte ensam. Det var en härlig (ja, härlig är faktiskt det rätta ordet) känsla. Irene låg bredvid mig jag kände hennes värme hennes närvaro. Jag fick en impuls att försöka vakna upp där men bara det där lilla tecknet till ett medvetande fick det hela att försvinna. Jag såg mig själv upplevde mig själv ensam i olika sängar olika rum olika tidsrum och sen var det som om polletten trillade ner. Eller som när man hittar en kantarell man vet att det är en kantarell när man hittar den. Innan försöker man få alla möjliga svampar att vara kantareller allt som är åt det gula hållet. Men det kanske bara är jag. Att det alltid är som på nytt när jag är ute i skogen. Men när jag hittar en riktig kantarell är all tvekan borta allt annat förstår jag var bara projiceringar. Vill jag hitta just kantareller så är det det mina ögon och hjärnan försöker skapa av alla svampar de får syn på. Men jag kan inte vakna upp bredvid henne bara för att jag vill det eller bara för att det känns så.

A: För det upplevs ju som helt jävla tokigt egentligen. Men samtidigt som att man har, det är en otrolig befrielse att man kan gå loss på det också.

G: Mm.

A: Att man känner sig helt, man känner sig helt fri på det sättet. Eller, man blir ju, man blir ju begränsad hela tiden så klart, men alltså man kan.

G: Man känner sig fri i jämförelse med de andra.

A: Ja, det gör man ju.

G: Att man kan ta den tiden.

A: Mm. Och sen jämför man sig vid, med dem som är ungefär likadan, som en själv.

G: Mm.

A: Och då kan man känna sig begränsad, hela tiden.

G: Mm.

A: Vem man nu jämför sig med. Men jämför man sig med, med vanligt, eller de som inte håller på med konst till exempel, så. Så märker man ju att man, att varje idé, eller många utav synintrycken, så ser man nån sorts potential i.

G: Mm.

A: Att man tänker väldigt mycket på att, det kanske finns nånting här och...

G: Jo, men det är ju jobbigt att läsa tidningen bara.

A: Jag läser inte tidningen hemma, faktiskt.

G: Nej, men...

A: Jag brukar se på morgonnyheterna i stället, jag har börjat, jag, jag har ju DN, men den kommer liksom bara.

G: Men jag kollar inte på nyheterna heller. Jag tycker man får liksom, ja men det blir såhär, ”Jaha, nej men jag orkar inte.” Men man har ju tillräckligt mycket material redan att...

A: Jo, det har man. Men ibland kan man ju, jag kan tycka att det är såhär intressant att se vissa. Jag kan tycka att det är intressant att veta vad som händer. Alltså såhär. Jag kan tycka att det är jävligt skönt att vara såhär. Och sen vet man inte, jag har inte sett på nyheterna eller hört på nyheterna nu.

G: Mm.

A: Så man vet, det skulle ju kunna ha hänt, nånting i alla fall.

G: Mm.

A: Alltså, inte nån större sak, för det hade de ju sagt det, men. Nej men alltså, det händer ju saker hela tiden så klart.

G: Mm. Jag tycker det är kul att läsa när det är bankrån, eller värdetransportrån.

A: Ja, det är ju, varje vecka alltså. Var det inte nåt på...

G: Det är lite som terrorism, att man aldrig stannar upp och bara, tänker efter. Vad det handlar om och sådär.

Jag hör katterna. Det blir mer och mer. De jamar jag vet inte vad de vill är det någonting jag borde göra. Om jag bara visste varför de är här var de kom ifrån om jag bara kunde hitta någon ledtråd om jag kunde minnas någonting. Om jag bara kunde hitta nyckeln så kunde jag gå ut jag har inte ens letat efter den på ett tag. Bara att leta får mig att känna mig instängd. Det är bättre att inte leta alls men nu när katterna börjar tränga alltmer in i mitt medvetande så växer behovet av att komma ut bort. Det är som att jag är inneboende hos några katter jag försöker söka genom minnet se om det är katter som jag på något sätt har ansvar för ingick de i lägenheten har jag gått med på att ta hand om dem. Jag vågar inte ens tänka att det skulle kunna vara mina egna katter det skulle innebära ja någonting många saker som jag inte kan föreställa mig det blir så mycket frågor då nej jag måste tänka på någonting annat.

G: Så brukar jag ju, så har jag oftast tänkt, om mig själv.

A: Ja.

G: När jag har sökt, att jag, jag har så höga tankar om mig själv liksom, i alla år.

A: Ja.

G: Att jag bara, när jag inte kommer in, så bara, "Men, ni fattar inte."

A: Nej.

G: Och att, när jag kommer in så, "Ja, det här kommer de att gotta sig i sen."

A: Mm.

G: Att de är...

A: Jo, men det vet jag ju.

G: Att om jag inte lyckas ta mig in som...

A: Jag vet ju att du har diskuterat så, det är därför att du, också att du, gjorde såhär, helt, fruktansvärt svårkomliga arbetsprover de första gångerna. Det gjorde du nu också. Så du har ju inte ändrats så mycket. Men du...

G: Men jag är ju ganska nöjd att man, kan ju komma in på det man vill, att man inte behöver sänka sig liksom.

A: Nej, absolut.

G: Det var ganska roligt för att i, det var nån sån där, i början, nu. Ronald Jones hade nån sån där föreläsning eftersom han är så inne på det här...

A: Mm.

G: Med innovativa grejer och...

A: Ja.

G: Man vågar och, hur liksom, det blir inte så nyskapande och spännande, eftersom, ja, med de fälten som finns. Om man jobbar inom sitt eget fält och sånt där.

A: Mm.

G: Och sen, han sa, "Ni skulle aldrig våga till exempel söka med nånting som ni..." Liksom, "Ni anpassar er alltid i eran ansökning."

A: Mm.

G: "Och ni skulle aldrig liksom..."

A: Inte Grant, kan jag säga.

G: Nej.

A: Helvete vad orolig jag var när du, när jag, jag visste inte vad du skulle skicka in heller.

G: Nej.

Nyckeln jag har letat jag kan inte ha missat den jag har rört min hand över varje yta jag har hittat på olika system för att genomsöka rummet för att flytta på saker utan att missa nyckeln och utan att täcka över den. Den kan inte vara här vilket är lika med att den inte finns vad ska man göra vad gör man vad ska jag göra. Ponera att man går ut att jag går ut utan att låsa en liten stund bara vad händer då. Ingenting ingen aning vad som skulle kunna hända ingen aning jag vet inte hur ska jag kunna veta det jag vet inte ens var katterna kommer ifrån jag måste komma härifrån det kanske är så enkelt jag kanske kan vara någon annanstans.

A: Jag visste bara att du hade gjort den där texten. Och jag visste att du hade gjort den där, så jag tänkte, jag hade tänkt mig nån sorts sån

här, som alla andra. Så ligger ett jävla, en lunta med såhär, väldigt sparsmakad liksom, framsida.

G: Mm.

A: Bara det att se ett vitt papper med såhär, ja men en titel eller vad det var.

G: Ett personnummer.

A: Ditt namn. Ja just det, ett personnummer. Och så bara liksom, herregud liksom. Och man såg alla sådär, bara gick förbi bara, ”Jaaa.” Ja, det var verkligen såhär, det är kul. Men det var ju verkligen såhär...

Igår eller tidigare ja innan jag somnade tänkte jag att jag skulle ge mig av. Men nu när jag vaknade låg jag och tänkte en stund. Eftersom jag inte hittar nyckeln så kan den inte vara här och tanken slog mig att om den inte är här var är den då. Borta ja den är borta. Men hur försvann den ja och så tänkte jag på katterna hur kom de hit ja jag vet inte. Men det skulle kunna vara så att någon har varit härinne någon som har kommit in när jag sov jag vet ju inte själv om jag skulle märka det och jag sover ganska mycket så det vore inte så konstigt eller jo det är klart att det är konstigt. Men det är den enda logiska förklaringen som jag kan hitta. Förut tänkte jag att det kanske inte skulle göra så mycket att gå ut utan att låsa försökte komma på varför jag inte skulle gå ut varför jag måste låsa. Men jag kom aldrig fram till något bara att jag inte skulle göra det.

G: Jag tänkte mer på den här, med felixgrejen, för att...

A: Felix?

G: För att man, man utgår ifrån. Det är ingen som skickar in en ansökan som, bearbetar ansökningshandlingen.

A: Nej.

G: I sitt verk.

A: Nej, det är det inte.

G: Och den ansökningshandling som handlade om Felix, var ju bara det.

A: Mm.

G: Eller väldigt mycket.

A: Vet han om det?

G: Nej, jag tror inte det.

A: Nej.

G: Eller jag vet inte.

A: Han kanske inte satt i antagningen då eller nånting sånt.

G: Nej, det gjorde han inte.

A: Nej.

G: Det vet jag.

A: Ja.

G: Att han inte gjorde. Han var inte i Sverige ens.

A: Nej.

G: Och sen vet jag inte om han har hört nånting om det. Han kanske har hört att nån...

A: Han måste ju ha hört talas om det.

G: Att nån har gjort det, men...

A: Ja.

G: Jag tror inte att han har fattat att det var jag. Och jag tänkte...

A: Du kanske skulle ställa ut dem på slututställningen.

G: Jag ska prata med honom om det nån gång. Det är konstigt eftersom jag har haft honom i ett helt år, men man har ju bara, typ fem möten, så att...

A: Fast jag tycker inte det, jag tror att han skulle uppskatta om du bara pratade med honom om det.

G: Jo, det tror jag också.

A: Alltså, han är ju.

G: Fast han tyckte det var läskigt med den här utställningen. Han vågade inte gå på den.

A: Nej.

G: Och då kände jag liksom, ”Jaha. Va fan.”

A: Fast ni har väl ändå...

G: ”Det kanske är känsligt med det här.”

A: Ni har det ganska, ni har väl ganska bra samtal liksom ändå.

G: Ja, jag tror att han gillar det jag gör.

Men det kanske inte går att komma ut om någon har tagit nyckeln kan de ha låst dörren utifrån kanske har tagit hit katterna och låst in dem så att de inte kan komma ut så att jag inte kan släppa ut dem. Jag hade aldrig

tänkt på att någon skulle ta sig in hit jag menar vem skulle det vara och varför. Ja jag har ingen aning om vem det skulle vara eller varför men ju mer jag tänker på det desto tydligare blir det att någon har kommit in och tagit nyckeln. Kanske var det en slump nyckeln kanske låg lätt synlig nära dörren att någon fick se den när de kom in de kanske öppnade dörren av misstag tog fel dörr helt enkelt och där låg nyckeln det kanske var bara en impuls att ta den när de nu hade öppnat dörren av misstag de kanske bara råkade ta den. Men de måste ha märkt att jag var här att jag sov de kanske gick in till mig och kollade att jag sov kanske försökte väcka mig för att be om ursäkt eller så var det en enkel tjuv som provar alla dörrar en sådan som smyger in på nätterna när man sover en sådan som kan dyrka upp lås som smyger som en katt och ser i mörkret. Det enda tjuven hittade av värde var nyckeln nyckeln till lägenheten kanske förstod att det fanns ett värde i ett rum att sno hela rummet.

A: Okej, så här är det ju. Nu ska jag säga sanningen. Nej, men jag har ju varit med på den här, jag var med på den där antagningen nu.

G: Ja.

A: Så finns det mycket diskussioner om, inte om färgade ska komma in. Ja men att, det är politiskt korrekt.

G: Ja.

A: Helt klart. Och...

G: "Kan vi göra det här? Kan vi ta in det här, fast det finns en svart?"
Eller?

A: Nej, inte så.

G: Du menar så, eller.

A: Det är mycket mer...

G: "Men hur ser det ut egentligen nu?"

A: Ja.

G: "Har vi tänkt på det här?"

A: Nej, alltså, man tänker mest, främst på, det är ju, att det ska vara någon sorts, jämlikhet. Alltså att det ska finnas, både tjejer och killar. Men det, så blir det ju automatiskt eftersom det är mer tjejer som söker.

G: Mm.

A: Men, man tänker, jag tänker...

- G: Men, utgår man ifrån att det är, att det skulle behövas? För jag tycker det är för få killar.
- A: Ja.
- G: Men utgår man ifrån att det är tvärtom? Att man måste se till att det är ordentligt mycket, tjejer?
- A: Mm, nej, jag tror mer...
- G: Som att de är i underläge?
- A: Jag tror mer att man utgår, att det försöker bli nån sorts sån här, jämn, jämlikt liksom.
- G: Mm.
- A: Och egentligen så skulle det vara, mer tjejer som kommer in, eftersom det är mycket mer tjejer som söker. Alltså om man ser...
- G: Men det är ju konstigt.
- A: Alltså rent procentuellt.
- G: Fast det är konstigt. Det är precis som att, men, då borde det vara flera vita.
- A: Ja, ja, jag menar alltså.
- G: Förstår du vad jag menar. Om man är...
- A: Men alltså jag tycker...
- G: Eftersom man tycker att det inte kommer in så mycket blattar.
- A: Nej. Fast jag tycker, jag tycker inte det är konstigt att, att det har blivit många tjejer i din klass till exempel. Eftersom det är väldigt många tjejer som söker.
- G: Mm.
- A: Och det är många, hög klass, lika hög klass som liksom...
- G: Men också, eftersom det är väldigt många tjejer i, som går i ettan, tvåan, och trean.
- A: Ja, det kanske det är.
- G: Så det är inte så konstigt. Om hela våran klass skulle ha sökt, då skulle det bara vara tjejer.
- A: Ja.
- G: Och jag, då.
- A: Ja.
- G: Eftersom det är redan så.
- A: Jo.

G: Det är klart att det är många tjejer, om det är tolv av femton.
A: Mm.
G: Eller nio av tolv.
A: Mm.
G: Tjejer, som går i klassen.
A: Ja.
G: Och alla söker, då är det ju många.
A: Mm.
G: Eller, på den nivån.
A: Ja.
G: Men på bachelornivån, är det så många som söker så att man kan inte riktigt tänka så tror jag.
A: Nej.
G: För där kommer man in i, i andra saker.
A: Men nu blev det ju ganska jämt ändå, utan att vi tänkte på det.
G: Mm.
A: Det var mer att man kan tänka det, på slut slut slut liksom. Om det skulle vara sådär att det var, fjorton tjejer, eller, det fanns inte en kille.
G: Nej.
A: Och så stod det mellan en kille och en tjej, så kanske man skulle ta in en kille istället.
G: Mm.
A: Om de var lika, för att det, på slutet är det väldigt finstilt vilka man ska välja.
G: Mm.

På väg mot kafeterian, eller köket, någon annanstans. Fick gå igenom en stor galleria, det spelades innebandy. Man fick gå på planen, springa bakom målet, för att komma förbi. Jag gick mot en dörr, som såg ut att vara en dörr till köket. Jag mötes av en kvinna, med rött krulligt hår. Jag sa att jag letade efter köket. Hon sa "javisst, jag ska visa dig det finaste." Jag följde efter henne. Vi gick genom flera dörrar, nerför trappor. Trapporna gick ner i en böjande form, med avsatser. Hon sa, "Du ska få mitt nummer sen, du är så härligt spontan." Jag gled nerför räcket, det var lätt att hålla balansen, sprang nerför trappor. Hon svängde in i en korridor till höger, jag var precis

bakom. Gick in genom första dörren till vänster, jag följde efter. Det var ett litet rum. Hon fick av sig sina kläder på ett litet ögonblick. Vänd mot mig i bara trosor, av genomskinligt tyg. Satt helt plötsligt i en säng, täckte över sitt underliv.

A: Men, det som jag blev förvånad över eftersom jag tyckte det var lite sådär konstigt. Eller som, det var vissa som snackade, alltså, vissa lärare som snackade. Eller, de som hade lite högre rang än vad man själv har, att det var väldigt, att de. Det fanns nån sorts fascination och, liksom högre, alltså det här med arbetarklass.

G: Mm.

A: Det kom ju upp. Så klart, det var nån som hade, arbetarklassbakgrund, eller som, ja.

G: Mm.

A: Och sånt är ju jätteintressant tycker jag, men det är inte intressant, han hade i å för sig, nu var det bra vad han hade gjort. Han hade gjort bra grejer.

G: Mm.

A: Men, annars tycker jag att denna diskussion är lite skrämmande också. Att man kan ta in sådär, ”Ja, men vi behöver en...” För att de har ju fått så mycket kritik för det där. Att det är medelklass hela tiden, och att det blir, då blev det så otroligt uttalat att det blir nästan lite konstlat.

G: Mm.

A: Att, ja men det är...

G: Det kan också vara så att det är, jag menar lite rockyhistoria, att man, att liksom, ”Den här, om den här personen bara kunde få, den hjälpen...”

A: Ja.

G: För jag menar, om man tänker liksom en, en med kulturell bakgrund klarar sig ändå, nånstans.

A: Mm. Jo, absolut.

G: Eller orkar söka ett år till, eller.

A: Mm.

G: Kanske kommer in nån annanstans.

A: Ja, Ja, men det kanske var mer, själva, *approachen* till det som jag tyckte var konstig.

G: Ja, jag kan tänka mig, jag kan förstå ändå, vad du menar liksom.

A: För jag förstår också det att, han hade ...

G: "Oj, här har vi en guldklump liksom."

A: Ja.

G: "Det här är ju, det här ser jättebra ut..."

A: Ja.

G: "På våran CV."

A: Ja, men det ser jättebra ut att få in till exempel Peter.

G: Mm.

A: Och Magnus Gustavsson och de där.

G: Ja.

A: Det är ju liksom en merit för skolan också.

G: Mm.

Jag sa att jag var åksjuk. Jag ville sitta i framsätet. Pappa körde. Mina syskon satt i baksätet. Min storebror brukade alltid sitta fram, men jag tjatade till mig framsätet med åksjuka som argument. Jag hade bestämt mig. Jag var trött på allting, och jag visste att pappa också var det. Mina syskon brydde jag mig inte så mycket om, speciellt inte min bror. Jag tyckte lite synd om min syster, men det var synd om henne i vilket fall som helst. Min pappa tyckte om att köra fort. Det var så man körde. På den tiden behövde man inte ha säkerhetsbälte. Det fanns inga lagar, ingen som tvingade en. Man fick klättra omkring hur man ville i bilen utan att riskera att ha sina tillgångar minskade av staten. Det fanns inte ens nackstöd på alla bilar vilket gjorde det lättare att förflytta sig mellan sätena.

Vi hade varit hemma hos Edwards på deras hästgård. De bodde utanför Dallas. På landet. Grapevine, Tx. Det var alltid kul att åka bil när man skulle någonstans. Det var en stor sjö på vägen dit, Lake Grapevine. Vi åkte längs sjön på en lång, hög väg, det stupade neråt, mot sjön på ena sidan, det var grönt på andra sidan, någon mindre flod tror jag.

Man hann drömma sig bort på den där vägen. Det var det närmaste havet jag hade kommit. Man kunde se långt. Jag såg segelbåtar, motorbåtar, någon ö, kanske. Vågor. Vattnet verkade spännande. Man kunde ju åka omkring, kors och tvärs, inga vägar. Jag var fascinerad. Om det var så stort och man satt i en båt så kanske man inte behövde åka alls. Man kanske bara kunde vara, utan att vara i vägen för någon. Jag tittade ner på denna värld av vatten ungefär som man tittar på himmelen, sedan kom träden i hög fart.

A: Nån gång i framtiden så skulle jag vilja bo på ett ställe där man kan gå ut och pissa. Utanför bron bara.

G: Utanför?

A: Bara gå ut och pissa utanför bron.

G: Bron? Du pratar alltid om bron. Menar du trappan?

A: Ja. Det är ju bron.

G: Jag bara, för du sa det häromdan. Ja, när inte Ola är här så kan jag bara gå ut på bron och pissa.

A: Ja. Men det kallas ju bro.

G: Jo, men.

A: Det är ingen jävla *Golden Gate* eller nånting sånt där.

G: Nej men jag tänker, men han kanske menar där nere vid...

A: Jaha.

G: Nån brygga eller nånting.

A: Nej, nej.

G: Man tror att det ska vara nåt vatten inblandat nånstans.

A: Farstubron, ja. "Farstubron," säger vi.

G: Jag pissade utanför, jag pissade ut från fönstret, i missionshuset, andra våningen.

A: Gjorde du?

G: Ja.

A: Ofta, eller?

G: Nej, men nån gång typ.

A: Fan, vad härligt. Det måste vara härligt, när det är så långt ner.

G: Ja, man bara sådär, "Nej, men jag orkar inte gå ner." Du vet, på kvällen.

A: Mm.

G: Man bara, öppnar fönstret.

A: Mm. Bara du inte pissar inom myggnätet. Och sen bara, det rinner inåt.

Tillbaka i vägens värld, träden, skogen, lilla butiken med grillrestaurangen ovanför. Snart svänger vi av till grusvägen. Vägen som förenar gårdarna med omvärlden, städernas yttersta blodkärl. "Kan vi inte åka till stranden?"

Mamma jobbade hela helgen på någon kundtjänst, jag tror att det var telefonbolaget, Southwestern Bell eller något sånt. Vi passade på att åka bort. Det fanns ingenting att göra i lägenheten. Pappa sa att det skulle vara som att bo på en resort, dagens *all-inclusive*. Men, det var bara vanlig sydstatsgästvänlighet. Gäster ska vara gäster.

Jag tyckte om att hälsa på dem. Att springa ut och öppna grinden för att köra in. Den var röd med ett stort vitt E med en ring runt, en riktig ranch tyckte jag. Terry hade en egen trehjulig motorcykel, en sådan med riktigt tjocka däck som de sa kunde flyta på vatten. Han hade tjänat ihop pengarna och köpt den själv. Han hade också en egen Atari på sitt rum. Pacman såg inte ut som på arkaden, men ändå. Vi fick bo i en gäststuga bakom huset, och bakom den var det skog. De hade skog på sin mark. Allting var fantastiskt, jag ville också bo så. Bara gå omkring på sin egen mark. Man behövde inte så mycket mer, kanske några kompisar som kunde hälsa på. Man såg inte de andra husen som fanns på samma väg.

På morgonen fanns det spår av en kopparorm på verandan. Jag kunde se framför mig hur den låg där och sov, precis intill huset. Det var magiskt, och Terrys pappa berättade hur han hade sett en orm uppe i det där trädet där borta vid infarten, vid staketet. Jag fick köra trehjulingen, det var superlätt, tryckte på gasen med tummen, växlade upp och ner utan koppling. Den hade centrifugalkoppling. Det visste inte jag vad det

var, men det lät häftigt och självklart.

Att hälsa på dem var som att upptäcka livet. Att behöva åka tillbaka till ingenting var som att förstå. Jag kunde se det i min pappas ögon. Han sa sina adjö med den där stoltheten som river hål i berg. Han sa att han hade någonting viktigt att göra på eftermiddagen. "Have to see a man about a job." Eller någonting i den stilen. Och de svalde lögnen med just den respekten som den där stoltheten kräver. Mina syskon stirrade ner i marken för de visste. Jag gick till bilen och ställde mig vid passagerarsidan och väntade. Jag tänkte inte låtsas. Jag var trött på allting. Jag kom inte på någon annan tanke, bara trött. På allt. Jag ville inte vara med längre.

Efter bråket om framsätet var jag som pånyttfödd. Jag hade hittat stoltheten inom mig själv. Jag skulle göra slut på hela farsen. Jag hade ingen tanke på min mamma just då. En överväldigande beslutsamhet tog över. Det var som ett rus. Jag var helt upprymd av känslan av att kunna ta över situationen genom att bara bestämma mig. Jag förstod att det var genom min tankekraft jag inte skulle behöva lida mer. Jag såg på hästarna som sprang runt i sina ringar, styrda av en liten människa med en liten piska. *Hoppa*, tänkte jag. Jag försökte projicera min tanke, *hoppa, kom igen, hoppa, du kan, det är bara att hoppa över staketet*. Det funkade inte, mera skog. Vi kom ut på asfalt igen.

"Kan vi inte åka och bada, i den där stora sjön?"

"Ja!"

"Vi måste komma hem."

"Men, snälla..."

"Snälla..."

"Jag sa nej."

Det var ingen idé. Jag visste att han skulle svara så. Vad annars. Jag stirrade rakt ut. Skogen öppnade sig. Havet bredde ut sig i solen. Jag ville inte att det skulle ta slut, jag ville till vattnet. Jag ville ha kontroll, jag ville få bestämma.

A: Ja, Stockholm. Jag kan ju bli, jag kan irritera mig själv på att jag själv blir så himla, provocerad över saker i Stockholm.

G: Mm.

A: Alltså, tar väldigt mycket tid, jag kan bli provocerad över folk som, du vet, såna här lägenhetsvisningar och sånt där. Som är i mitt hus. Jag kan bli provocerad utav folk som jag ser gå dit, alltså, och deras snack. När jag hör de snackar liksom om det.

G: Mm.

A: När jag hör såhär, ”Ja, men det är ju schysst, men det där kaklet måste vi ju byta ut. Men vi har ju kvar, vi har ju uppsägningstid tre månader. Så kan vi ju, renovera, innan vi flyttar in.” Och jag blir såhär, jag blir illamående utav det.

G: Ja, men det förstår jag. Jag med.

A: Mm. Vad skönt. Jag brukar känna mig ganska rabiatt, eller sådär.

G: Ja, men jag känner mig destruktiv, jag vill ju slå nånting.

A: Mm.

G: Jag skulle lika gärna kunna bara, putta ner dem i ett stup.

A: Ja, men. Nej, men jag kan känna att jag, jag kan bli såhär, det kan bli väldigt jobbigt. Men jag kan känna mig nästan som att jag förlorar förtroende för mänskligheten.

G: Jo.

A: Eller du vet. Alltså, det blir väldigt stort.

G: Ja, men det är samma för mig.

A: ”Va fan...”, att jag känner såhär, ”Helvete, bor jag vägg i vägg med såna som tänker, på ett helt annat sätt än jag själv?”

G: Ja.

A: ”Och som värderar såna saker som inte jag...” Alltså...

G: Och sen, grejen att det är också, eller jag får känslan av att de är överallt. Och det, oavsett vad jag gör, det finns ingen mening i det jag gör. Eftersom, jag kan inte påverka de här, jag kan inte, jag kan inte få stopp för det här.

A: Nej.

G: Ja, men då, det är då jag kan liksom känna det här att, ja men det är bättre att jag bara, bor på landet, så slipper man det.

A: Mm.

G: Man behöver inte titta på reklambilderna, eller reklampelarna och, och folk som står i kö för att, få en bra *deal* på en platt-TV liksom.

A: Ja, ja just det, det är det.

G: Då kan jag slippa det överhuvudtaget.

A: Mm.

G: Även om, ja men, då får jag strunta i att träffa så mycket folk och sådär. Att man får liksom, anpassa sig till en annan, närkultur liksom. Men du vet, om du bor här då ska du, ja då ska man gå och känna press från alla att man ska klippa gräset...

A: Mm.

G: Tillräckligt ofta och sånt där.

A: Mm.

Nu hamnade jag helt fel. Jag tänkte inte på vart jag var på väg. Jag skulle tillbaka till hotellet men gick av rutin mot St. Eriksplan. Jag är inte ens full. Sist det hände var jag på gott destruktivt humör och hamnade på trottoaren i sittande position. Jag minns doften av hennes skinnjacka, jag sa att jag frös, hon hjälpte mig upp och in i bilen, jag fick sitta bak. Det var skönt att bli omhändertagen.

Jag brukar säga till Lance att släppa grodorna efter ett tag. ”Hur skulle du gilla om nån jätte tog upp dig i handen?” brukar jag säga. Den kvällen var det bara skönt, jag hade hamnat utomhus, långtifrån hemma, i den kalla staden. Hittat hem, men ändå inte. Kroppen hade färdats till platsen på rutin, på fyllans autopilot. Kanske jag trodde att jag skulle fortsätta. Eller så kände jag att det fanns en plats för mig där, ett surrogat. Jag vaknade upp på en orange brits och gick till toaletten och kräktes, och sedan gick och la mig igen. Det kom in en kille i vit rock och frågade hur det var med mig och jag sa att det var lugnt. Det var ganska enkelt, jag höll i mig en massa vodka. Då går det som det går. Det är sånt man gör ibland.

G: Men att, även här, men. Jag gör hellre det.

A: Mm.

G: Jag väljer hellre att vara outsider, här, en kuf eller nånting.

A: Ja.

G: Än, att vara en kuf i stan.

A: Mm.

G: När man också måste, verkligen gå runt och vet ungefär vad folk säger om mig och.

A: Mm.

G: Men jag behöver inte, det är inte så att de skriver upp det på skyltar överallt.

A: Nej.

G: Och propagerar för, sitt eget liv, vilket är mer, reklam.

A: Mm. Nej, jag kan bli, alltså jag kan. På nåt sätt så kan jag tycka att det är skönt. Men ibland kan jag sådär, känna mig såhär nedsättande. Men som till exempel, det där du snackade om med platt-TV, och att stå i kö. Det här, när den här nya affären öppnade vid, vid Kungsträdgården eller vad det var.

G: Mm.

A: Det var nån som öppnade, det blev typ kravaller när de skulle vara där, eller, sälja massa med billiga...

G: Ja.

A: Alltså, folk hade stått där i, tre fyra timmar i kö innan de öppnade.

G: Mm.

A: Och då kan jag också bli sådär, jag kan bli. Jag kan bli jävligt ledsen. Att, att folk är så.

G: Ja.

A: Jag kan bli sådär otroligt, jag kan bli besviken. Och det behöver jag inte, alltså. Det tycker jag är, det kan jag känna att det är jobbigt att jag skulle behöva bli.

G: Ja.

A: För jag har ingenting med dem att göra, men jag kan ändå bli liksom, besviken på nån sorts inställning.

G: Mm.

Det hela avbröts i förtid när de väckte mig, sa att jag måste gå. Jag visste inte ens var jag var, men jag hade ingen lust att gå därifrån, jag ville sova. Nu var det dagtid, och då är det ingen som sveper upp en och tar hand om en. På dagen får man vandra omkring i solens pina. Ögonen vänds ut och in, solen strålar genom linserna, inåt, sprider smärta i hela kraniet. Det sprider sig neråt, ryggmärgen har svårt att andas, musklerna i nacken stelnar, illamåendet kommer. Minsta rörelse i nacken gör att man vill kräkas. Fosterställning är det enda kroppen vill, men det finns ingen plats i staden till nåt sådant. Staden går framåt, inte bakåt.

Som vuxen ska man helst ligga på rygg och sova raklång. Man ska meditera och powernappa, men utan att någon ser det. Försöker man vila sig i staden kommer det någon med batong och förklarar att man inte får det. Det ska se ut på ett visst sätt. Estetikens vaktbolag. Skönhetsvakter. Det är ett nederlag för staden om folk betar sig som människor innanför dess gränser.

A: Men den inställningen, den finns verkligen på nåt sätt, överallt. Den finns ju, som du säger, lika gärna här som där. Men där blir det mer tydligt också.

G: Jo, men det är olika. Och det är olika hur man måste möta den och, det är liksom. Det är inte lika mycket människor, framförallt.

A: Nej, nej.

G: Det är nånting konstigt med att det är så många människor.

A: Mm. Ja.

G: Sen är det ett problem. Jag menar, för konstvärlden är ju, en urban företeelse. Det kan man inte komma ifrån.

A: Nej.

G: Det är ett urbant sammanhang. Även om man inte pratar om det på det sättet, så.

A: Jo men det är klart att det. Det är ju väldigt mycket.

G: Det är ju det, det handlar om, det kommer ifrån storstäderna.

A: Ja.

G: Så det handlar ju om, människor i relationer i, tät liksom, samarbete nånting.

A: Mm. Men båda hur att det finns mer, kulturellt kapital, det finns mer pengar, och det finns mer utrymme för folk att vara lite annorlunda. Så har det ju växt fram, alltså att det, förut i alla fall, att det har växt fram snabbare där liksom.

G: Ja, de som deltar är ju, har koppling till det.

A: Mm.

G: Att de har inte tillräckligt mycket att göra, med sitt eget överlevande, liksom.

A: Nej.

G: Ja men, som vi pratade om din morfar liksom.

A: Ja.

G: Det är liksom som, som har tid över.

A: Ja.

G: Jag menar, när man tänker på Van Gogh, när man tänker på en konst när som gick runt på fälten liksom.

A: Mm.

G: Vad var det, hur hade han tid med det? Nånstans måste...

A: Ja, jag vet inte hur Van Gogh hade...

G: Nu vet jag ingenting.

A: Om han var finansierad av, om han hade rik släkt eller.

G: Men tydligen så var han inte en slav.

A: Nej. Nej, det var han inte. Nej.

G: Han kunde ändå, han hade ändå tid.

A: Ja.

G: Nånstans. Nu vet jag inte hur många målningar han gjorde heller, men. Han hade ändå tid, och han hade material så att han kunde göra målningarna.

A: Mm.

G: Och så hade han, han fick ro, han hade väl ingen familj eftersom han inte gifte sig, men då. Ja men nånstans så, så klarar han sig på ett sätt som.

A: Mm.

Jag drog hårt i ratten, tänkte inte längre. Bara bestämde mig, bara gjorde. Det var mer som ett utbrott, jag visste inte vad jag skulle göra.

Jag bara drog ner oss mot vattnet. ”Elliot!”, skrek min pappa, och jag vaknade upp till en hyperrealistisk ögonblick av terror. Hela världen skrek. Och försvann sedan. Jag är inte säker att min pappa skrek mitt namn, eller om det var jag som försökte väcka mig själv. Men det var för sent. Jag hade redan ändrat vår riktning. Dragit ner oss genom skydds-räcket, nerför stupet. Mot vattnet.

Jag vaknade till i gräset, ovanför stenvallen, med utsikt över sjön, jag tittade ut mot himmelen, solen sken, vattnet glittrade. Jag hade önskat mig det här, men jag förstod inte hur jag hade kommit dit. Var hade mina syskon och min pappa tagit vägen? De kanske hade tänkt på andra fina platser.

Det var en röst i mitt huvud som sa, ”Oh my god, Oh my god! Oh my God!” En dov kvinnoröst. Och sedan började hela världen skrika igen. Jag började själv skrika. Jag började inse vad som hade hänt.

Jag såg bilvraket nedanför stupet, upp och ner i vattnet. Det var helt tillplattat, precis som bilarna man ser på lastbilssläp som inte ens går att plocka reservdelar från. Som smälts om till järn och begravs under betongen i nya vägar.

Jag bara skrek. Jag visste inte vad jag hade gjort. Jag hade bara tänkt en tanke. Hela min familj. Men, mamma, var är mamma? Om jag inte var död så ville jag vara med min mamma. Jag ville inte alls till vattnet längre, jag ville bara lägga mig under täcket och att mamma skulle säga att allting skulle vara bra nu. Jag ville att hon skulle förstå. Jag menade inget illa, jag försökte bara skydda oss, skydda henne.

”Are you OK? Oh my God! Are you all right? Oh my God! Are you OK? There will be an ambulance here real soon, honey. Everything’s gonna be OK, sweetie. Oh my God!”

Det var första gången jag vaknade upp i en polisbil. I baksätet. Det var en gigantisk polisman bredvid mig, och jag trodde de skulle köra in mig till fängelse. Jag måste ha sett helt panikslagen ut. Jag visste inte om

jag var död eller levande, eller om jag hade haft ihjäl min familj. Visste inte vart vi var på väg. Han tittade på mig och sa, "Whoa now kiddo, it's gonna be OK." Men hans ögon sa, "Oh my God! I hope it doesn't start screaming again."

"What's your name, son?"

Jag visste inte vad jag skulle svara. Jag kunde inte komma på vilket namn jag skulle säga. Jag bara stirrade och skakade på huvud.

"It's OK, kid, just take it easy. I think the kid's in shock. Do you know why you're here?"

"No," tänkte jag.

"Do you remember anything about what happened back there?"

"What do you mean?" tänkte jag.

"Do you remember being involved in a car accident?"

"Hmm..."

"Do you remember who was with you in the car?"

"Hmm..."

"Were your parents in the car?"

"Hmm.. Dad."

"Was there anybody else in the car?"

Först skakade jag huvudet nej, men så kom jag ihåg.

"Mm, my brother. And my sister."

Nu började jag hulka. Jag grät. Han klappade mig på axeln.

Jag försvann igen.

G: Jag är den vita...

A: Jo, men alltså, det...

G: Jag är den vita mannen, medelklass...

A: Ja.

G: Mannen som, jag har den här uppväxten, jag ska visa vad jag...

A: Ja.

G: Är liksom. De andra får stå för, det andra. Jag behöver inte visa det i mitt arbete liksom.

A: Nej, nej. Absolut inte. Nej alltså, alla, det har man ju. Alltså, ska man hålla på med, ska man börja med sånt så är man ute på, då blir det bara, dåligt också.

G: Mm.

A: Alltså, om, på nåt sätt, som att det känns som att man ska vara ärlig med det man håller på med.

G: Mm.

A: Men det, man kan bara utgå ifrån sig själv.

G: Mm.

A: Du kan utgå ifrån att du såg ju, du satt och såg på TV hela jävla tiden när du var liten till exempel.

G: Mm.

A: Och jag kan utgå, också kanske från att jag har fått den mesta, kunskapen sådär från, TV. Eller jag kan utgå ifrån att jag har ett såhär, en nästan, ja men, för mycket romantisering över det här till exempel.

G: Mm.

A: Och, och det är ju. Och det beror ju på att jag har, ja men, mina föräldrar, min uppväxt, och liksom vilka val i livet jag har tagit och sådär.

G: Mm.

A: Ja, det är kanske inte alls, det blir ju mer och mer också. Ju, både ju äldre man blir, ju mer man håller på med det man, alltså om man söker nånting inom sig själv och sådär, när man ska göra nånting.

G: Mm.

A: Så blir det att man tar fram det. Det är väl... Bränn upp den till... Du får elda utav bara helvete.

G: Ja.

A: Det har du ju längtat efter.

G: Men det är skönt när man väl gör det.

A: Du kan ju elda i den där, kaminen sen, nån kväll också. Där inne i rummet, där blir det så...

G: Kan du gå ner och hämta lite mandelpotatis då. Så sätter vi på vatten här också.

A: Ja. Då måste man nästan, då måste man koka upp vattnet först och sen lägga i dem.

G: Ja.

A: Eller det vet ju du, du är ju kock.
G: Men de i, de vi hälsade på. De i Västergötland, de hade ju bara vedspis.
A: Ja.
G: Så, när man skulle koka gröten på morgonen, så fick man elda, och...
A: Mm. Så tar det en timma, att göra det liksom.
G: Ja, allting liksom gick, som här, att vissa saker kan ta tid.
A: Ja.
G: Liksom, gå långsamt. Det var ju såna grejer liksom, fick ta sin tid. När man skulle ta sitt eftermiddagskaffe, de hade ju fan, du vet, tekokare och sånt där. Men ändå skulle han sådär elda i spisen.
A: Ja.
G: Han gillar det väldigt mycket. Det blir väldigt annorlunda när man ska, såhär, laga mat. För om man håller på och lagar mat, så måste man, jag menar som, elda ännu mer. Eller, ”Nej, men nu räcker det.” Och sen, det är mer organiskt värme, liksom.
A: Ja.
G: Det där får vi tvätta ordentligt.
A: Det är, det är ju, råttskit på dem här.
G: Ja.
A: Några utav dem.
G: Ja, jag ser det härifrån.
A: De där får du äta om du vill. Det här räcker, tror jag.
G: Ja, ja.
A: De är ju jävligt goda. De var ju jättefina när vi tog de i, oj, har han King Edward också?
G: Va?
A: Han har King Edward här nere också.
G: King Edward.
A: De här är det råttskit på.

Sen upptäckten av att någon har tjuvat nyckeln har jag varit extra uppmärksam jag noterar varenda förändring i rummet håller mig vaken så mycket som möjligt jag spanar jag vet inte vad jag skulle göra om någon skulle kliva in helt plötsligt jag skulle kräva en förklaring i alla fall. Men

jag kanske borde hälsa vänligt till att börja med man vill ju inte skrämman iväg dem det första man gör då kanske de stänger igen dörren låser den och aldrig kommer tillbaka man får försöka komma överens med dem om någonting någon slags lösning. Men de skulle inte lämna katterna här och aldrig komma tillbaka de måste ju antingen ta med sig katterna och aldrig komma tillbaka eller att man kommer överens om någon lösning jag kanske kan få tillbaka nyckeln jag måste bara hålla mig vaken så att jag inte missar något.

A: Men, när jag tänker på mig så är det ju, det var inte så himla längesen jag upptäckte, den världen överhuvudtaget.

G: Mm.

A: Att jag upptäckte att det fanns ett konst, alltså. Då visste jag ju, jag tror inte jag visste vad Konstfack var ens.

G: Nej.

A: Då. Det var ju min, mitt mål att bli liksom, reportagefotograf eller...

G: Mm.

A: Pressfotograf eller nånting sånt där, men. Och så gjorde jag ju, alltså jag drogs till nånting som gjorde att det inte blev, det blev inte hållbart att göra det som reportagefotograf.

G: Nej.

A: För fotografi, alltså jag gjorde streckkoder liksom. Istället för att göra foto.

G: Mm.

A: Och sånt, på fotoutställningen.

G: Mm.

A: Det skulle vara intressant, det är lite spännande att se när det väl, verkligen vände liksom.

G: Mm.

A: Att göra, det kan ju vara fortfarande, men som på Gotlands konstskola också att det var som en, en kalv på grönbete.

G: Mm.

A: Jag visste inte vad jag höll på med överhuvudtaget, och jag var ju ändå såhär, jag var ju väldigt intresserad utav det.

G: Mm.

A: Alltså, jag insög verkligen den världen och jag tyckte att det var, väldigt häftigt med konst.

G: Mm.

A: Eller jag tror det var, mest häftigt liksom. Fast jag inte hade nån, jag hade inte definierat. Och jag hade inte nån koll överhuvudtaget.

Man kan tycka att det inte händer så mycket men frågan är kanske vad som kan hända, vad finns det att göra när det där stora redan har hänt? Det är det här vad hände sen, och vad blir det av en person som har nått toppen innan puberteten. Vad finns det för drivkraft strävan förhoppningar lärdomar, och den här toppen är nådd, och sen måste döljas eller förknippas med skam eller rädsla? Det blir ännu mer problematiskt.

Det ligger halvlästa böcker överallt, i jackfickor, minst en i varje ryggsäck, vid sängen, vid skrivbordet, i ateljén. I kollegieblock hittar jag långa stycken som går sida upp och sida ner. Jag hittar texter i marginalen av andra anteckningar som inte verkar ha någon koppling till det som är innanför sidornas marginaler.

Min hand värker och jag kan inte hitta någon incident som skulle förklara smärtan. Jag har fixat ett handledsstöd med skena i för att försöka avlasta handleden, och det verkar hjälpa. Jag hittade en Moleskin *writer's notebook* som jag har skrivit i men jag har inget minne av att ha köpt den eller fått den, och inget minne av att ha skrivit i den. Men det är min handstil, det är ingen tvekan om det. Det är så mycket material att jag verkligen skulle behöva hjälp att transkribera allting.

Men det är nog bara jag som skulle kunna tyda min handstil, nästan som en egen stenografi. Ungefärliga ord. Jag orkar inte ens föreställa mig hur det har gått till, eller varför jag inte minns, det kanske står i texten, men en viss distans tillåter fascination. Jag hade glömt bort den där texten från Skogås. Det var långt innan jag hade börjat skriva. Men nu när jag sitter här med allt material så är det precis som jag föreställt mig. Det är en stark om inte överväldigande upptäckt, men jag vet inte riktigt hur jag ska förhålla mig till allting än. Att vara så bortkopplad från sin egen handling. Det är ju ändå jag som måste ha skrivit allting, det är min röst på inspelningarna, men jag minns inte. Vet inte vad som är vad, om

jag har skrivit fiktion eller inte. Jag minns inte hur jag tänkte, eller när. Ska jag använda materialet som det är eller redigera det? Skall jag tro på orden, tro på fiktionen?

G: För mig är det inte så svårt att se, från mitt håll, att du har såna tendenser liksom. Du berättade ju om det...

A: Vad då, att jag?

G: Men att du alltid, att det skulle aldrig gå för dig att göra, vara reporter liksom.

A: Nej, det går inte.

G: Du gör, du gör inte det du ska göra. Och du har ju, enligt din berättelse så har du inte gjort det, sen du var liten.

A: Nej.

G: Att du uttrycker dig, ändå.

A: Mm.

G: Att du inte bara...

A: Jo.

G: Liksom din, din ovilja att anpassa dig till, till normerna har du inte, slagit folk, och du har inte blivit brottsling, du har uttryckt dig ändå.

A: Mm.

G: Du har gjort nånting annat.

A: Ja.

G: Och även om du har bränt upp lite skog och sånt där, så. Så är väl det inte meningen, kanske.

A: Nej, nej, alltså jag har aldrig varit i närheten. Alltså, det som jag kan tänka när jag, jag ser att, det jag vill ha är nån förändring. Det, att jag alltid har ifrågasatt. Både i skolan och, och jag har ifrågasatt allting.

G: Ordningen liksom.

A: Ja, och helst att jag skulle säga, tvärtemot. Fast jag inte egentligen kanske ville det, eller alltså, att det inte var min önskan så.

G: Mm.

A: Som i lumpen så, det var ju, det var ju fruktansvärt, jag var jättebesvärlig där. Alltså, jag tog inte en order.

Jag minns resan hit, men jag vet inte hur längesen det var. Några veckor måste ha gått i alla fall, ett par månader kanske. Tid som har gått. Jag är ensam nu. Bara jag och resten av världen. Resten av världen verkar för tillfälligt vara det här rummet. Gatan utanför med den väl sorterade livsen. Det finns sedlar i en låda som börjar bli tom. Hyran betalade jag i förväg. Sex månader. Det borde vara några månader kvar, men jag vet inte, vet inte hur det ska fortsätta sen. Jag är ganska säker på att jag är någonstans, och jag tror jag vet vem som kan ha hjälpt mig med rummet. Jag har inte så många ledtrådar här. Ingen telefon, ingen TV, bara dessa kråkor på skräp överallt. Det ser ut som om sopor har kastats omkring i hela lägenheten, men det är papper och kartong i ett enda virrvarr i hela lägenheten. Och allt är täckt med svart klotter.

Jag ser en randig madrass som reser sig som en skärgårdsö i havet av allt papper. Den är tunn och smal och det verkar som en svart sovsäck har sökt skydd på ön. Sovesäcken har endast sällskap av en blå dunjacka hopknycklad till en boll. Jag förstår nu att jag är ensam. Jag har ingen familj längre, den har jag lämnat bakom mig, någonstans. Jag får rysningar, men jag vet inte vad det betyder. Jag hoppas, nej, jag vet inte ens vad jag hoppas. Det blir bara förvirring. Jag har aningar, men jag kan bara spekulera, men det är en hopplös sysselsättning. Lever de kan man undra, men frågan i sig upplever jag som obehaglig. Här är de inte i alla fall.

A: Hörde du när jag, när jag ringde och försökte få frisedel, när jag hade gjort lumpen.

G: Efteråt?

A: Nej, jag ville bli avskriven, jag ville liksom att mina, att handlingarna utav mig skulle försvinna. Att jag inte hade gjort lumpen.

G: Jaha.

A: För att jag, jag kunde inte stå för det.

G: Nej.

A: Alltså, det finns ju dokumenterat att jag har gjort militärtjänst där och där.

G: Ja.

A: Och jag kan inte stå för, att jag har gjort det.

G: Nej.

A: Alltså, jag gjorde det då, och det är samma sak som att jag är konfirmerad, men jag kan inte stå för det heller. Men under ett visst skede i ens liv är man påverkningbar, eller att man är liksom inte mogen för det heller.

G: Nej.

A: Och just nu så kan jag inte tänka mig att, jag vill inte att det ska finnas anteckningar om mig att jag har gjort lumpen. Eller, alltså det är lite överarbetat, men alltså. Det finns ändå en, en tanke där att jag ska kunna, jag vill inte, du vet. Man får ju betyg på allting.

G: Jo, men jag förstår.

A: Jag vill inte ha betyg från liksom...

G: Du vill radera historien.

A: Ja.

G: Omkring dig själv.

A: Ja.

G: Mm.

A: Och jag vill inte att det ska synas. Alltså, jag hade hellre velat att det hade stått att jag hade vapenvägrat och fått suttit inne.

G: Mm.

A: Än att jag hade gjort lumpen.

G: Ja, men det, så är det inte heller.

A: Nej, men så är det ju inte.

G: Nej.

A: Nej, men alltså, jag menar att, det skulle vara...

G: Där är det doping, du försöker dopa dig.

A: Ja. Jo, ja det är doping.

G: Du försöker ändra din CV.

A: Ja. Nej, men samtidigt så kan jag tycka...

G: Du ringde och försökte göra det.

Flaskor flyter omkring härinne. Kanske är det flaskpost, och burkpost, en och en annan baginbopost verkar det kunna vara också. Man kan undra vad jag vill säga till mig själv. Det var inte förrän jag tog ner kartongerna som jag ens märkte flaskorna. Jag har ju hört dem förstås, men jag är så van vid det klinkandet att jag inte har reflekterat över att det är jag själv

som orsakat det. Det är som kylskåpsljud, det finns där i bakgrunden bara, oavsett om man tänker på det eller inte. Men jag märker att jag släpar med fötterna, så jag antar att jag har utvecklat en teknik för att slippa ramla omkull. Det var kartonger på vad jag trodde var väggen. Underdelen av ölpplattor, i ett slags mosaikmönster. Jag har trott att det var någon slags tavla när jag väl har ägnat en tanke åt det. Vad vet jag, typ konst eller någonting. De var ju också täckta med text. Någon hade långa horisontella streck, en annan ett slags spindelnätsmönster, som en enda röra av mindmaps, kartläggning av hjärnan, nej tankekarta.

Det spelar ingen roll vilka metoder jag använder vilka medel jag erbjuder de vill bara titta på. Jag kanske ska prova att gå ännu längre bak till de andra rummen ta bort allt som har med de specifika omständigheterna och använda ensamheten rummen överlevnad kanske som första flytten utlandsvistelsen den svenska förstås. Nej det finns ingenting där låt det vara det var en annan tid en annan drivkraft en annan ensamhet.

Jag brukar tömma använda kondomer i komposthinken och sen lägga dem i soporna. Källsortering. Då går inte säden till spillo. Det är inte alltid man kan hålla sig. Det är klart skönast att vara i naturen och komma rakt ut. I, på, med. Ja det är att vara ett med naturen. Det är inte i eller på det bara är.

Jag saknar egentligen ingenting att transportera sig hit och dit vänta här vänta där alla stopp alla hinder alla dörrar och grindar alla köer alla ytor allt skydd alla staket titta hit och dit undvika andra ögon andra liv allt meningslöst bara tanken på allt drar mig ner nej jag saknar ingenting bara minnen.

A: Nej men samtidigt, så funkade det väldigt bra för att jag fick visa lik som nån sorts, vad jag hade för gränser och var jag stod sådär.

G: Mm.

A: Och jag skulle inte göra om det, men, på det sättet så lärde jag mig väldigt mycket om, om mig själv. Och jag tror att jag blev väldigt mycket mer mogen utav det.

G: Ja.

A: På ett helt annat sätt än att man säger att man ska klara sig själv och sånt där. Utan, jag blev mogen att kunna säga att, ”Jag gör inte det du säger till mig.”

G: Nej.

A: Men det var inte populärt, fy fan alltså. Det var, just det här att, man blir inte en i gänget precis.

G: Nej.

A: Och jag bodde hemma, hos min mamma och pappa då också, så jag åkte hem varenda dag.

G: Ja.

A: Och sen var jag ute och söp med polarna, och sen så kom jag hem. Så kom jag dit, full, på morgonen. Alltså, du vet man kunde vara ute till fyra fem, och så hade man uppställning klockan sju.

G: (skratt)

A: Och så var man där, och så sen så, liksom, låg man och sov lite grann. Och så gjorde man så lite som möjligt.

G: Ja.

A: Och så var man sådär, ”Nu ska vi ut på övning i en vecka.” Och då var det bara såhär, ”Ja, men jag är ju sjuk.”

G: (skratt)

A: ”Nej, men du är inte sjuk, gå till sjukstugan.”

Och sen så gick man dit, och så, ”Nej, men jag är ju sjuk.”

”Nej, men du är inte, du har ingen feber.”

”Ja, men jag har så jävla liksom, nej men det funkar inte det här.”

Så jag låg ju, halva övningen låg jag ju hemma. Och så jävla skönt det var.

G: (skratt)

*Om man tillåter,
så framträder friheten,
som en utsiktsplats.*

JAG SLET NER KARTONGERNA FRÅN VÄGGEN, blev paralyserad av ljuset. Jag bländades fullständigt, ingenting kunde ha förberett mig på den upplevelsen förutom eventuellt en egen minnesbild. Men det fanns inga minnesbilder närvarande. Jag var helt lost. Ljuset. Solsken var ett helt nytt, men ändå bekant, intryck. Jag hade ingenting. Jag kunde inte komma på vad det var som hände. Det kunde lika gärna vara en portal till en annan värld, ett maskhål, vad som helst. Ingenting var mer trovärdigt än det andra. Det var inget religiöst, det fanns inte. Och lika snabbt som det blev ljust blev det mörkt.

Jag vaknade på andra sidan rummet, hopsjunken vid väggen mitt emot fönstret. Fönster. Jag hade upptäckt ett fönster, det såg jag tydligt i skymningen. Helt plötsligt blev jag medveten om tiden. Att det fanns tid, rörelse. Det var då jag började upptäcka rummet. Det var inte förrän jag förstod att det fanns någonting utanför som jag förstod att jag var i ett rum. Att jag blev medveten överhuvudtaget, om att jag fanns, någonstans. Att jag hade funnits innan. Att jag levde, vad det nu än betyder. Insikten gjorde mig yr. Som en bebis somnade jag om.

A: Så gjorde jag en fuling, en riktig fuling, jag visste att vi skulle, under hela våren så skulle vi ligga på övning uppe i Boden.

G: Ja.

A: Och då, anmälde jag mig till en. Jag hade läst mig till att man, om

man läser en kurs eller nånting sånt där, så är de skyldiga att man ska kunna, delta i det.

G: Ja.

A: Alltså, det ska inte sätta stopp för ens utbildning liksom, lumpen.

G: Nej.

A: Man kan inte läsa heltid såklart, men kvällskurser och sånt där.

G: Nej.

A: Så jag anmälde mig till biologi på Komvux.

G: Ja.

A: Och de fick fan i mej köra mig från...

G: (skratt)

A: Från vad heter det. Från Boden inne i det där, övningsfältet, till bussen.

G: (skratt) Ja.

A: Och åka in, jag fick åka in till Umeå. Och så missade jag två dagar där, var inne på dan och så skulle jag gå på föreläsning på kvällen en timme eller vad fan det var. Så fick jag åka tillbaks dan där efteråt. Och det blev ju jätte-, alltså, jag försökte utnyttja liksom det här, hur mycket tål de ekonomiskt.

G: Mm.

A: Och det finns ju hur mycket pengar som helst.

G: Mm.

A: Så det, allting är ju såhär, allt är för mycket också.

G: Mm.

A: Du vet, ja men, "Kör med den här lilla prylen, tio mil dit, och sen så..."
Det var samma sak med mig liksom, "Kör Sandström nu till, han ska till bussen nu för han ska gå på biologi, på Komvux i Umeå."

Vi har gått vilse i skogen och hittat hem till en häxa. Hon håller oss vid liv, men låter oss inte leva. Hon ger oss godis istället för mat, och hon berättar historier för oss om skogen därute. Vi vill inte gå vilse igen. Vi vill inte ens gå ut igen. Sist vi gick ut, gick vi vilse och hamnade hos häxan. Även fast vi förstår att vi inte vill vara där vi är kan vi inte lämna det. Vet inte vart vi hamnar. Vi är tillbaka till perioden när vi trodde att jorden var platt. Jorden var platt för vi såg ju hur jorden såg ut, vi vågade inte tänka på hur det kunde vara annars.

Man förblir ensam... Det skapar ju... En trygghet... I ensamheten... Till slut... Till slut så längtar man... Efter ensamheten... Eftersom det är där man är helt accepterad... Det är inte så att man... Är en ensam varg... Det spelar ingen roll vad jag gör... Jag blir alltid bortstött efter ett tag... Och sen... Är det bara mig själv som... Accepterar mig för den jag är... Jag kan inte konkurrera... Med mig själv...

Har byggt färdigt kojan, kommit till en färdig punkt. Får vi se om det blir mer. Om det blir jag eller de. Måste göra klart filmen. Åka ut för att ta bilder, de sista bilderna till filmen, detaljbilder, dokumentation. Jag ser kojor i skogen, byggda av barn, de är alltid tomma. Utformade för att kunna gömma sig, se ut över ett område, markera ett visst revir. Man får vara delaktig i en miljö och känna sig trygg i den, kanske känna att man äger den. Det handlar mycket om fantasi, att man fantiserar om vad som kommer att hända, att man ska bo där. Att man ska kämpa mot fienden, att man ska gömma sig från någon.

Man kan bli trött... Önska att... Nånting var annorlunda... Men sen... Vill man inte det heller... Jag har inte lust att... Skilja mig från samhället... Jag har inte möjlighet heller... Det valet... Existerar inte... I samhället... Att dra sig undan... Man är ju... Man är tvång... Man är ju tvungen... Att vara en del av nånting... Det har man inte valt... Det kan man inte välja... Man är född in i... Civilisationen... Man får sitt nummer... Man får sitt blod... I ett blodarkiv... Man får siffror... Ett namn... Det är bara att ställa sig... Och gå igenom sitt liv... Som det är... Planerat för en... Och bli nånting... Som de har tänkt... Och hålla på med... Saker som de har tänkt och... Bli en duktig soldat... För ekonomin... För politiken... För samhället... För alla andra... Bejaka sig själv... Men... Lagom mycket... Man ska bara bejaka sig själv... Om det funkar för de andra... Man ska fråga dem... Hur man ska göra... Hur man får göra... Man ska be om lov...

På väg tillbaka till hotellet, jag har varit i den här situationen förut. Fick hålla mig lugn igår, och jag tror att jag gjorde bra ifrån mig. Jag är så

trött på att de hela tiden ska avbryta mig mitt i arbetet. Jag är här för att skriva, och jag skriver. Så fort jag börjar komma igång med arbetet kommer någon och avbryter, kräver min uppmärksamhet. Och så har de ovetat fråga mig hur det går. Jag är så trött på deras högrivande språk. Vilka tror de att de är. Tror de verkligen att jag bryr mig om vad de tycker? De sitter på sina trygga poster och tror att de ska ge mig någonting, men det enda de kan ge mig just nu är tid. De orkar inte ens sätta sig in i mitt arbete. Kräver arbete av mig utan att ens veta vad jag håller på med. Det är bara på låtsas. De är inte intresserade, vill bara utnyttja mig för sina egna positioner.

G: Det är klart, han. Han som gillar att åka skoter och motocross har också finansiella möjligheter att göra konst, men...

A: Mm.

G: Vad ska han göra det för, han har ju skoter och motorcykel.

A: Ja, han har ju aldrig blivit introducerad till att göra nånting sånt heller. Alltså.

G: Nej...

A: Det finns inte den...

G: Men, han har ju roligt, han är inte påverkad av...

A: Nej.

G: Av problem.

A: Nej.

G: På samma sätt.

A: Nej.

G: Han har ju det han vill ha. Han gör det som förväntas av honom, och sen får han...

A: Mm. Jo, det är väldigt mycket grupstryck och det där, hur, vad man håller på med. Och vara uppväxt till exempel, i en sån här by.

G: Mm.

A: Och ta sig till, den vägen som vi har gjort.

G: Mm.

A: Är ganska lång.

G: Mm.

A: Och det är även, både för dig och mig är det ganska lång väg, dit.

G: Ja.

A: Alltså, utifrån. Även om det är nån sorts, jag vet inte vad man ska, nej men alltså. Om man ser, medelklassamhälle i Umeå eller, i Texas eller...

G: Ja.

A: Alltså det är ändå väldigt, det är en ganska lång väg. Och man måste ha tagit vissa val under tiden som, som man har gjort av en viss anledning då, kanske.

G: Ja. Men nånstans så tycker man att, ja men det måste finnas nånting annat än det här.

A: Mm.

G: Det är väl det där liksom som, ja. Som i, jag kommer inte ihåg vilken det var. Om det var, *Tortilla Flats* eller nånting sånt där.

A: Mm.

G: I nån av dem där...

A: Steinbeckböckerna.

G: Steinbeckböckerna.

A: Ja.

G: Där det finns, man undrar ändå vad som finns bakom bergen.

A: Mm.

G: "Nej, men det är väl ingenting att oroa sig över, det är väl ingenting att tänka på."

A: Nej.

G: Han bara, "Jo." Men, han undrar.

A: Mm.

G: Men ändå, "Finns det inte nånting där?"

A: Mm.

G: "Det kanske finns andra människor där." Och det är väl den där, enkla tanken som, som man har, som föder andra tankar. Och sen upptäcker man att, "Jaha det finns ju mer där. Undrar om det finns ännu mer."

A: Mm.

G: "Och ännu mer och..."

A: Mm.

G: Och då börjar man tänka liksom, "Men varför var jag tvungen att göra det här då?"

A: Mm.

G: "Varför sa de att, 'Men, så här är det.' när det tydligen är på olika sätt?"

A: Ja.

G: Och, då. Då är det kört liksom.

Det verkar som jag har ritat fönster på väggarna med en svart tuschpen-
na. Samma fönster som jag ser när jag kommer ut. På husväggar, murar,
i tunnlar. Precis samma fönster som jag har i mitt rum. Det som jag har
hemma på väggen är bara streck medan det som jag ser omkring mig
måste ha någon större mening. Jag försöker förstå symboliken, men jag
är fortfarande dimmig. Jag kommer ingen vart i tankarna, accepterar att
jag inte kan begripa det. Jag finner njutningar i symbolerna här ute som
får mig att leta efter mening.

*Helt plötsligt kommer gamla minnen och gör sig påminda man blir ju onö-
digt frustrerad det är ju inget man kan göra åt vill man säga något får man
säga det sen får man gå vidare det är det som är problemet med minnen man
har ingen kontroll över dem de poppar upp när som helst helt utan kontext
bara en tanke eller känsla från dåtiden rakt in i nuet.*

Jag hade inte förstått, fastän tecknen var där, i drömmen. Jag lyckades
lura mig själv. Jag var naiv. Är naiv. Lurades in i labyrinten och ställ-
des inför denna prövning. Det kändes långt borta. Som en hemlighet.
Frestelsen. Men hur skulle jag ta mig ut? Och hur skulle jag kunna lita
på henne? Varför skulle hon vara annorlunda? Hon hade sagt att jag
var så spontan, och jag hade inte förstått vad hon menade. Jag kanske
är spontan, men jag förstod inte att hon menade så. Hon skulle visa mig
det finaste, och jag trodde hon menade att det var det finaste köket. Jag
skulle få hennes nummer sa hon, men jag visste inte vad jag skulle ha det
till. Allting blev kristallklart där i rummet, det var en fälla. Jag stod där
och visste inte riktigt hur jag skulle göra. Hennes ansikte var rödflam-
migt, som om hon var nervös. Jag visste inte om hon var nervös inför
situationen eller över sin hud. Hon drog upp täcket för att hon upptäckte
någoting med sitt kön, kanske en tampong tänkte jag. Jag ville ta på
hennes bröst. Så enkelt. Att vara så enkel. Hon skulle kunna förstöra mig.
Jag följde med i korridorerna, trapporna, labyrinten. Precis som trap-

porna som Starling går nerför. Ner till Hannibal och de andra.

A: Jag tycker det är otäckt när folk lyder order, sådär, på det sättet.

G: Mm.

A: Och speciellt när man utnyttjar folk i den åldern också.

G: Mm.

A: Som är, men arton till tjugo år, som oftast är jävligt osäkra och inte har erfarenheter.

G: Mm.

A: Hade man tagit dem när de var tjugotre tjugofyra hade inte en djävul gjort vad de hade blivit tillsagda.

G: Nej, de hade ju arbetat innan.

A: Ja.

G: Lärt sig lite arbetsrätt och sådär.

A: Ja. Nej men då hade de ju ifrågasatt det mesta.

G: Mm. Men det är det som är lite otäckt med själva grejen att det, det är innan man sätter igång med, arbetslivet. Man är van att ta order och...

A: Mm. Jo, man har gått i skolan hela sitt liv, och man har, och man har tagit order från sina, man bor hos sina föräldrar och där har man tagit order också.

G: Man bygger upp, sådär, gemensamma värderingar.

A: Mm.

G: Man tänker inte själv och...

A: Nej.

G: Värderar liksom kollektivet, hur de tänker. Och det är bra i många skeden, men liksom. Man behöver inte göra vissa saker för att andra inte tycker att det är bra.

A: Mm.

G: Eller, så är det...

A: Nej men, jag tycker, jag tycker det är jättebra att man kan samarbeta och sånt där, men det är just den här slentrianen i order, ordertagandet.

G: Mm.

A: Utan att ifrågasätter nånting, jag kan tycka att det är jätteokej liksom och, samarbeta med folk och, och liksom även att det finns hierarkier.

G: Mm.

A: Sådär att, nån säger till mig, gör det, liksom.

G: Mm.

A: Men jag vill veta ett syfte, jag vill veta liksom, utgången utav det.

Jag vill inte veta att jag ska städa det här, bara för att det ska städas.

G: Eller bara för att känna din plats.

A: Ja.

G: För det är mycket sånt.

A: Ja. Men jag har fruktansvärt svårt att göra saker som jag inte förstår vad de ska vara bra att göra för.

G: Mm.

Promenaden hem på natten... Det är inte så sent... Ganska tomt... Ganska skönt... Inget folk ute... Ganska tyst... Nu kommer det nån efter mig... Och så tunnelbanan förstås... Har varit i baren... Kollat till lite... Tagit ett par drinkar... Bloody Marys... Som omväxling...

På den här vägen har jag sett rådjur... Ganska ofta... Eller flera gånger i alla fall... När det är sent... Nu är det bara en hundägare... Som är ute... Och promenerar... Bakom mig... Man kan tro att hundägare är en slags... Ja... Vad ska man säga... Förortsgarde... Att de alltid är ute... Patrullerar med sina hundar... När man är ute... Så här... På kvällen... Eller natten... Man kan nog vara säker att det är nån... Hundägare... Ute och... Går också... Man tror att man är ensam ute... Och sen... Helt plötsligt så hör man... Att nån börjar gå... Så hör man tassarna... Springandet. Så här... Det blir som att... Man alltid har ögon på sig...

Även om *E.T.* skulle handla om oss, så är det bara en film liksom. Det är inte riktigt så, som i filmen. Men det är rätt mycket som är likt. Att det var jag, ja, så var det ju. Vi bodde ungefär så. Det var inte riktigt så att Tony blev sjuk. Det var mer, ohållbarheten som uppstod. Att det inte går att vara här. Försöket att, skapa en karantän. Efter det var det ju klart. Vi fick, nya identiteter, blev förflyttade. Första gången var ju jobbigt men, under omständigheterna kändes det inte så stort. Vi började flytta omkring efter det. Folk började känna igen oss, och då hamnade vi i en liknande situation. Det var ohållbart för oss att vara kvar. Vi hamnade ju i en slags social karantän, vart vi än kom. Även idag så är det ju så, att jag

inte kan prata om det här. Folk har sett skildringar av vår situation, och även andras situationer. Det skrivs om sådant hela tiden.

A: Att man, man kan inte förstå vissa saker, varför de ska göras.

För att, man är ju invaggad i nån sorts säkerhet också att. Du vet, ”Det här är bara en...” Det är bara en lek.

G: Mm.

A: Eller en, en oändlig övning liksom.

G: Mm.

A: Man tänker aldrig på att man ens ska in i krig, nånsin.

G: Nej.

A: För ja, om man blir kallad till att man ska göra, krigstjänstgöring eller vad heter det.

G: Mm.

A: Så, finns inte jag där.

G: Nej.

A: Jag gör aldrig det.

G: Nej.

A: Så sticker man ju, och sätter sig nånstans.

G: Mm.

A: Uppe i, i fjällen eller nånting. Och väntar ut liksom, nej men.

Jag har aldrig känt nån plikt mot mitt land, så, på det sättet.

G: Nej. Nej, jag måste ju säga att gulfkriget gjorde en väldigt stark påverkan på mig och hur, i mitt val att flytta därifrån.

A: Mm. När var det, var det nittio?

G: Det var...

A: Nittiotre, eller?

G: Nej, det var nittio.

A: Nittio, var det så längesen?

G: Åttionio, nittio... Nittio.

A: Ja.

G: För då var jag, fyllde sjutton där, nittio, så blev det gulfkrig. Och så blev det såklart snack om Vietnam och sånt där, men, när landet går ut i krig. Eftersom Vietnam var ju en sån grej.

A: Mm.

G: Ja, ett krig i ett annat land, som USA för.
A: Mm.
G: Och då har man ju sett, men allt det här med, med inkallelser.
A: Mm.
G: Och sånt där. Men, jag var ju i den åldern liksom. Jag kände liksom,
"Jag kan inte, jag har ingenting med det här att göra."
A: Nej.
G: "Jag kan inte säga nånting heller."
A: Nej.
G: "Men de kan, de kan bestämma att jag åker in."
A: Mm.
G: "Och vad har jag för alternativ?" Jag kollade upp allt.
A: Mm.
G: Alla luckor som fanns.
A: Mm.
G: "Hur kan jag komma ur det här, om det skulle bli så."
A: Mm.
G: Men det gör ju ganska mycket att ett land, att ens land kan gå i krig,
och gör det.
A: Mm.
G: Även om det inte går så långt som i Vietnam att man helt plötsligt, bara
kallar in folk.
A: Mm.
G: Automatiskt, eller.
A: Mm. Så har det inte varit nu under irakgrejen och sånt där, va?
G: Nej.
A: Det är frivillighet.
G: De har ju tillräckligt många.
A: Ja.
G: Men jag menar, det är ändå en del av, av bilden av, hur jag kunde
komma hit och...
A: Men hur var det du, bestämde dig för att flytta, då på nåt sätt, eller?
G: Nej, alltså det var bara en del av det, men det var en ganska stark del.
Att påverka det här, "Men fan, jag hör inte hemma här."
A: Mm.

G: Det är helt enkelt såhär att man, att allting man har växt upp med kan ändras helt plötsligt och...

A: Mm.

G: Och jag har ju sett massa vietnamfilmer och Woodstock och allt möjligt.

A: Mm.

G: Och på nåt sätt, påverkas av det ena sidan av åsikterna mer än det andra.

A: Ja.

G: Jag är inte helt övertygad att mitt land, har rätt, att gå i krig.

A: Nej.

Att alla medborgare ska vara... Ha koll på de andra... Ska rapportera... Till polisen... Eller till staten... Om det är nån som gör skumma saker... Ringa med sina mobiler... Ta kort och skicka dem... Otroligt välutänkt system... Om man vill ha en polisstat... Man ger alla människor mobiltelefoner... Med kameror och Internet... Så kan de ju fånga folk... Var som helst... När som helst... Överallt... Man kommer inte undan... Självkontrollsamhälle... Det kanske kallas egenkontroll...

Allt det här sökandet efter liv, på andra planeter. Frågan är inte om det finns, utan frågan är var. De letar ju bara. Det finns liv, det är bara att de inte hittar dem. De tror att utomjordingar bor på en planet som har samma förutsättningar som vi har. Men varför skulle det vara så? Att andra skulle behöva samma saker som vi. Bara för att vi inte kan förstå, betyder inte att det inte finns, någonting annat, som vi inte kan föreställa oss. Som Gud och, kärlek och sånt. Jag behöver inte veta. Jag kan inte veta, det bara är. Och den enda sanningen, att jag inte behöver förstå allting. Jag kan förstå det, som människor förstår. Människans bild av Gud, det är ingen som behöver förklara exakt vad det är. Om man gör det så har man dödat. För det handlar inte om att förklara. Att en annan kan förstå genom förklaring. En annan måste förstå på sitt sätt. Så är det därute. Andra dimensioner. Parallella existenser.

Man kan inte skicka ut ett teleskop och tro att man ska hitta liv som man inte ens förstår. Man kan inte utgå ifrån det man ser. Det är precis som en bok. Det är inte på riktigt.

